

Sủng Người Đến Tận Trời

Contents

Sủng Người Đến Tận Trời	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	6
4. Chương 4	9
5. Chương 5	11
6. Chương 6	14
7. Chương 7	18
8. Chương 8	19
9. Chương 9	21
10. Chương 10	23
11. Chương 11	24
12. Chương 12	25
13. Chương 13	27
14. Chương 14	29
15. Chương 15	31
16. Chương 16	33
17. Chương 17	35
18. Chương 18	37
19. Chương 19	39
20. Chương 20	41
21. Chương 21	43
22. Chương 22	45
23. Chương 23	46
24. Chương 24	48
25. Chương 25	49
26. Chương 26	51
27. Chương 27	53
28. Chương 28	54
29. Chương 29	56
30. Chương 30	58
31. Chương 31	60
32. Chương 32	62
33. Chương 33	66
34. Chương 34	68
35. Chương 35	69
36. Chương 36	70
37. Chương 37	72
38. Chương 38	74
39. Chương 39	75
40. Chương 40	77
41. Chương 41	80

42. Chương 42	82
43. Chương 43	83
44. Chương 44	85
45. Chương 45	86
46. Chương 46	89
47. Chương 47	91
48. Chương 48	93
49. Chương 49	95
50. Chương 50	96
51. Chương 51	98

Sủng Người Đến Tận Trời

Giới thiệu

Có người nói, trên đời nhất si tình là thủ che. Ngày đó, Lương Chấn Y gặp được Ôn Hà Phi. Hấn bắ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sung-nguoi-den-tan-troi>

1. Chương 1

V. J. chiếm từ tầng lầu thứ mười đến mười chín tòa cao ốc Lệ Hoa – nơi nổi tiếng với công nghệ quay phim, chụp hình, quảng cáo trên ti vi từ trước đến nay, bọn họ am hiểu nhất là dùng công nghệ cao làm bối cảnh anime, cũng kết hợp với quay chụp quảng cáo cho các đại minh tinh. Công ty nắm trong tay nhiều đạo diễn thiên tài, lại có nhiều minh tinh từ đây mà nổi tiếng, giới truyền thông chỉ cần nhắc đến Quảng cáo V. J, quạ đen cũng có thể biến thành đại minh tinh. Mà chỉ cần xin V. J. quảng cáo thương phẩm, bảo đảm tài chánh công ty lúc ấy ít nhất tăng lên gấp ba.

Công ty nổi tiếng như vậy, Ôn Hà Phi một kẻ bình thường tốt nghiệp hệ lịch sử, có thể nào không chột dạ khấn trương?

Bên trong phòng hội nghị, Ôn Hà Phi thấp thỏm ngồi trên cái ghế lạnh như băng, mà trên bàn hội nghị thật dài này hàng chục đôi mắt lạnh đang nhìn nàng. Ngay vị trí chủ khảo, tổng giám đốc quay đầu ra phía sau dạn dò phụ tá chuyện gì không rõ.

Cô thư ký xinh đẹp ngồi ngay bên cạnh, vẻ mặt vô cùng lạnh lùng, cầm trên tay tư liệu về nàng.

- Hệ lịch sử?

Thư ký có vẻ ngạc nhiên, ngẩn đầu nhìn Ôn Hà Phi, vén lên đôi mày liễu lắc đầu

- Đây! Đây nhất định lầm rồi, Ôn tiểu thư, chúng ta phỏng vấn tư cách khoa hệ chính quy, cho nên...

- Nga ——

Ôn Hà Phi cắt đứt lời của nàng, nhớ lại lời nam tử xa lạ kia, vội vàng giơ lên chiêu bài:

- Thật xin lỗi, tôi nhất thời diên sai, nhưng thật ra tôi thuộc khoa truyền bá đại chúng...

Nàng dù sao rất ít nói dối, thanh âm lộ ra vẻ khô khốc, vẻ mặt có chút mất tự nhiên, trong khoảng thời gian ngắn thư ký cũng không kịp lộ vẻ mặt kinh ngạc, vội vàng rút ra tác phẩm tranh thủ cơ hội.

- Đây là tác phẩm của tôi ——

Nàng lấy bản thảo dày cộm nặng nề ra ý định đang muốn đưa, tên tổng giám đốc trước bàn kia quay mặt lại, ánh mắt hai người giao nhau, Hà Phi thoáng chốc kinh sợ rút lại khẩu khí, đôi môi run rẩy, lạnh cả người.

Phải.. Là hắn? Cái người xa lạ ở bãi đậu xe? Nàng nheo mắt lần nữa thấy rõ ràng, đúng là hắn! Cái người kia dạy nàng đi lừa gạt nam nhân! Hà Phi nhất thời mắc cỡ thật muốn che kín mặt.

- Đó, Shit!

Bật thốt lên lời mắng thô tục, nàng lập tức hối hận che miệng lại.

Mọi người kinh ngạc, còn tưởng rằng nghe lầm. Nàng... Nàng làm sao vậy? Sợ nên thành như vậy sao?

Lương Chấn Y thần sắc thông dong trầm ổn ngồi ở trước bàn, một đôi tròng mắt đen thẳm tập nhìn nàng. Hắn nhìn Ôn Hà Phi, nhìn nàng che mặt, chợt dạ nhảy lên, kinh hoảng đụng đổ chén nước, nước đổ lên sổ ghi chép tác phẩm của nàng, nàng không kịp cứu, gấp đến độ lại là một tiếng “Shit!” Nói xong vội vàng che miệng, chật vật rất là tức cười.

Chân chính đập chết người! Ôn Hà Phi vội vã thoát thân, mặt đỏ tới mang tai, miệng không ngừng nói xin lỗi vừa hướng ngoài cửa đi tới, mưu đồ không đạt cũng không cầm bản thảo mà chạy trốn chết. Đáng chết, đáng chết! Làm sao lại là hắn?! Hắn là Tổng giám đốc V. J.? Lão Thiên! Nàng còn đại ngôn bắt tằm giở trò nói láo trước mặt hắn, mất thể diện chết đi được!

Lương Chấn Y cũng không có vạch trần Ôn Hà Phi.

Hắn chỉ cảm thấy nàng rất tức cười, không phải bởi vì nàng nói láo, mà vì lúc nàng khẩn trương đem chuyện làm hư công việc, thật là khả ái.

(Clair: Muội muội, tỷ thấy tên LCY này đúng là có mầm mống BT)

Phụ tá bận rộn dọn dẹp mặt bàn bị nàng làm ướt, quan chủ khảo ở cửa hai mặt nhìn nhau, kinh ngạc thảo luận.

- Vị tiểu thư kia xảy ra chuyện gì a?

Chạy trốn thật đúng là mau, kỳ lạ.

- Mệnh mông đụng đụng, thật là...

Một đoàn loạn, mới rồi quả thực là một màn diễn trò khôi hài.

Thư ký Trần Đình trực tiếp đem lý lịch của Ôn Hà Phi ném vào trong thùng rác. Hừ! Dung mạo thể này cũng dám tới ứng cử V. J., không biết lượng sức, tức chết!

Lương Chấn Y vẫn trầm mặc đứng lên, bước qua bàn dài, dừng ở bên cạnh chỗ nước phụ tá đang dọn dẹp. Hắn tự tay mở ra sổ ghi chép tác phẩm đã ướt đẫm mà Ôn Hà Phi còn không kịp mang đi. Phạt đi nước đọng, xem lần lượt từng cái thiết kế thương phẩm đặc sắc, văn án quảng cáo mới mẻ độc đáo, từ ngữ lưu loát, một chút cũng không giống cá tính lỗ mãng của nàng.

Về mặt hắn nghiêm túc, ánh mắt ngăm đen nhìn chăm chú vào tác phẩm Ôn Hà Phi, sau đó đầu cũng không ngẩng kêu to:

- Trần bí thư...

Ngoài phòng hội nghị,

Thang máy rớt cục đi lên, cửa vừa mở ra, Ôn Hà Phi lập tức lách mình đi vào, cửa thang máy chậm rãi đóng lại.

- Ôn tiểu thư!

Lúc này có người đưa tay nhấn nút dừng, chính là vị thư ký cao gầy xinh đẹp kia.

Hà Phi thất thần, lui vào trong góc, trừng mắt nhìn thư ký. Chuyện gì? Sự việc đã bại lộ rồi sao? Hắc, hắc, hắc... Hắc hại nàng sao? Nàng chợt dạ sợ hãi. Nàng là nói láo không sai, nhưng là đã rất thức thời bỏ chạy a? Không có phạm pháp a?!

Thư ký Trần Đình lạnh nhạt, nhắc nhở người quái gở trước mắt.

- Ôn tiểu thư đồ của cô còn chưa có cầm về.

Thiệt là, làm gì phải khẫn trương như vậy? Nàng đem sổ ghi chép tác phẩm đã ướt đẫm đưa trả lại cho Ôn Hà Phi.

Nàng ghét vẻ mặt ác tâm lấy khăn ẩm ướt lau như vậy. Bộ dáng kia làm Hà Phi muốn đập chết, vội vàng đoạt lấy, gương mặt của nàng nóng rực. Ô ô... Sự phụ không đi thì mình chết trước, muốn về nhà khóc chết đi. Cũng là cái xú nam nhân kia hãm hại nàng, đáng giận a...

- Cảm ơn, gấp lại sau!

Hà Phi vội vã đưa tay muốn đóng cửa lại. Thật là mất thể diện !

- Dợi một chút ——

Cô thư ký lần nữa lên tiếng ngăn cản.

Còn có việc gì sao?

Hà Phi ngạc nhiên, nhìn lại nàng, u mê một giây, ánh mắt đột nhiên phát sáng.

Chẳng lẽ... Chẳng lẽ... bậm môi không nói, vui mừng nhường này. Thanh âm phấn khởi! Bất thốt lên:

- Tôi trúng tuyển rồi?!

- ...

Trần bí thư không nói, chỉ dùng ánh mắt lạnh như băng liếc Hà Phi. Không khí một mảnh yên lặng, một giọt mồ hôi lạnh lúng túng rơi trên gương mặt Hà Phi.

Hà Phi nhìn thấy trong ánh mắt bí mật của Trần bí thư mang theo vẻ giễu cợt, phảng phất không thể tin được nàng lại hỏi vấn đề vô cùng không biết trời cao đất rộng.

Sắc mặt nàng đỏ hơn, co bả vai lên, chỉ hận chính mình như vậy quá tự tin.

- Ha ha a... Tôi cũng nghĩ không có chuyện như thế, xem như tôi không có hỏi, thật ra là tôi nói giỡn, ha ha...

Trần bí thư ngẩng cằm lên, bề ngễ nhìn lại Hà Phi, chậm rãi mở miệng, thanh âm kia giống như mùa đông gió rét, lạnh buốt từng cái đánh nàng.

- Ôn tiểu thư, chỉ sợ cô không đủ năng lực thăng tiến trong lĩnh vực thiết kế quảng cáo.

Nàng nói thật sự vô cùng trực tiếp, trực tiếp đến mức không sợ sẽ chạm đến lòng tự ái của Hà Phi.

- Vâng đúng vậy...

Hà Phi khốn quẫn, ôm chặt sổ ghi chép tác phẩm. Đây... Cũng không cần nhục nhã nàng như vậy chứ? Hà Phi khí vô cùng, then quá thành giận, bỗng nhiên ưỡn ngực cật mạnh reo lên:

- Vậy cô nói mau có chuyện gì, tôi còn phải đi, tôi rất bận rộn, còn có rất nhiều công ty chờ muốn phỏng vấn tôi, tôi đang rất vội...

- Bất quá ——

Thư ký Trần Đình vừa khiêu mi, liếc nàng trêu chọc mái tóc dài, vẫn còn ngạo mạn nói:

- Công ty của chúng tôi còn thiếu phụ tá, cô có hứng thú không?

Nói nhảm, thiên tài không có hứng thú! Có thể lẫn vào V. J. Chính là thần phật phù hộ. Hà Phi lập tức vứt bỏ tự ái, lớn tiếng trả lời:

- Có, đương nhiên là có!

Hừ, phụ tá thì phụ tá, bằng tài năng của nàng còn sợ không lên được vị trí thiết kế sao?

Trần Đình móc bút ra, mở ra ghi giấy hẹn.

- Thứ hai tám giờ rưỡi, đúng giờ trình diện.

2. Chương 2

Ngoài phòng hội nghị,

Thang máy rớt cục đi lên, cửa vừa mở ra, Ôn Hà Phi lập tức lách mình đi vào, cửa thang máy chậm rãi đóng lại.

- Ôn tiểu thư!

Lúc này có người đưa tay nhấn nút dừng, chính là vị thư ký cao gầy xinh đẹp kia.

Hà Phi thất thần, lui vào trong góc, trừng mắt nhìn thư ký. Chuyện gì? Sự việc đã bại lộ rồi sao? Anh ta, anh ta, anh ta... anh ta hại cô sao? Cô chợt dạ sợ hãi. Cô là nói láo không sai, nhưng là đã rất thức thời bỏ chạy a? Không có phạm pháp a?!

Thư ký Trần Đình lạnh nhạt, nhắc nhở người quái gở trước mắt.

- Ôn tiểu thư đồ của cô còn chưa có cầm về.

Thiệt là, làm gì phải khẩn trương như vậy? Cô đem sổ ghi chép tác phẩm đã ướt đầm đưa trả lại cho Ôn Hà Phi.

Cô vẽ mặt ác tâm lấy khăn ướt lau tay như vậy. Bộ dáng kia làm Hà Phi muốn đập chết, vội vàng đoạt lấy, gương mặt của cô nóng rực. Ô ô... Sự phụ không đi thì mình chết trước, muốn về nhà khóc chết đi. Cũng là tên đàn ông xấu xa kia hãm hại cô, đáng giận a...

- Cảm ơn, gấp lại sau!

Hà Phi vội vã đưa tay muốn đóng cửa lại. Thật là mất thể diện !

- Đợi một chút ——

Cô thư ký lần nữa lên tiếng ngăn cản.

Còn có việc gì sao?

Hà Phi ngạc nhiên, nhìn lại nàng, u mê một giây, ánh mắt đột nhiên phát sáng.

Chẳng lẽ... Chẳng lẽ... bậm môi không nói, vui mừng nhường mảy. Thanh âm phấn khởi! Bật thốt lên:

- Tôi trúng tuyển rồi?!

- ...

Trần bí thư không nói, chỉ dùng ánh mắt lạnh như băng liếc Hà Phi. Không khí một mảnh yên lặng, một giọt mồ hôi lạnh lúng túng rơi trên gương mặt Hà Phi.

Hà Phi nhìn thấy trong ánh mắt bí mật của Trần bí thư mang theo vẻ giễu cợt, phảng phất không thể tin được nàng lại hỏi vấn đề vô cùng không biết trời cao đất rộng.

Sắc mặt cô đỏ hơn, co bả vai lên, chỉ hận chính mình như vậy quá tự tin.

- Ha hả a... Tôi cũng nghĩ không có chuyện như thế, xem như tôi không có hỏi, thật ra là tôi nói giỡn, ha hả...

Trần bí thư ngẩng cằm lên, bẽ nghề nhìn lại Hà Phi, chậm rãi mở miệng, thanh âm kia giống như mùa đông gió rét, lạnh buốt từng cái đánh cô.

- Ôn tiểu thư, chỉ sợ cô không đủ năng lực thăng tiến trong lĩnh vực thiết kế quảng cáo.

Cô nói thật sự vô cùng trực tiếp, trực tiếp đến mức không sợ sẽ chạm đến lòng tự ái của Hà Phi.

- Vâng đúng vậy...

Hà Phi khốn quẫn, ôm chặt sổ ghi chép tác phẩm. Đây... Cũng không cần nhục nhã cô như vậy chứ? Hà Phi khí vô cùng, thẹn quá thành giận, bỗng nhiên ưỡn ngực cật mạnh reo lên:

- Vậy cô nói mau có chuyện gì, tôi còn phải đi, tôi rất bận rộn, còn có rất nhiều công ty chờ muốn phỏng vấn tôi, tôi đang rất vội...

- Bất quá ——

Thư ký Trần Đình vừa khiêu mi, liếc cô trêu chọc mái tóc dài, vẫn còn ngạo mạn nói:

- Công ty của chúng tôi còn thiếu phụ tá, cô có hứng thú không?

Nói nhảm, thiên tài không có hứng thú! Có thể lẫn vào V. J. Chính là thần phạt phù hộ. Hà Phi lập tức vứt bỏ tự ái, lớn tiếng trả lời:

- Có, đương nhiên là có!

Hừ, phụ tá thì phụ tá, bằng tài năng của cô còn sợ không lên được vị trí thiết kế sao?

Trần Đình móc bút ra, mở ra ghi giấy hẹn.

- Thứ hai tám giờ rưỡi, đúng giờ trình diện.

3. Chương 3

Liên tiếp ba ngày hưng phấn mà mất ngủ, Hà Phi nằm mộng cũng cười, không nghĩ tới cô đúng như ước nguyện có thể vào công ty lớn như vậy.

Cô trước tiên gọi điện thoại cho bạn trai, tuyên bố tin tức tốt này.

Từ Thiệu Khâm nghe cô nói sự tình khó tin như vậy, rất là ngạc nhiên.

- Thật sao ? Bọn họ chịu tuyển em?! Xem ra tay tổng giám đốc kia không có vạch trần lời nói dối của em?

Từ Thiệu Khâm không thể tin được, cô bạn gái thật bình thường này lại có thể vào được một công ty lớn. Lúc trước biết cô muốn ứng cử vào V. J., anh còn cười cô quá ngốc.

- Mặc dù chỉ là phụ tá nho nhỏ——

Hai tròng mắt Hà Phi tỏa sáng, đối với tương lai tràn đầy lòng tin.

- Tin tưởng một ngày kia, bằng năng lực của em, nhất định có thể lên làm thiết kế. Với ý tưởng quay chụp quảng cáo của em...

Từ Thiệu Khâm nắm chặt cái loa.

- Em thật giỏi a, thứ hai anh sẽ chở em đi làm.

- Không cần đâu! Rất xa, anh đến được sao?

- Đùa sao!

Từ Thiệu Khâm thấy được trong lòng bình bình rung động.

- Bạn gái của anh ngày đầu tiên đi làm, dĩ nhiên anh phải đích thân đưa đón. Anh xe mượn một chiếc ô tô xịn, thứ hai đưa em xinh đẹp tỏa sáng, thần thần khí khí đến công ty.

(TN: đi làm chứ đâu phải đi thi hoa hậu đâu muội thấy quá khôi hài *** Clair: tỷ đồng tình với muội =.=)

- Phô trương như vậy sao?

Hà Phi nghe cười ha ha.

- Em chỉ là một phụ tá nhỏ nhỏ, không cần đâu.

Nhưng trong lòng bởi vì lời ngọt ngào của anh mà hưng phấn.

Nhất định, nhất định cần! Thứ hai bảy giờ anh đón em!

Từ Thiếu Khâm hết sức kiên trì.

- Không được không được. Công ty ở đường Tín Nghĩa, anh thật muốn như vậy thì đón em lúc sáu giờ rưỡi.

- Được!

Từ Thiếu Khâm không nổi cáu, một câu nói, cúp điện thoại.

Kết quả Từ Thiếu Khâm hơn bảy giờ mới đến.

(TN: há há cho leo cây *** Clair: tỷ chúa ghét loại người dùng giờ cao su, càng ghét loại đàn ông để cho phụ nữ đợi)

Hà Phi gấp đến độ không kịp thở, nói với bà ngoại lời tạm biệt, sau đó vội chạy lên xe.

- Anh biết hôm nay đối với em rất quan trọng? Anh có đưa được em không? Chết tiệt! Nếu muốn đưa, tại sao không rời giường sớm chút?

Cô không nhận được gầm thét, tức chết.

(TN: họ là người yêu sao tỷ??? *** Clair: =.=)

Từ Thiếu Khâm khởi động xe, không kiên nhẫn reo lên:

- Anh còn không phải là vì em? Xem anh mượn riêng xe thể thao này, Dora Phong, em thừa dịp thưởng thức thật tốt đi !

Tùy tiện trấn an cô mấy câu, mãnh liệt nhấn ga, chạy như bay lên đường.

Thưởng thức? Hà Phi giận đến sôi lên, kia còn có tâm tình thưởng thức?

- Anh mỗi lần đều như vậy, cà lơ phất phơ, em đây đều bị anh hại chết rồi!

Cô cúi đầu không ngừng nhìn bên ngoài, rên rĩ:

- Xong xong, đến giờ rồi, em bị anh hại chết rồi! Năm ngoái sinh nhật của em anh cũng như vậy, nói đưa em đi ăn cơm, kết quả cùng bạn bè đi hát, quên cả thời gian... Anh tại sao luôn quên ghi thời gian? Anh có biết phần công việc này quan trọng với em lắm không?

Trông mắt Hà Phi cấp đỏ lên.

Từ Thiếu Khâm mãnh liệt nhấn ga, liều chết vượt qua, thấy vậy Hà Phi trong lòng run sợ. Anh phiền não chửi:

- Anh bảo đảm đưa em đến đúng giờ, em câm miệng đi! Điên chết được!

(TN: thôi rồi muội khẳng định 2 người này không phải người iu, chửi nhau như con ...ó... *** Clair: muội cũng nên thông cảm cho chàng ta, nếu chàng ta mà đối xử tốt với nàng thì LCY của chúng ta nhét đi đâu?)

Nổi cáu? Anh không xin lỗi còn đối với nàng nổi cáu? Hà Phi trừng mắt nhìn bạn trai, lại càng nổi trận lôi đình.

- Anh còn mắng em?!

Phanh!

Một chiếc màu đen từ xa vô ý đụng vào bọn họ, Từ Thiếu Khâm khẩn cấp cho xe sát bên đường, làm hại Hà Phi thiếu chút nữa đụng vào kính chắn gió.

Như thế rất tốt, Từ Thiếu Khâm nổi giận dùng dùng xuống xe lý luận, hoàn toàn đã quên Hà Phi phía sau gấp đến độ muốn té xỉu.

- Khâm thiếu gia!

Hà Phi thấy xe không bị gì nghiêm trọng, xuống xe ngăn cản việc Từ Thiếu Khâm cùng người kia đang la mắng.

- Đừng cãi, xe không bị gì. Mau đưa em đến công ty a. Em không còn kịp rồi!

Vội vàng thúc giục.

Đối phương là thiếu niên cũng nóng tính, cũng gọi tên Thiếu Khâm mắng, hai người bắt đầu xô đẩy, lên án kỹ thuật lái xe loạn của đối phương.

Trong hỗn loạn Hà Phi bắt được Thiếu Khâm, kéo tay anh về xe.

- Không nên!

Cô túm cánh tay bạn trai, tránh cho anh cùng người kia đánh nhau.

- Được rồi, được rồi, cũng không phải là rất nghiêm trọng, anh mau đưa em đi làm!

- Em đừng cản anh!

Từ Thiếu Khâm phát tay, giày cao gót của Hà Phi bị trượt, cả người té ngã trên mặt đất.

Đau! Cô cau mày, đè nén cơn đau do bị trật mắt cá chân, cúi người nhìn xuống quần áo đã bị bẩn trên người, nghe khẩu khí bạn trai vẫn còn giương cao cùng đối phương lý luận, hai bên xe ngăn cản trên đường, trở ngại giao thông.

Hiện trường một mảnh hỗn loạn, cảnh sát giao thông cũng tới, còn có người vây xem náo nhiệt, Hà Phi chặt vật đứng dậy, gạt bỏ đám người, chân thấp chân cao đi gọi tắc xi.

Cô ngồi xuống vào bên trong xe, chán nản che kín mặt. Cô làm sao lại gặp xui xẻo như vậy? Cúi đầu nhìn bề ngoài, đã tám giờ rưỡi, cô tới trễ, một thân bẩn ô, vừa bị trật chân, hơn nữa vô cùng muốn khóc...

- Tiểu thư, đi đâu a?

Tài xế đợi lâu, rốt cục quay đầu lại hỏi cô.

Đi đâu? Hà Phi ngạc nhiên, ngửa mặt lên, thoáng cái cũng không biết nên đi đâu, hướng về phía tài xế sững sờ.

Tài xế không nhịn được thúc giục.

- Cô mau nói đi, muốn đi đâu?

Một thân chật vật, ngày đầu tiên đi làm đã trễ, cô còn dám đến V. J. sao? Hà Phi thần sắc ảm đạm, thấp mặt xuống. Không, cô chỉ muốn về nhà khóc rống. Cô báo địa chỉ nhà.

- Được rồi.

Tài xế xi-nhan đèn, quay xe lại.

Tắc xi chạy nhanh qua, Từ Thiếu Khâm không biết bạn gái đã rời đi, còn đang cùng đối phương tức giận mắng hươu mắng vượn.

4. Chương 4

Hôm nay V. J. từ sớm tổ trưởng các ngành đã đến đông đủ, chờ thành viên mới vào tự giới thiệu mình.

Tám giờ 45 .

Uông, nhân viên mới này ghê gớm thật, chỉ là phụ tá nhỏ nhỏ, nhưng lại để ọi người chờ?

Có người bắt đầu bàn luận xôn xao, Lương Chấn Y tuyên bố bắt đầu báo cáo sáng sớm, thư ký Trần Đình ghi lại lịch trình hàng ngày, cũng báo cáo tiến độ các dự án.

Lương Chấn Y lật xem tin vắn, vẻ mặt chuyên chú, lắng nghe ngành chủ quản báo cáo công việc tiến độ.

Chín giờ, vị trí của nhân viên mới vẫn trống không.

Lương Chấn Y đứng dậy, vẻ mặt nghiêm nghị, nhìn không ra tâm tình. Anh lạnh lùng tuyên bố:

- Hội nghị đến dừng tại đây! Thư ký Trần ——

Anh dẫn dò.

- Báo cho Ôn tiểu thư không cần tới.

Bỗng nhiên một tiếng nói vọng tới ——

- Tôi tới ——

Hà Phi vọt vào phòng hội nghị, thiếu chút nữa đụng vào thư ký Trần. Mọi người ghé mắt, nhưng thấy thành viên mới này áo sổng ô bẩn, đầu tóc tán loạn, khom người thở nặng, bộ dáng hết sức chật vật.

- Tôi... Tôi tới , thật xin lỗi...

Hà Phi cuối cùng vẫn quyết định tới một chuyến, đánh cuộc vận khí, đáng tiếc vận sai, Lương Chấn Y chỉ liếc nhìn cô một cái, cũng không có để ý.

Anh đối với cấp dưới nói rõ:

- Tan họp.

Đứng dậy cất bước đi.

- Đợi một chút... Đợi... Chờ đã!

Hà Phi thấy tình thế cấp bách nên đưa tay cản anh lại, tay nhỏ bé với lên tay của anh.

Lương Chấn Y không lưu bước, vẻ mặt anh cao thâm khó lường, lãnh dò xét ánh mắt bối rối của Hà Phi.

Thư ký Trần vội vàng tiến lên gần Hà Phi nói:

- Ôn tiểu thư, tổng giám đốc mới vừa rồi chỉ thị, cô không cần đến nữa.

Hà Phi giật mình, lẳng lẳng nhìn lại Lương Chấn Y, mà cái kia một đôi ánh mắt sâu không thấy đáy cũng đang đánh giá cô.

Hà Phi thấp giọng nói:

- Thật xin lỗi... Tổng giám đốc, tôi gặp tai nạn xe cộ, tôi bảo đảm lần sau nhất định đúng giờ.

Cô một hơi nói xong, nhưng khổ sở phát hiện bộ dạng bộ thờ ơ của anh; mà ánh mắt anh nhìn cô sắc bén khiến cô dựng tóc gáy.

Lương Chấn Y nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô ửng hồng, cặp mắt kia như sao ban đêm dường như sắp rơi lệ, cánh tay nhỏ bé mơ hồ đang run rẩy, dĩ nhiên cũng chú ý tới trên mắt cá chân của cô sưng đỏ dị thường.

Nhưng anh chỉ lạnh lùng gạt ra tay cô, nhìn cô bằng ánh mắt sắc lạnh; mặc dù tiếng nói kia trầm thấp ôn nhu có lực cỡ nào, song vẫn có sức đả thương người.

- Cô cho rằng cô là ai?

Thanh âm hân lạnh như băng làm mặt Hà Phi trong nháy mắt trắng bệch.

- Truyền thông quan trọng nhất là tốc độ, không phép bỏ lỡ thời gian, không có cơ hội lần thứ hai, công ty của chúng tôi không cần cô.

Thanh âm của anh lạnh lùng mà chân thật đáng tin, ngữ khí ngoan cố ai cũng nhìn ra, anh hiển nhiên sẽ không thay đổi quyết định.

Phòng hội nghị một lúc yên tĩnh, mọi người trầm mặc, chỉ nghe lời nói lạnh như băng của Lương Chấn Y quanh quẩn không trung, lỗ tai Hà Phi đau nhói, cũng làm tổn thương tự ái của cô.

Thư ký Trần đối với Hà Phi khuyên nhủ:

- Cô đi đi!

Lúc Lương Chấn Y sắp bước ra cửa, Hà Phi lần nữa lên tiếng cản anh.

- Chậm đã!

Lần thứ hai, bàn tay bé nhỏ kia nắm lấy cánh tay anh, còn cố chấp dùng sức nắm chặt.

Lương Chấn Y không khỏi ghé mắt, một đôi mày rậm vén lên, đảo tầm mắt trừng trừng nhìn cô.

- Buông tay!

Anh nói đơn giản có lực.

Dù sao công việc cô đã định rồi, Hà Phi ngang mặt nghênh tầm mắt nhìn ánh mắt lạnh như băng của anh, trợn mắt gào cao lá gan để nói với anh.

- Quảng cáo... Quảng cáo chính là... Chính là bất luận thật xấu, đem thương phẩm thành công đẩy mạnh tiêu thụ ra ngoài!

Dùng lời nói anh từng nói để phản kích anh.

- Anh là quản lý, không thể cứ như vậy bởi vì một sự việc ngoài ý muốn mà loại bỏ tôi, chỉ sợ đến khi tôi công thành danh toại, anh hối hận không kịp.

Cô dừng cảm nói xong, nhưng Lương Chấn Y chú ý tới hai chân cô bất chấp cứ run lên.

Mọi người lần này nghe lời nói huênh hoang vô căn cứ của nàng, không khỏi cười trộm.

Lương Chấn Y nghe xong, cũng không đáp lại, một đôi ánh mắt màu đen bên dưới lông mày nồng đậm ngưng mắt chuyên chú nhìn cô.

Đợi không được anh nói chuyện, Hà Phi nghe tiếng cười người bên cạnh sắc mặt càng đỏ; song không chịu thua một đôi mắt to vẫn thẳng nhìn anh, vẻ mặt vô cùng thật tình. Tay nhỏ bé nắm chặt, lòng bàn tay ứa ra mồ hôi, vẫn tiếp tục kiên trì cố gắng thuyết phục anh.

- Vâng, là tôi đã trễ, nhưng là... Nhưng là người luôn luôn có lúc thất hẹn, tựa như động đất, ai có thể ngờ tới bao lâu phát sinh? Anh coi như mới vừa phát sinh một cuộc động đất, tôi đã muộn thời gian, nhưng là tôi thật lòng thành ý nghĩ đến quý công ty. Anh nhìn tôi một thân chật vật, còn không biết xấu hổ xông tới, cũng biết tôi có nhiều thành ý. Hôm nay anh cho tôi một cơ hội, có thể cũng là ình một cơ hội. Nhân tài khó được, anh kiên trì nguyên tắc chỉ sợ tổn thất trầm trọng, tương lai tôi có lẽ là đại sư quảng cáo, ai biết được?

Giọng nói cô kích động làm lông mày anh nhướng lên.

Đại sư? Tiếng cười càng lớn, đại sư quảng cáo? Không nghĩ cô sẽ nói ra những lời này, thư ký Trần không nhịn được, dùng tập tin che mặt cười nhẹ. Ôn Hà Phi này thoát nhìn tương đối giống như công chúa gặp rủi ro sao?

Tất cả mọi người chê cười Hà Phi, chỉ có Lương Chấn Y không nói cũng không cười, chỉ chăm chăm nhìn cô, sắc mặt của anh hết sức tối tăm khó coi, dường như thấy ánh mắt lạnh ấy làm thần kinh cô tê dại.

Còn không được sao? Hà Phi mặc kệ, cắn cắn cánh môi, đứng lên còn nói:

- Dù sao anh cũng không có tổn thất, nhiều lắm là đem tiền lương tôi khấu trừ, dùng thử tôi một tháng, nếu như bản lĩnh của tôi thật kém như vậy, cứ việc cách chức tôi, nhưng ít ra hãy cho tôi một cơ hội chứng minh khả năng, anh có cái gì không vừa lòng——

- Cô lập tức câm miệng ——

Rốt cục mở miệng, tiếng nói thuần hậu như rượu, thùy mị chăm chú nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn phì hồng, khiêu mi nói.

- Tôi sẽ cho cô một cơ hội.

Hà Phi giật mình sững sờ, lập tức câm miệng. Thành công sao?! Bỗng dưng ánh mắt đột nhiên phát sáng, lại nhìn về mặt cao thâm khó lường của anh, phỏng đoán ý tứ anh.

Lương Chấn Y sâu sắc nhìn cô một cái, nhưng ngay sau đó cất bước rời đi. Kìa cái nhìn chăm chú ngăn ngủi, ánh mắt âm áp, Hà Phi nháy mắt mấy cái cho là nhìn lầm, chốc lát lưu chuyển mâu quang phẳng phất còn mang theo ý cười, cười?

(TN: anh này đang chơi trò đoán chữ qua cái nhìn đây mà, soái ca sắp ra tay...:-))))))

- Đi thôi, “Đại sư” !”

Thư ký Trần lãnh đạm cắt đứt sự sững sờ của Hà Phi.

- Tôi đưa cô đi làm quen với khung cảnh nơi này.

Khó được gặp người như vậy không biết xấu hổ lại không sợ chết tuyệt thế.

Hà Phi nhìn lại thư ký Trần, hai chân như nhũn ra, suy yếu về phía cô xác định.

- Anh ta... Ý tứ của anh ta phải.. Lưu lại tôi sao?

Là như thế phải không?

- Đại sư, cô không nhìn ra là anh ấy tha thứ cô sao?

Trần Đình trêu chọc cô, mọi người rốt cục không nhịn được cười to.

Hà Phi lơ đãng, vui mừng hô ra tiếng. Hô, nguy hiểm thật!

Bên ngoài, Lương Chấn Y dừng chân , nghe bên trong xôn xao, còn có tiếng cười bọn thuộc hạ.

- Thật là ngu ngốc.

Khóe miệng hần hiện lên nụ cười nhàn nhạt.

Tiểu yêu này đến tốt cùng là can đảm quá mức hoặc là trời sanh không biết sợ là gì? Bất luận như thế nào, tiểu nữ tử gan dạ sáng suốt hơn người này, hiện tại làm cho anh triệt để thay đổi cách nhìn.

5. Chương 5

Ngày đầu tiên đi làm, Hà Phi mở rộng tầm mắt. Nghiệp vụ V. J. có rất nhiều người quái lạ, đồng nghiệp của cô đặc sắc vô cùng, vừa trông thấy cô hoa cả mắt.

Có người bộ dạng rất lạ lùng, xỏ lỗ mũi, miệng, đầu lưỡi, lỗ tai; đầu tóc màu tím; quần cạp thấp đến mức nhìn thấy cả quần lót; có người chỉ mặc áo ba lỗ, giả dạng thư ký Trần Đình máu lạnh, nói chuyện lạnh lùng, thích hù người, động một chút là đối với Hà Phi hừ một tiếng, chân chính xem thường cô, chỉ kém không có người cầm cao,giày cao gót ném cô.

Còn có mấy tên cao lớn như ngựa, chuyên viên thiết kế quảng cáo Cổ Long Thủy làm sặc chết người, bọn đàn ông này mỗi người đều tự ỉnh siêu phàm, không thềm nhìn xuống.

Còn có tên giữ cửa vô cùng lớn, tổ trưởng Ủy Nhân Nhân ưa gầm thét, cô ta mặc một thân Chanel áo sơ mi, đầu xinh xắn, động tác gọn gàng, cước bộ thật nhanh, Hà Phi mới đi làm ngày đầu tiên, đã bị nàng gọi bốn, năm lần, cô thường đeo trên khóe miệng một lời duy nhất chính là ——

- Mau, mau, mau, mau, mau!

Mau được cấp chết người không đền mạng. Hà Phi hồ sơ chậm một chút, nàng liền không chút lưu tình đem văn kiện đánh lên đầu cô.

- Mau ——

Giống như sư tử rống.

Nhìn đến tan việc, mắt cá chân Hà Phi bị thương đã sưng đến mức giống chân heo, người nào cũng sai cô làm việc, hơn nữa thích kêu cô là đại sư, quả đúng là chê cười cô.

Hừ! Hà Phi ngồi ở trong thang lầu, còn đợi chờ đệ đơn thiết kế dư lại, lật xem những thứ mà người ta tự mình là quảng cáo siêu phẩm đúng là viết án tử cho người.

- Ta! Để cho ta, viết tốt hơn nhiều!

Cô cẩn thận xem kỹ văn án phương pháp sáng tác chánh quy.

- Thì ra là như vậy, như vậy cũng được...

Bất tri bất giác, đã qua lúc tan việc. Hà Phi đã đói bụng kêu lộc xộc, lúc này mới phát hiện ngoài cửa sổ sắc trời cũng tối sầm, cho nên thu dọn đồ đạc, kéo cả người mỗi mệt rời đi.

Vừa ra công ty đã nhìn thấy Từ Thiếu Khâm đang cầm hoa chờ ở trước cổng.

- Hà Phi?

Anh vừa thấy Hà Phi, lập tức xông lại.

Hà Phi không để ý Thiếu Khâm, quay đầu đi, chân thấp chân cao hết sức chật vật.

Anh đuổi theo.

- Bảo bối, lên xe a, chân của em tại sao lại như vậy?

- Anh còn có mặt mũi hỏi?!

Hà Phi trừng anh một cái, phất tay đuổi anh.

- Tránh ra, tránh ra!

Thiếu Khâm ngăn cản bạn gái, cười lấy lòng, kéo nàng hướng tới xe dừng ở bên đường.

- Đừng tức giận a, đói bụng rồi sao? Anh đợi em đến trưa, như vậy đáng thương, giống như đứa ngốc.

Hà Phi giãy dụa, che mặt không muốn để ý đến anh.

- Anh đói bụng một mình đi ăn đi, tránh ra!

Từ Thiếu Khâm lôi kéo cô, nói năng ngọt xớt khẩn cầu.

- Ai da, cười chút đi, đừng tức giận nữa... Ngoan nha, em tha thứ cho anh đi, em biết tính tình anh gì cũng đã quên, đừng tức giận nữa!

Hà Phi không che mặt nữa, hai tay khoanh ngực hừ một tiếng. Nhớ tới chuyện buổi sáng, cô muốn phát hỏa, không có giết anh đã là A Di Đà Phật.

Thiếu Khâm đứng lên chịu tội.

- ... Kia nếu không anh quỳ xuống cho em xem lần nữa!

Vừa nói sẽ phải quỳ, Hà Phi bật cười. Vừa thấy bạn gái mỉm cười, anh vội vàng thừa thắng xông lên, nói sang chuyện khác.

- Thế nào, đi ăn cơm? Hoa hồng này tặng em.

Liều chết dụ dỗ cô vui vẻ.

Hà Phi đang cầm hoa hồng, hỏa khí tan thành mây khói, bạn trai lời ngon tiếng ngọt, giống như thôi miên, cô mềm lòng, từ bỏ luôn việc sinh khí với anh.

Từ Thiểu Khâm vội vàng xin tha.

- Ai, buổi sáng phát hiện em biến mất, hù chết anh, nếu là mất đi em, anh sống cũng không có ý nghĩa? Phi nha, em đối với anh quá trọng yếu, không có em anh làm sao bây giờ? Em biết anh đối với em là thật tâm chân ý, tính tình anh không tốt, em cũng đừng so đo, anh đây không phải là đang cầm hoa hồng để van cầu em tha thứ rồi? Dù sao công việc của em cũng không bị mất! Đừng tức giận anh nữa...

Hà Phi cười, tính tình của cô luôn luôn tới cũng nhanh đi cũng mau. Giận mắng anh.

- Đồ ba hoa!

Cầm cả hoa hồng đánh anh, cánh hoa rơi lả tả, giống như mưa hoa hồng; sau cơn mưa Lương Chấn Y vừa lúc chạy nhanh qua, nhìn thấy ven đường một màn này.

Hà Phi ngạc nhiên, cách hoa cùng cửa sổ xe, cùng anh trong chớp mắt đối diện.

Lương Chấn Y ghé mắt, một đôi ánh mắt tựa như sắc bén, thấy vậy lưng cô đổ mồ hôi, nhất thời u mê, tiếng lòng giống như có cái gì dùng sức xé một chút, lồng ngực nóng lên.

(TN: iu rùi iu rùi nhanh thiệt *tung bông tung hoa* *** Clair: tỷ lại cảm thấy là ánh mắt LCY quá mức kinh khủng khiến HP như thế)

Lương Chấn Y liếc nhìn cô một cái, không có chào hỏi, lái xe chạy qua, chiếc xe màu hòa vào dòng xe chạy.

Từ Thiểu Khâm phát hiện trạng thái dị thường của bạn gái, hỏi cô:

- Ai vậy?

Hà Phi đột nhiên hoàn hồn, thấp giọng giải thích:

- Tổng giám đốc của em, hần không tốt!

Không nhận được oán trách.

- Buổi sáng thiếu chút nữa bị hần khai trừ...

Cô cần nhần nói liên miên nói đến bài học kinh khủng buổi sáng.

Từ Thiểu Khâm khởi động xe, cùng Hà Phi đến quán ăn ăn cơm. Hà Phi mỉm cười cùng bạn trai nói chuyện phiếm, cũng không có nghĩ ra, mới vừa rồi tâm trạng xôn xao khác thường kia là cái gì?

Ánh mắt Lương Chấn Y lợi hại thật, tại sao xuyên qua cửa sổ xe, thẳng tắp ngắm vào tâm khảm cô, lại khiến lưng cô xuất mồ hôi?

Cảm xúc xa lạ kia, tâm tình nhộn nhạo, nhưng nhanh chóng Hà Phi cũng không có vì thế phiền nhiễu.

Ban đêm, Lương Chấn Y ngồi một mình phòng khách, lật xem lý lịch Ôn Hà Phi. Cô thân ột mét năm tám, thể trọng bốn mươi hai, là một nữ nhân xinh xắn. Lương Chấn Y mỉm cười, buổi sáng lúc cô bắt cánh tay anh như vậy có lực. Đầu ngón tay cô chất chứa nhiều xúc cảm, tay cô run rẩy, về mặt vội vàng nói chuyện, gò má non hồng, tóc quăn như mây. Ánh mắt thật tình nhìn anh lại sắc như vậy, như muốn xuyên qua con người, tốc hành đánh vào nội tâm anh. Khi đó mặt anh mặc dù lạnh, nhưng tâm lại không cách nào chân chính đối với cô cứng rắn.

Đêm hôm đó, Lương Chấn Y như ngày thường ngồi một mình trong phòng khách, hút một điếu thuốc, uống một bình rượu. Ly thủy tinh băng khiết đụng nhau, mặt của anh hiện rõ trên ly rượu Hồ Phách.

Anh bỗng nhiên nhìn thấy ánh mắt mình, sâu tựa như biển, như vậy yên tĩnh vắng lạnh.

Thế giới yên lặng phẳng phát chỉ còn một người, anh hướng về phía ghế sa lon.

Ngoài cửa sổ một mảnh đen, ánh sao lung linh, Lương Chấn Y nói lỏng cà vạt, chân sải dài bước đến ghế sa lon, đột nhiên cảm giác được ghế sa lon cũng tựa như thuyền lay động, lay động vào biển sâu tịch mịch, chỉ có một mình anh đối diện.

Công việc của anh đầy toan tính, vật chất mỹ mãn, mọi thứ thuận lợi, nhưng nhất thành bất biến, không có chút nào vui mừng. Lương Chấn Y nhắm mắt lại, nhớ tới buổi tối, Ôn Hà Phi cười đem hoa hồng đánh lên khuôn mặt người khác, gương mặt của anh bên trong xe lại một trận nóng ran, phảng phất hoa hồng đánh lên là mặt của anh.

Bàn tay nhỏ bé kia chế trụ cánh tay Lương Chấn Y, giống như tâm ma xuất hiện, bắt được lòng anh từ lâu đã chôn sâu tịch mịch; khát vọng trong anh từ lâu cũng đã chôn sâu.

Kể từ khi Ôn Hà Phi xuất hiện, màu xám tro đơn điệu trong cuộc sống của anh bắt đầu khơi màu; ánh mắt cô mỹ lệ thật giống như thật sâu vùi sâu vào đầu óc anh, một cái nháy mắt cũng làm anh tâm phiền ý loạn.

Lương Chấn Y say nằm ghế trên sa lon, bỗng nhiên hi vọng muốn nâng gương mặt nhỏ bé kia. Anh thật muốn cái cảm giác được chạm lọn tóc của cô, cổ cô, tóc mai của cô, làn da cô, anh nghĩ tới đây, thân thể lại phát nhiệt.

6. Chương 6

Một năm sau, Công ty V. J. thư ký Trần Đình như thế chung tình “Ba chỗ ở cả”, rất có ba chỗ ở tam thể chỉ tư, vẫn thích hừ người; tổ trưởng Ủy Nhân Nhân vẫn là tảng đá lớn trước cửa, tay chân gọn gàng, như cũ mặc “Chanel” mắng chửi người.

Lương Chấn Y lãnh đạo một đám thuộc hạ, thành tích chói mắt, ngay cả Tổng công ty bên Mỹ cũng phải người tới học tập cách quản lý công của hắn.

Về phần cái kia gan lớn trắng trợn Ôn Hà Phi đâu? Thành tích của nàng như thế nào? Có thể “hỗn chiến giang hồ” tạo nên danh tiếng gì?

Góc văn phòng. Mặt bàn chất đầy hồ sơ, cao đến tựa như núi, phía sau núi truyền đến tiếng nói đầy khí thế của Hà Phi.

Chỉ thấy cô ngồi ở trước bàn, tai phải nhét bút, tay trái lật nhật ký, vai kẹp điện thoại, thỉnh thoảng còn lợi dụng tay phải ném văn kiện, giấy tờ vào xe đẩy. Hertz! Cảm tình tới V. J một năm, đã luyện thiên thủ thần công, chỉ kém không có ngay cả chân cũng lấy ra dùng.

Một bọn đàn ông vây quanh cô.

- Được rồi sao?

- Muốn mở hội .

Hà Phi nháy mắt muốn bọn họ các loại..., vừa hướng lao điện thoại trả lời.

- Vâng, tôi biết cô khó xử, nhưng chụp studio rõ ràng là chúng ta đã định trước, cô muốn đổi, minh tinh Đường Kỳ không thể đổi a!

Các nam nhân chỉ chỉ văn án đầy bàn, Hà Phi phất tay một cái, tiếng nói ôn nhu.

- Lão Lưu a, chúng tôi thật không thể đổi ngày, không phải là sớm đã đặt trước, anh có chữ ký...

Muốn chết, nói hồi lâu vẫn là không thể đồng ý.

Các nam nhân bắt đầu ho khan, than thở, trợn mắt.

Hà Phi cực kỳ gấp gáp, rốt cục mất đi tính nhẫn nại, giống như cái loa hỏa lớn gầm thét:

- Tôi bất kể cái gì Đường Kỳ, ngày mai nếu anh không cho phách, tôi kiện chết anh, tôi đem cái kia hủy đi, anh không ra studio, tôi đem cửa đập nát!

Ném điện thoại đi.

- Hô! Tức chết ta!

Tháo bút sau tai xuống, cầm lấy bản kế hoạch, bắt đầu đặt câu hỏi.

- Phúc Hứng là kế hoạch của ai ?

- Của tôi.

Lý Mập đứng ra.

Hà Phi lấy ngọn bút gõ bản kế hoạch, mặt lạnh đáp lại.

- Phúc Hứng này vừa cứng lại khó ăn, anh lại nói nó mang lại cảm giác sướng miệng? Anh không bằng cường điệu nó vừa Q lại có co giãn.

Bị mắng, Lý Mập sờ sờ lỗ mũi cầm lại bản kế hoạch.

Hà Phi lại kéo lên một ... tập hồ sơ khác, đầu ở trên cao chỉ chỗ.

- Rượu Dứu Hoa là kế hoạch của ai?

- Là của tôi!

Thiên Hạm ẻo lả đứng ra.

Hà Phi hướng về phía bản kế hoạch gật đầu.

- Kịch bản gốc không tệ, thật thú vị.

Đem án tử gơ cao, Thiên Hạm đón lấy.

- ...

Cô ngẩng đầu nói với hắn.

- Bất quá... Anh nên tìm thiếu nữ thanh thuần để đẩy mạnh tiêu thụ rượu, nữ tính gợi cảm không có sức thuyết phục tốt, nếu là tôi, tìm Chung Lệ Đề!

Thiên Hạm đậm chân, vẻ mặt bị thương.

Hà Phi kéo lên bản kế hoạch ở dưới cùng.

- Kẹo dẻo Tinh Tinh là...

- Của tôi.

Nguội Nam cơ thể nhỏ gầy bước ra khỏi hàng.

Hà Phi đem bản kế hoạch giao cho hắn, buông tay không chút lưu tình phê bình.

- Tiên sinh a, ý tưởng của anh thực quá cũ đi, hai vợ chồng hướng về phía Lưu Tinh hứa nguyện, sau đó kẹo Tinh Tinh ra ăn, nguyện vọng liền thực hiện, ai tin a?! Không được không được, kế hoạch của các anh đều quá cổ hủ.

Thật là, viết được chắc đã chết!

Ba đại nam nhân, người nhìn ta, ta nhìn người, bỗng nhiên cũng hít sâu một cái ——

- Cô cho rằng cô là ai a?! Ôn. Trợ. lý!

Cùng kêu lên gầm rống, rống được Hà Phi trốn vào đáy bàn, gơ cao hai tay đầu hàng.

- Bình tĩnh, bình tĩnh...

Cô nhỏ giọng cầu xin tha thứ.

Ba người khước mắt co quắp, giận đến gân xanh nổi lên. Có làm hay không? Bất quá là hướng cô cầm tờ trình văn án vắn tắt, dám giáo huấn bọn họ? Muốn chết, đầu heo! Cô thật sự ỉnh là đại sư a! Bất quá chỉ là một phụ tá nho nhỏ, cũng dám phê bình bọn họ? !

Bên cạnh bàn toát ra một đôi mắt to cười hắc hắc.

- Các vị tiền bối, hậu sinh chẳng qua là cho chút ý kiến, các anh không thích cũng không cần phải lớn tiếng như vậy đi!

- Tôi!

- Tôi tôi!

- Tôi tôi xiết!

Hừ một tiếng, ba người khí hô hô quay đầu rời đi, sớm muộn gì cũng bị Ôn Hà Phi này làm cho tức chết!

... Cảm tình lẫn lộn một năm, Ôn Hà Phi không có tiền đồ gì, như cũ vẫn là cái tiểu phụ tá nho nhỏ không lên chức được.

(Clair: hô hô hô, hóa ra là... Ta còn tưởng chị này được lên chức to, bắt đầu ra oai chứ ~^o^~)

Hà Phi mệt mỏi dụi dụi mắt, nằm sấp trên cái bàn chất đầy văn kiện, giấy tờ.

- Ai...

Không nhận được than thở. Có nên hay không từ bỏ? Mạnh dân làm một năm phụ tá a! Thiếu tiền lương, công việc gấp đôi, mỗi ngày mệt mỏi muốn chết, rốt cuộc có đáng giá hay không? Cô không rảnh ngẫm nghĩ, Ủy Nhân Nhân ở kia đã kêu gọi không được đầu hàng, sự tử rống điếc tai.

- Ôn, Hà, Phi, cô nếu không đem sổ ghi chép hội nghị đưa đến đây, tôi sẽ giết chết cô, chết tiệt, cô lập tức đưa tới đây cho tôi!

Âm ma xuyên thấu não, ực, Hà Phi nhảy lên! Trước tiên đem sổ ghi chép hội nghị căng chân mà chạy! Vô ý đánh ngã xe đẩy, té ngã, gục trên mặt đất, sổ ghi chép hội nghị bay ra ngoài.

Chỉ thấy đằng kia Ủy Nhân Nhân một chân dài, sải bước trên cái ghế, dang tay nắm, uống! Tiếp được hồ sơ. Lợi hại lợi hại, chiếc quần bó Chanel tính chất đủ mềm, cộng thêm thân thủ mạnh mẽ vừa vặn đón lấy.

Đau a... Hà Phi nằm trên mặt đất chật vật run rẩy. Đáp, đáp, đáp, xa xa thấy thư ký Trần xinh đẹp một đôi giày cao gót đen bước đi thông thả, dừng ở trước mặt cô. Hà Phi lại hướng lên ngẩng, quả nhiên nhìn thấy thư ký Trần Đình vén lên lông mày nhỏ nhắn, thế đứng ưu nhã, ưu nhã vươn cánh tay thon dài ra, ưu nhã sờ bên trên môi, ánh mắt mỉm cười, quả nhiên đối với cô ta phát ra một tiếng ——

- Hừ.

Trần Đình ngưng ngừng cười ngấm Hà Phi gục trên mặt đất, lạnh lùng hỏi:

- Đại sư cô nằm đây a, tìm linh cảm trên mặt đất sao?

Tiếng nói ưu nhã, khắc bạc như băng.

Hà Phi một trận hàn xúc cảm, lập tức trong lòng muốn giết Trần Đình ngàn vạn đao.

Cả văn phòng cười vang.

Hà Phi đứng dậy, lạnh lùng liếc mắt, đây chính là cuộc sống cô tự mình độc lập cố gắng, tự sinh, tự diệt ở V. J.

Ở đây không có thiên đường, so sánh với địa ngục còn thảm hơn. Da mặt không đủ dày, thật đúng là sỉ nhục không được một năm.

Cô loay hoay giống như một lớp da bị hung hăng lột xác đi, thật vất vả, đến xế chiều mới tương đối thành thoi, núp ở khu trà nước uống cốc cà phê thở ra. Trời lạnh, Hà Phi mặc chiếc áo lông trắng cổ khoét chữ V, quần bó màu xanh, đang cầm cà phê run run.

- Ôn Hà Phi.

Ủy Nhân Nhân nhìn thấy cô.

Úy Nhân Nhân hí mắt trừng nhìn cô, làm Hà Phi một trận run rẩy. Đáng chết, cô vừa gặp họa xong? Đang buồn bực, Úy Nhân Nhân đâm chóp mũi cô, từng chữ leng keng nói:

- Cô, xong việc, đồng sự muốn gặp cô.

“Két?”

Cà phê trong tay thiếu chút nữa rơi xuống.

- Đồng sự? Tôi làm sai cái gì?!

Hà Phi thần sắc kinh hoàng, thiếu chút nữa sợ đến hồn phi phách tán.

Úy Nhân Nhân ngẩng đầu, nheo mắt lại suy tư.

- Sai lầm lớn là không có, nhỏ không sai là thật sự.

Cô nhún nhún vai, phất tay một cái rời đi.

- Cô tự giải quyết cho tốt đi, Lương Tổng sẽ dẫn cô đi.

Shit! Chẳng lẽ là vì lần trước cô cùng Trịnh Đạo trở mặt? Hà Phi nhăn đôi lông mày dùng sức suy tư, hay là vì nàng mắng biên tập tạp chí độc đáo mới mẻ? Cô đặt cà phê xuống bưng lấy đầu, rốt cuộc là chuyện gì? Đồng sự triệu kiến nhất định phải là người phạm phải sai lầm vô cùng nghiêm trọng, Hà Phi khẩn trương, hé miệng khổ sở.

- Ôn Hà Phi.

Một đôi giày sơn đen dừng chân ở trước cô.

Hà Phi co bả vai lên suy yếu nói:

- Dạ.

Lương Chấn Y tới. Ô ô... Lúc này chết chắc nữa! Đồng sự sẽ không phải muốn khai trừ cô chứ?

Lương Chấn Y nhìn cô cúi đầu rụt vào bả vai mảnh khảnh, trời ạ, cô thoát nhìn thật là khẩn trương, một bộ dạng muốn té xỉu.

Hắn vung lên mày rậm, nhẹ nói:

- Cô theo tôi đi đến nơi này.

Hai người đi vào thang máy, thời khắc yên lặng làm cho người ta lúng túng, chỉ nghe được thanh âm thang máy vận chuyển.

- Ách...

Hà Phi cố gắng hướng hắn hỏi thăm.

- Anh biết đồng sự tại sao muốn gặp tôi không?

Cô hy vọng biết trước sự tình, tốt một chút, để cô còn chuẩn bị tâm tư.

Lương Chấn Y liếc xéo cô một cái, hôm nay cô mặc bộ váy lông trắng cổ hình chữ V, lộ ra chiếc xương quai xanh gầy gầy. Đáng chết, cô làm cho lồng ngực hắn căng thẳng. Lương Chấn Y lập tức dời tầm mắt đi chỗ khác, đáp thật đơn giản.

- Không biết.

- Là sự kiện kia? Mắng đạo diễn hay là mượn studio? Tôi không phải cố ý phát giận, có khi bọn họ thật không nên người có thể khi bị mắng mới bằng lòng hợp tác, thật ra thì tôi cũng là vì...

- Câm miệng.

Lạnh lùng cắt đứt bệnh tâm thần phỏng đoán của cô.

- Nói với tôi cũng vô dụng.

Đáng chết, hắn nghĩ tới chiếc xương quai xanh mỹ lệ của cô, còn có bộ ngực rất tròn dưới lớp váy lông kia, nghĩ đến phiền lòng sinh ra nóng nảy. Cũng không phải là kinh nghiệm sống chưa nhiều, làm sao mỗi lần vừa thấy cô liền không nhịn được suy nghĩ miên man. Nguyên nhân là bởi vì dục vọng, về mặt càng thêm lạnh khốc dọa người, khó có thể tiếp cận.

7. Chương 7

(Clair: ... =. = Em không còn lời nào để bình luận về mức độ BT của anh)

Làm gì phải hung hăng như vậy chứ?! Hà Phi trong lòng nói thầm. Con mắt nàng liếc nhìn người bên cạnh, nhìn thấy một tay hắn đặt trong túi quần, trên mu bàn tay che chút lông măng. Đánh giá trang phục hắn, vĩnh viễn bóng bẩy chỉnh tề như vậy, giống như người của hắn cẩn thận tỉ mỉ, nghiêm khắc đến mức làm cho người ta sợ. Không cần ngẩng đầu cũng biết sắc mặt của hắn lúc này rất lạnh lùng, Hà Phi gãi gãi đầu, thật vô tình, vậy công ty lớn như, lại nặn ra một bức tượng lạnh như băng.

Thang máy dừng lại, cánh cửa mở ra, ánh sáng hành lang thẳng tắp lộ ra. Hà Phi trong lòng căng thẳng, khẩu khí thở gấp, vẫn là không nhịn được hướng hắn cầu cứu.

- Đồng sự có phải rất là hung hăng?

Da đầu một trận tê dại, không tự chủ lại bắt đầu nổi cáu.

- Hắn tốt nhất không được mắng tôi a, anh biết tôi bị người mắng sẽ rất nóng nảy, không biết sẽ nói ra cái chết tiệt gì——

- Không mắng đồng sự là được.

Hắn nói. Nhớ tới lúc trước cô đánh đổ đồ uống trên máy bán hàng tự động, khóe mắt hắn hiện lên một nụ cười nhàn nhạt.

Hà Phi nghe xong kinh ngạc, đột nhiên ngẩng đầu trừng hắn, vẻ mặt vẫn như ngày thường, nhưng là, hắn vừa mới nói cái gì? Hắn đang nói đùa với cô?! Mặt trời mọc lên từ phía tây sao?

Lương Chấn Y thùy mâu ngắc cò.

- Đi thôi.

Cánh tay dài nhấc lên, nhẹ nhàng chạm vào sống lưng mảnh mai của cô, đẩy cô bước ra thang máy.

Ôn Hà Phi lần đầu tiên nhìn thấy Đồng sự V. J., cô vốn cho rằng đồng sự cũng là một lão già mập mạp, nhưng lại thấy một người đàn ông trẻ trung lịch lãm, khiến cho tim cô nhảy lên. Hắn so sánh tưởng tượng của cô chênh lệch quá xa. Hơn nữa trong ấn tượng của cô, đồng sự nên có bộ dạng hoàn toàn ngược lại.

(TN: đẹp giai như thía chị còn muốn gì nữa...)

Đó là một người đàn ông trạc tuổi 30.. Xem ra hắn không có vẻ anh tuấn như Lương Chấn Y, nhưng có một cỗ khí chất ung dung tôn quý.

Phòng làm việc của hắn lớn vô cùng, chất đầy tạp chí bất quá, trên mặt đất trò chơi CD-ROM tán loạn, cửa sổ mang loại trần đầy hoàng kim cát, leo cả bề cửa sổ. Ánh mặt trời thành tấm lọt vào sàn gỗ nền nhà.

Vừa thấy được Lương Chấn Y, hắn lập tức chào đón.

- Các người tới rồi!

Thanh âm của hắn nhẹ nhàng.

Hà Phi không dám lên tiếng, giống như phạm nhân chờ lãnh hình phạt, biết điều một chút đứng ở bên cạnh Lương Chấn Y, trong lòng thấp thỏm bất an.

Đồng sự vỗ vỗ áo bả vai, cúi đầu nhìn Hà Phi, liếc nhìn cô một cái, lại ngẩng đầu nhìn Lương Chấn Y, ánh mắt lóe lên, khiêu mi, chỉ hỏi hắn một câu:

- Chính là cô ta?

Hà Phi nghe tiếng nói Lương Chấn Y thuận hậu trả lời:

- Dạ.

Theo sau là một trận trầm tĩnh.

Hà Phi đầu cúi thấp hơn, cảm giác trên đầu hai cặp mắt đang hung hăng đánh giá cô. Mím chặt đôi môi, muốn mắng sao? Cũng tốt, mau mau mau, chết sớm sẽ sớm siêu sinh.

- Ôn Hà Phi!

Đồng sự bỗng nhiên hô lớn tên cô, Hà Phi chấn động, trong nháy mắt bị kêu đến. Cô kinh hãi như sắp bị đưa lên ngọn đầu đài, sao... Chuyện gì xảy ra? Đồng sự nghiêm nghị đánh giá cô, ánh mắt cô bối rối, bị nhìn thấy, mồ hôi lạnh ứa ra.

- Chúc mừng a ——

Hắn bỗng nhiên lớn tiếng nói với cô.

- Chúng tôi quyết định thăng cô lên chức vị thiết kế chính, cô đã được thăng chức!

Dùng sức vỗ vỗ bả vai cô.

8. Chương 8

Ôn Hà Phi lần đầu tiên nhìn thấy chủ tịch V.J, cô vốn tưởng rằng làm chủ tịch đều là mấy ông già béo phệ, nhưng là đến khi gặp người thật lại dọa cô nhảy dựng người. Nguyên bản tưởng tượng của cô so với anh ta quả thật là quá nhiều lắm. Hơn nữa bộ dáng so với trong ấn tượng của cô hoàn toàn là ngược lại.

Đó là một người đàn ông mặc quần áo thường ngày, gương mặt hơi vuông tằm hơn ba mươi tuổi. Anh ta xem ra không có anh tuấn của Lương Chấn Y, nhưng lại có một cỗ khí chất ung dung tôn quý.

Phòng làm việc của anh phi thường lớn, xếp cả đồng hồ tạp chí lá cải, trên mặt đất tán loạn đĩa trò chơi, ở cửa sổ tràn ngập cây vạn niên thanh leo lên toàn bộ bề cửa sổ. Ánh mặt trời từng vạt lớn tràn xuống sàn nhà bằng gỗ.

Vừa thấy Lương Chấn Y, anh ta ngay tức khắc chào đón. “Hai người tới rồi!” Thanh âm của anh nhẹ nhàng.

Hà Phi không dám lên tiếng, giống như phạm nhân chờ hình phạt, ngoan ngoãn đứng ở bên cạnh Lương Chấn Y, trong lòng bất an không yên.

Chủ tịch vỗ vỗ vai Chấn Y, cúi đầu nhìn lại Hà Phi, liếc nhìn cô một cái, ngẩng đầu nhìn lại Lương Chấn Y, ánh mắt lóe ra, nhú mày, chỉ hỏi anh một câu: “Chính là cô ấy?”

Hà Phi nghe Lương Chấn Y thuận hậu thanh âm trả lời: “Phải.”

Theo sau là một trận trầm tĩnh.

Hà Phi đầu cúi thấp hơn, cảm giác trên đỉnh có hai đôi mắt đang hung hăng đánh giá cô. Mím chặt môi, muốn mắng ta sao? Cũng tốt, mau mau mau, sớm chết sớm siêu sinh.

“Ôn Hà Phi!” Chủ tịch bỗng nhiên hô lớn tên cô, Hà Phi chấn động, nháy mắt cả người đã bị bắt lấy. Cô kinh hãi nghẹn họng nhìn trần trời, sao. sao lại thế này? Chủ tịch nghiêm nghị quan sát cô, cô ánh mắt hoang mang, bị nhìn đến mồ hôi lạnh ứa ra.

“Chúc mừng nhé ——” Anh ta bỗng nhiên lớn tiếng nói với cô. “Chúng tôi quyết định tuyển cô làm thiết kế viên chính, cô được thăng chức !” Ra sức vỗ vỗ vai cô.

Cái gì?! Hà Phi miệng há hốc, choáng váng. Anh ta. Anh ta nói cái gì? Anh ta không mắng cô, ngược lại lại cho cô thăng chức? Cô biểu tình đại ra, mở to hai mắt, thiết kế viên? Cô được thăng lên thiết kế viên?

“Trời ạ.” Cô hít một mồm to, không thể tin được.

Thấy cô vẻ mặt dần thối, chủ tịch Phương Tuấn Mẫn bật cười, dùng sức lay lay cô, liên mồm hỏi: “Cao hứng chứ? Chấn Y ra sức đề cử cô đấy, Lucky lady! Hi vọng cô đáng giá.” Hướng về phía cô đang ngây người, cao giọng cổ vũ. “Thể hiện cho tốt a!”

Cái gì? Lương Chấn Y đề cử?! Hà Phi còn không có hoàn hồn, một cái cốc thủy tinh tinh xảo đã nhét vào trong tay cô, chủ tịch có chút tính trẻ con hét lên: “Nào, chúng ta cùng ly!” Trung khí mười phần, hăng hái ngàn vạn.

Anh giúp cô đổ đầy nước rượu màu hổ phách, cũng lấy một ly đưa Lương Chấn Y, hưng phấn mà nâng chén tuyên bố.

“Chúc mừng đại sư quảng cáo tương lai. Cùng ly!” Cốc chạm vào cốc rượu của Hà Phi, phát ra thanh thúy tiếng vang, Hà Phi thể này mới chân chính tỉnh lại.

Không phải là mơ!

Rượu trong chén sóng sánh, cô biển lòng xao động cuộn cuộn. Đây là thiên chân vạn xác, cô đột ngột ngừng đầu, chạm phải một đôi hắc đồng thâm thúy, trong mắt tia sáng ấm áp làm tim cô đập nhanh. Lương Chấn Y đối diện cô mỉm cười.

Ánh mắt anh như nùng mực, thẳng hắt vào trái tim cô. Anh đưa ly chạm nhẹ ly của cô, keng một tiếng, cúi đầu ngắm nhìn cô vẻ mặt khờ ngốc đáng yêu, dịu dàng nói: “Chúc mừng, Hà Phi. . . .” Kêu tên cô, âm thanh trầm thấp giống như kêu tên con mèo mà anh cưng chiều. Anh ôn nhu ngữ khí giống như khê vuốt trên má cô, Hà Phi một chút thất thần, tim đập chậm nửa nhịp.

Chủ tịch nhìn lại Chấn Y, nhìn ra được anh đặc biệt thiên vị Ôn Hà Phi. Phương Tuấn Mẫn kéo kéo cánh tay Chấn Y hô lớn: “Cùng ly!” Ngẩng đầu hào sảng uống cạn, đáy lòng cười thầm, Lương Chấn Y lãnh huyết giờ không nhận ra nha.

Lương Chấn Y cũng một ngụm uống cạn rượu trong ly, lại không biết Phương Tuấn Mẫn xem được tâm sự của anh nhất thanh nhị sở.

Đây-đều-là-thực! Hà Phi nở nụ cười, mắt lấp lánh. Chân chính hết khổ! Vui mừng lan ra, trời ạ, cô vô cùng cao hứng. Ngửa đầu hướng tới hai chàng trai cao lớn, quên mất thân phận cuar chính mình, hào sảng nâng chén kêu.

“Chúc V.J kiếm được nhiều tiền, chúc tôi một bước lên mây!” Cô vui đến chết mất, cũng bắt chước bọn họ một ngụm uống cạn rượu trong ly.

“Nói đúng lắm, nói đúng lắm!” Chủ tịch ôm vai bọn họ cười ha ha, giống cái đại đứa nhỏ.

Rượu cay nồng rót vào dạ dày, Hà Phi cười toe toét, thần kinh căng thẳng rốt cục thả lỏng.

Cô thở ra một hơi, thẳng tênh nói: “Thật sự là, vừa rồi làm tôi sợ muốn chết, còn tưởng rằng bị mắng đâu!”

Cô cúi đầu cười, đuôi tóc vô ý phất qua ngực Lương Chấn Y. Anh một trận tâm ngứa, thiếu chút nữa nhin không được ôm cô vào lòng.

Tiếng cười sang sảng của chủ tịch quanh quẩn bên lỗ tai Hà Phi, mùi nước hoa trên người Lương Chấn Y thoang thoảng qua mũi cô. Có thể cảm giác được nhiệt độ trên người anh, giống như một cái ấm lò sưởi ấm cô thân mình gầy yếu, ý, hình như cũng không còn lạnh nữa rồi.

Sau khi được chủ tịch nhiệt tình ân cần cổ vũ xử lý xong một bình rượu, cô cùng Chấn Y sóng vai rời đi.

Hà Phi bộ pháp lão đạo. Phù, rượu kia thực mạnh, cả dạ dày như bị thiêu đốt, thân mình nóng quá.

Tiến vào thang máy, Hà Phi vui muốn chết, vẫn lộ vẻ tươi cười rạng rỡ.

Lương Chấn Y lén nhìn trộm cô khuôn mặt nhỏ nanh đỏ bừng, mắt khê cong cong cười. Thang máy khởi động, Hà Phi loạng choạng không vững, anh đứng lúc đưa tay đỡ lấy cô.

“Cẩn thận.” Anh nhíu mày, lo lắng cô ngã bị thương.

Cô quay sang, xấu hổ hướng anh cười, vỗ vỗ cái trán, khê nhíu lại cái mũi nhỏ xinh.

“Tiêu rồi, tôi có chút say, rượu thật mạnh nha.” Rút về cánh tay bị anh bắt lấy, lui về phía sau dựa vào vách thang máy. Có chút chóng mặt choáng váng, là rượu gì? Mạnh như vậy?!

Chủ tịch Phương chuẩn ra văn phòng theo sau bọn họ, thấy bốn bề vắng lặng, ngay tức khắc tiến vào thang máy, mở ra nắp điện báo, đem nút khẩn cấp đè xuống, đắc ý cười nhếch miệng.

Hừ hừ hừ, đừng nói tôi không giúp cậu a, Chấn Y, dù là ai đều nhìn ra được cậu thích Ôn Hà Phi.

Thang máy đột nhiên ngừng!

“A!” Hà Phi kinh hô, thiếu chút nữa ngã sắp xuống.

Lương Chấn Y duỗi ra bàn tay to, lập tức kéo lại cô, tình thế cấp bách liền kéo cô tiến trong lòng. Cô đột nhiên va phải một bức tường rắn chắc ấm áp, Hà Phi mở to mắt, thoáng chốc trái tim kịch liệt đập, dựa vào trước ngực anh.

Mùi hương của anh chui vào trong chóp mũi, hơi thở ấm áp của anh phả trên gáy làm cô một trận tê dại run rẩy. Hà Phi hoảng hốt, đôi tay nhỏ đặt trước ngực anh nắm chặt, sao lại thế này? Tim cô chưa từng đập nhanh như vậy, chưa từng hô hấp dồn dập như vậy, chưa từng ngay cả lông tơ đều run rẩy như vậy, giống một luồng điện chạy vào trong cơ thể, chấn động tâm can.

Lương Chấn Y cũng không nói gì, luyến tiếc buông tay, ôm chặt eo cô, mặc cô mềm mại dán vào trong ngực, đuôi tóc đụng vào thân mình.

9. Chương 9

Trong thoáng chốc, cảm xúc phức tạp đồng thời đánh sâu vào hai người.

Hà Phi mặt đỏ bừng, đứng vững vàng liền vội vàng lui thân rời đi, mặt đỏ tai nóng, tim đập như nổi trống. Bình tĩnh, bình tĩnh a! Cô ôm lấy mặt, đòi mạng, nóng đòi mạng! Đáng chết, cô sao lại thế này?! Nhất định là say!

Thang máy dừng lại, đèn tuýp trên đầu cũng tắt, chỉ còn sót lại một cái đèn nhỏ chiếu sáng.

Lương Chấn Y trầm mặc quỷ dị, Ôn Hà Phi ngẩng đầu nhìn anh, phát hiện anh cũng đang nhìn lại mình, ánh sáng trong mắt anh khiến cô tim đập gia tốc. Ánh mắt anh sắc bén, giống như một con thú đang nhìn con mồi, lại cực nóng giống như muốn cắn nuốt cái gì.

Hà Phi bối rối, lui về phía sau, lại lui về phía sau chạm đến vách tường, thở một hơi, không dám nhìn thẳng vào mắt anh, dời đi tầm mắt. Vì để tránh đi loại không khí quỷ dị xấu hổ này, cô đánh vỡ trầm mặc.

“Thang máy. Thang máy trục trặc sao?” Cô có chút khó thở. Người đàn ông này làm cô tim đập thành thịch, làm cô run rẩy, cô chán ghét chính mình như vậy, giống như bị mê hồn. Anh chỉ một ánh mắt nhưng lại hại cô hoảng hốt hồn phi phách tán, thật ngớ ngẩn!

Lương Chấn Y nhìn cô cúi đầu siết chặt tay, thân mình cứng ngắc, xem ra thực căng thẳng. Sợ anh như vậy sao?

Đột nhiên giơ tay hướng về cô ——

“Làm gì vậy?” Hà Phi sợ hãi vội cúi người trốn anh, lập tức phát hiện nguyên lai Lương Chấn Y chính là muốn đi ấn máy bộ đàm. Muốn chết! Cô thở sâu bắt buộc chính mình thả lỏng. Bình tĩnh a, Ôn Hà Phi!

“Alô?” Bảo vệ đón nghe.

Lương Chấn Y nhìn lại Hà Phi đỏ bừng khuôn mặt nhỏ! Ánh mắt nhìn chăm chăm cô, cùng lúc nói với bảo vệ: “Thang máy tầng A trục trặc, chúng tôi bị nhốt ở trong.”

“Được rồi, mọi người đừng hoảng hốt, chúng tôi lập tức xử lý ngay.”

Trong lúc chờ đợi hai người bị vây ở trong nho nhỏ không gian. Thực im lặng, cũng thực xấu hổ, Hà Phi chảy mồ hôi, tim đập cuống cuống, phi thường khẩn trương. Bởi vì anh là thủ trưởng? Không không không. Bởi vì anh là đàn ông?! Nhưng là khi ở cùng một chỗ với Thiếu Khâm cũng chưa từng kích động

như thế a. Hà Phi thấp rửa một tiếng, bưng lấy hỗn loạn đầu, nhắm mắt lại. Thật choáng váng, rượu chết tiệt, tác dụng sau thực mạnh.

“Sợ như vậy?” Anh đánh vỡ trầm mặc, trầm thấp tiếng nói cũng giống như rượu thuần hậu mê người. Anh mỉm cười, bỗng nhiên thực hưởng thụ chuyện ngoài ý muốn này. “Đừng sợ, thang máy rất nhanh sẽ tốt rồi.” Anh nói, lại âm thầm hi vọng thang máy này tốt nhất trục trặc mấy cái giờ. Anh thích cùng cô một chỗ, thích như vậy nhìn cô mặt mày đỏ bừng, cho dù dục vọng khao khát cô thực mãnh liệt khiến anh thống khổ.

Hà Phi nghe xong lời của anh, đột nhiên ngẩng đầu dũng cảm nói thẳng: “Tôi không sợ, chính là anh làm cho người ta thật khấn trương.”

Anh nghe xong ngạc nhiên, không khỏi bật cười.

“Vậy sao?” Không biết là mình làm cái gì làm cô khấn trương. Lương Chấn Y quan sát khuôn mặt hồng hồng của cô, yêu thích cô bĩu môi kêu gọi cái miệng nhỏ nhắn. Chết tiệt! Thầm nghĩ, nếu cô biết ý tưởng hiện tại trong đầu anh, cô mới thực nên khấn trương đi.

Cô nhìn anh chằm chằm. “Anh biết không?” Cô thực thành thực tiếp tục nói. “Có đôi khi, anh thực nghiêm khắc lạnh lùng; nhưng có đôi khi, khi anh nhìn người ta lại. . . .” Hà Phi miệng đắng lưỡi khô, ra sức quạt quạt tay. “Lại giống như nhìn thấu người ta, rất không lễ độ, bộ dáng thực ngang ngược.” Anh vừa rồi cũng như vậy nhìn làm cô luống cuống muốn chết.

Lương Chấn Y nhún nhún vai, dùng ánh mắt thập phần thú vị chăm chú nhìn cô. Cố ý trêu cô nói: “Ánh mắt là cửa sổ linh hồn, có lẽ, tôi có cái linh hồn ngang ngược đi. Cô đang ám chỉ, tôi là người ngang ngược sao?”

Hà Phi nghe xong lập tức lắc đầu, còn thật sự giải thích: “Không phải, tôi không phải là mắng ngang ngược. Anh không ngang ngược, phần lớn thời gian anh chính là lạnh lùng khiến người ta không chịu nổi.” Đây là lời nói thật, anh thủy chung rất khoảng cách, sâu không lường được.

Lương Chấn Y nghe xong, hung ác trừng cô.

“Nói thủ trưởng như vậy, cô đáng chết.”

Anh cố ý hé ra gương mặt nghiêm khắc, Hà Phi thấy thế, một trận kinh ngạc, sau đó lập tức cười ha ha. Cô tươi cười làm anh hoa mắt thần mê. Trời ạ, anh thực thích cô! Cô ngẩng đầu lên nhếch miệng cười bộ dáng rất đáng yêu, anh cơ hồ tưởng cúi đầu hôn lên môi cô.

Hà Phi thực thức thời ở trước ngực tay làm cái chữ thập. “Tha thứ cho tôi. Coi như tôi say đi? Nhé?” Lúm đồng tiền của cô như hoa, hiện ra ở đáy mắt anh, tiếng nói ngọt ngào sung sướng. “. Tôi thật cao hứng, tôi được thăng chức đó.” Trong lòng thêm ngọt ngào, nụ cười này, đem không khí xấu hổ giữa hai người đều cười bay mất. Cô cảm thấy mỹ mãn nhắm mắt lại, thở sâu. “Oa, tôi thật sự có thể thiết kế kế hoạch, tôi có thật nhiều ý tưởng nha.” Cô nhẹ nhàng mỉm cười nói. “Tôi đã là chuyên viên thiết kế, thật không dám tin.”

Anh hắt cô nước lạnh. “Làm không tốt, cũng sẽ đuổi việc.” Cố ý dọa cô.

Hà Phi một trận ngạc nhiên, lập tức cười đến lớn hơn nữa. “Không sợ, không sợ, sẽ không để cho anh có cơ hội đuổi việc tôi!”

Ý, Lương Chấn Y này không đáng sợ như trong tưởng tượng như vậy nha. Đèn sáng, một trận chói mắt, thang máy bắt đầu đi xuống, một lần nữa chuyển động.

Hà Phi đã không còn căng thẳng, thậm chí, với Lương Chấn Y có một chút cảm giác thân thiết.

Cửa thang máy mở, Lương Chấn Y đi ra khỏi thang máy, Hà Phi bỗng nhiên hướng đến bóng dáng anh nói: “Tôi vẫn rất muốn hỏi.”

Lương Chấn Y dừng bước, Hà Phi lại nói tiếp: “Lần đó phỏng vấn tôi nói dối, sao anh không vạch trần?” Cô vẫn cảm thấy nghi hoặc.

Lương Chấn Y không quay đầu lại, chỉ nhẹ nhàng băng quơ trả lời: “Có lẽ. tôi chỉ là muốn biết năng lực của cô có bao nhiêu.” Trên thực tế, cô chịu khổ nhục đã làm anh thay đổi cách nhìn.

Hà Phi nghe xong không khỏi mỉm cười, cao giọng cam đoan với bóng dáng cao lớn kia. “Yên tâm, tôi tuyệt sẽ không làm anh thất vọng. Cám ơn anh.” Cô tự đáy lòng cảm kích.

Lương Chấn Y không nói gì, chỉ nhún nhún vai, sải bước rời đi.

10. Chương 10

Đảm nhiệm thiết kế viên ngăn ngừa sáu tháng, Hà Phi thành tích lóa mắt đã lập nên thành tựu trước đây V.J chưa từng có. Đề án của cô không có thủ pháp nghiệp giới đã từng dùng qua, trong đầu luôn luôn có ý tưởng mới mẻ. Lương Chấn Y mạo hiểm lại đạt được thu hoạch ngoài ý muốn.

Nhưng là rất nhanh, các đồng nghiệp phát hiện nhược điểm cực độ nghiêm trọng của Hà Phi.

Cô thường xuyên quên sự tình cấp bách, đợi rề rà đến phút cuối mới giao ra đề án mình vừa lòng. Vì thế, bị động kinh Ủy Nhân Nhân thường bị Hà Phi làm hại đau dạ dày, không để ý hình tượng ở công ty gằm thét tìm người. Mỗi khi Hà Phi trốn đi nghỉ đề án thì Nhân Nhân liền gấp đến độ phát điên.

Hôm nay Hà Phi lại thần bí mất tích. Buổi chiều ba giờ Khải Duyệt sẽ xét duyệt đề án, đã qua một giờ mà vẫn không thấy Ôn Hà Phi.

Ủy Nhân Nhân bắt đầu biến thân sư tử, ở phòng kế hoạch gằm thét rít gào: “Ôn Hà Phi, người đi ra đây cho ta!”

Mọi người bắt đầu tìm người, bọn họ thiên binh số một Ôn tiểu thư lại trốn đi đâu vậy?

Ủy Nhân Nhân hùng hổ nuốt xuống thuốc đau dạ dày, đá văng cái bàn, mở toang tủ, ngay cả toilet đều lục soát qua, chính là không thấy cái kia chết tiệt Ôn Hà Phi.

Cô nắm tay ngựa mặt lên trời tru dài: “A. . . .” Vọt vào văn phòng tổng giám đốc. “Lại không thấy cô ta đâu rồi!”

Lương Chấn Y an tọa trước bàn dài, thần sắc trấn định. Đối với tính tình nóng nảy của Ủy Nhân Nhân đã sớm thành thói quen.

Ủy Nhân Nhân gấp đến độ đỏ mặt tía tai. “Tổng giám đốc, có thấy Hà Phi đâu không?! Sắp bắt đầu xét duyệt rồi, cô ta lại chết tiệt không biết trốn đi đâu, rõ ràng đã bàn bạc tốt rồi, cô ta lại đang rề rà cái gì a? Anh nói làm sao bây giờ? Có thấy cô ấy đâu không?”

Loại sư tử tìm người này mỗi tuần trình diễn hai, ba lượt, Lương Chấn Y nhìn đầu đầy mồ hôi Ủy Nhân Nhân, bình tĩnh nói: “Anh không thấy cô ấy.” Còn nói: “Đến phút cuối cô ấy sẽ xuất hiện thôi.” Có lần nào mà không phải vậy?

Ủy Nhân Nhân hung hăng cào tóc, sắp phát điên. “Nhưng là sắp bắt đầu rồi, vạn nhất cô ta không xuất hiện đâu? Vụ này những một trăm ngàn đầu, chúng ta lại đã chuẩn bị một tháng. Argh!”

Lương Chấn Y cúi đầu lật xem báo cáo, nhẹ nhàng băng quơ nói: “Yên tâm, nếu trước ba giờ cô ấy không xuất hiện, anh sẽ đuổi việc cô ấy.”

Đuổi việc? Ủy Nhân Nhân tròn mắt kinh ngạc, nhìn vẻ mặt Lương Chấn Y nghiêm khắc, bất an nói: “Cũng. Cũng không đến mức nghiêm trọng như vậy đi!”

Lương Chấn Y ngẩng đầu, thần sắc tự nhiên nói: “Cô ấy sẽ xuất hiện.”

Nói được thực tự tin, Nhân Nhân thở dài. “Tốt nhất là như thế, sớm muộn gì cũng bị cô ta hù chết.” Xoay người rời đi văn phòng lại đi tìm người, cao giọng ở ngoài cửa rống: “Hà Phi người đi ra cho ta, nếu không ra tổng giám đốc muốn đuổi việc người, có nghe thấy không?”

Ủy Nhân Nhân đi rồi, Lương Chấn Y bàn tay dè lên mép bàn, ghé dựa đẩy lui ra sau, khom người, nhìn lại người dưới bàn. Ôn Hà Phi cuộn mình dưới gầm bàn, cô ngẩng đầu không tiếng động hướng anh nói cám ơn. Cô nghiêng người cong gối, khom lưng ngồi dưới đất, lưng dựa vào cạnh bàn, vẩy chữ A màu vàng kéo căng lên trên đầu gối, lộ ra đường cong đùi đẹp, đôi chân nhỏ trắng nõn thanh tú đẹp đẽ.

Lương Chấn Y nhú mày, ánh mắt mỉm cười, lại cố ý banh mặt hù dọa cô. “Em nghe thấy chưa? Anh thực sẽ đuổi việc em đó.”

“Vâng vâng biết rồi.” Hà Phi mặc kệ, lại vùi đầu vội vã sửa chữa đồ án. “Em nghĩ ra một cái biện pháp không tồi, lập tức xong ngay.” Ngoáy bút viết nhanh, chuyen to như trời cũng không để ý.

Lương Chấn Y cúi nhìn khuôn mặt cô chuyên chú, tóc uốn xoả loạn tung bên má, bởi vì tập trung mà má cô đỏ hồng, vóc dáng kiều nhỏ ẩn thân ở giữa hai chân dài của anh.

Đôi mắt đen của anh ẩn ý cười, tư thế thực mờ ám, cô lại hồn nhiên chưa thấy. Anh mỉm cười ngồi thẳng người, một lần nữa thẩm duyệt báo cáo, mặc cho Hà Phi liêu mạng ở dưới gầm bàn anh.

Ngoài cửa, Ủy Nhân Nhân rống đến yết hầu phát đau, bắt đầu không khống chế được hung ác tuôn ra.

“Ta giết người, Hà Phi! 1 giờ rồi, còn không ra? Ta giết người, đáng chết!” Ôn Hà Phi này càng ngày càng giỏi né, không dấu vết biến mất! Nhân Nhân nào biết chỗ ở dưới gầm bàn tổng giám đốc chính là chỗ Ôn Hà Phi giảo hoạt trốn.

Góc này là chỗ tối yên tĩnh ở công ty, dưới gầm bàn nâu làm thủ công từ gỗ đào, rắn chắc vững vàng vây quanh, linh cảm kích phát, Hà Phi tốc tốc ngoáy bút, đem Ủy Nhân Nhân phát điên gầm rú ném ra lên tận trời.

Nơi này chỉ có Lương Chấn Y, còn có mùi nước hoa thoang thoảng trên người anh, một cổ không khí ổn trọng yên tĩnh vây quanh cô, giống như ngăn cách với nhân thế.

Một giờ sau, một cái tay nhỏ đặt lên mép bàn, Ôn Hà Phi sức cùng lực kiệt đi ra.

“Xong rồi.” Cô hít một hơi to, gơ lên bản kế hoạch, nói với anh: “Em đi tự thú đây, mấy giờ rồi?”

Lương Chấn Y nhìn đồng hồ, chậm rãi trả lời cô: “Hai giờ bốn mươi lăm.” Cười nhìn vẻ mặt cô hoảng loạn.

“Shit!” Ủy Nhân Nhân đại khái đã muốn gấp đến bất tỉnh, Hà Phi bắt lấy đồ án liền hướng ra ngoài cửa, “Trường phòng, em đến đây ——”

Lương Chấn Y vươn tay dài, ngăn lại cô.

“Làm sao vậy?” Cô không hiểu, nhìn lại đang ngồi ở trên ghế da Lương Chấn Y, chỉ thấy anh mặt không chút thay đổi, tay dài hướng góc váy sau eo cô kéo một chút, âm thanh trầm thấp nói: “Váy lót bị lộ ra.”

11. Chương 11

Hà Phi kinh ngạc, lập tức mặt đỏ như lửa.

Cô xấu hổ làm anh mỉm cười, trong mắt của anh lóe ra tia sáng hài hước.

Thượng Đế a! Hà Phi mặt đỏ như lửa, xấu hổ muốn đập đầu vào tường. Không không không, cô không thể đập đầu vào tường, đỏ mặt vội vàng sửa sang lại xiêm y. “. Em. Em đi xét duyệt đề án.” Thực yếu ớt nói.

Thấy cô vẻ mặt bối rối, Lương Chấn Y nháy mắt mấy cái. “Anh ở đây chờ tin mừng.” Cười nhìn cô xoay người vẩy tay, phi nước đại ra cửa.

Ngoài cửa một trận ồn ào.

“Đại tiểu thư!” Ủy Nhân Nhân hỏa đại giọng cơ hồ muốn chấn động cả công ty.” Đến giờ mới đi ra, người phi ra Khải Duyệt ngay cho ta! Người đi, đi, đi ngay cho ta ——” Tức chết mất! Bắt Hà Phi chạy như điên đến Khải Duyệt, một đường đem cô mắng đến thối đầu.

Theo thường lệ, Ủy Nhân Nhân phụ trách thuyết trình đề án, Hà Phi chỉ cần đứng ở góc giúp đỡ cô khi cần thiết.

Mặc một bộ Chanel công sở đồ tươi Ủy Nhân Nhân, mồm miệng lanh lợi, trước khi thuyết trình 10 phút đề án mới đến được tay, nhưng cũng không chút nào khấn trương, nói năng đâu ra đấy, rõ ràng mạch lạc.

Các đại cổ đông nghe Ủy Nhân Nhân vẻ mặt tươi cười, sinh động thuyết trình đề án, nhìn dáng người cô xinh đẹp, đủ loại ý tưởng sau khi được Ủy Nhân Nhân sửa sang lại một lần nữa trở nên mới mẻ, hấp dẫn người.

“ Đây chính là bản khảo sát thị trường tiêu thụ và kế hoạch bán hàng của chúng tôi với quý công ty, hi vọng quý công ty có thể cho V.J cơ hội cống hiến sức lực.” Cô phi thường tự tin mỉm cười. “Tin rằng tuyệt sẽ không làm các ngài thất vọng!”

Các đại cổ đông anh xem tôi tôi xem anh, nhìn nhìn lại trên đài mỹ nữ chói mắt như ngôi sao Ủy Nhân Nhân, bỗng nhiên cảm thấy đề án nghe lúc trước đều là đồ bỏ đi, người người vừa lòng, cùng kêu lên tán thưởng, ra sức vỗ tay.

Ủy Nhân Nhân cười đến sáng lạn.

Thành công! Ôn Hà Phi vụng trộm rời khỏi hội trường, nhịn không được hoan hô ngay tại hành lang.

“Yes! Yes!! Yes!” Lấy điện thoại di động ra, lập tức gọi cho tổng giám đốc.

“Alô?” Lương Chấn Y cầm lấy điện thoại, nghe thấy tiếng la hét hưng phấn quen thuộc.

“Thành công, thành công, thành công ——”

Anh nhúu mày kéo ống nghe ra xa, xoa xoa lỗ tai, lại kéo trở lại. “Tốt lắm, trở về lấy tiền thưởng.” Khóe miệng anh cũng hiện lên tươi cười, bị lấy sự vui mừng của cô.

Đầu bên kia Ủy Nhân Nhân hăng hái đi ra khỏi hội trường, cướp đi di động của Hà Phi, hai tay vòng ở trước ngực, nghiêng người trừng so với cô thấp hơn một đoạn Hà Phi, con nhóc chết tiệt này thiếu chút nữa đem cô hại chết!

Hà Phi hắc hắc cười không ngừng, chột dạ nhìn trưởng phòng.

Ủy Nhân Nhân banh mặt lạnh nhìn, nhìn đến da đầu Hà Phi run lên, rốt cục mới nói: “Kế hoạch viết không tệ.” Dem hồ sơ ném cho Hà Phi, khụ khụ. “Cơm trưa còn chưa ăn đi?”

Hà Phi mắt sáng lên, hai người rất có ăn ý cùng kêu: “Đi Dora!”

Đó là nhà hàng Lương Chấn Y đầu tư, bọn họ có thẻ VIP ưu đãi, thường đi qua đại khai “vị” giới. Vì vụ lần này hai người đối diện nỗi ngực dán vào lưng, cất bước thẳng đến, nghĩ đến mỹ vị đồ ăn, nước miếng đều nhanh chảy xuống.

12. Chương 12

Đến năm giờ hai người còn không có quay về công ty, Lương Chấn Y nghĩ đoán hành tung của hai người, nhắc lên điện thoại gọi trực tiếp đến nhà hàng.

“Ngài Lương?!” Quản lý nhà hàng kinh hãi. “Có chuyện gì không ạ?”

“Hai cô nhóc công ty tôi có phải ở chỗ anh không?”

Quản lý nhà hàng quay đầu thấp giọng hỏi nhân viên, đáp lại Lương Chấn Y. “Đúng vậy, là cô Ủy cùng cô Ôn. Các cô ấy gọi món ăn Pháp, đang ăn. Anh có muốn tôi báo cho các cô ấy không?”

“ ” Lương Chấn Y kéo kéo caravat, thấp giọng nói: “Không cần, để cho hai người ăn thoải mái. Còn có. ” Anh nheo mắt nghĩ nghĩ, lại tiếp: “Mở một chai Dom Pérignon.” Anh phân phó. Khi công ty liên hoan anh nhớ rõ Hà Phi thực thích sâm panh hãng này. “Đừng nói là tôi gọi điện thoại tới.”

“Không thành vấn đề, ngài Lương.”

Nhân viên phục vụ ngay lập tức cung kính dâng lên sâm panh.

“Sâm panh?” Ủy Nhân Nhân đang ngồi cắt gà què chiên bơ.

“Là Dom Pérignon?!” Hà Phi mắt đột nhiên sáng bừng. Ô. Nước miếng tràn ra, là sâm panh cô yêu nhất.

“Chúng tôi không gọi sâm panh a?!” Ủy Nhân Nhân mắt húng nhắc nhở. Đùng ùa, hăng này đất muốn chết! Tưởng lừa tiền ta a?

Nhân viên phục vụ động thủ mở sâm panh. “Hôm nay là ngày kỉ niệm năm, chúng tôi mời khách.”

“Bụp.” Một tiếng nút bấc bắn lên, bọt khí phun mạnh, mùi rượu tràn ra bốn phía.

Hà Phi nâng chén rượu kêu: “Mau mau mau, để cho ta nếm thử!” Uống một ngụm, cảm thấy mỹ mãn ngồi duỗi dài trên ghế. Mỹ vị chốn nhân gian a! “Quá tuyệt vời. . . .” Một ngày vất vả căng thẳng cũng giống như bọt khí sâm panh tan thành mây khói.

Ủy Nhân Nhân túm lấy nhân viên phục vụ hỏi: “Chỉ có sâm panh sao? Tôi thích uống Bloody Mary, hay là cũng tặng tôi một ly đi.”

Nhân viên phục vụ ngạc nhiên, quay đầu nhìn hướng quản lí phía sau, quản lí dùng ánh mắt ra hiệu, lại dùng cái động tác tay. Ồ —— nhân viên phục vụ hiểu rõ, quay đầu cười với Ủy Nhân Nhân.

“Tất nhiên, tất nhiên, các ngài còn muốn cái gì cũng có thể gọi. Các ngài có thể V.I.P, chúng tôi mời khách, số dư ra là tặng kèm.” Dù sao ông chủ Lương cũng sẽ trả tiền.

Là thật hay giả?! Thực quỷ dị đi? Ủy Nhân Nhân trong lòng khả nghi, nhìn về phía Hà Phi. Sặc! Cô gái nhỏ kia không chút nghi ngờ có trá, đã quơ lấy thực đơn gọi loạn.

“Ốc đồng thì sao nhỉ? Ốc đồng Pháp cũng gọi đi, còn cả cam tuyết lộ, hoa hồng thái lựu, ta đây đã sớm muốn thử, còn có cái này cái kia. . . .” Cơ hội hiếm có không vơ vét đủ là không có được, cô hưng phấn gọi.

Ủy Nhân Nhân kinh ngạc, nhìn chằm chằm Ôn Hà Phi, em ấy. . . . em ấy thật đúng là dám gọi thật. Là rất ngây thơ hay là rất ngu xuẩn? Không cảm thấy quỷ dị sao?

Nhưng thấy Ôn Hà Phi gọi rất vui sướng, cũng mặc kệ cô, Ủy Nhân Nhân cầm lấy thực đơn, nghĩ nghĩ.

“Được được được, ta cũng muốn ăn ốc đồng, kem trắng miệng có vị gì? Sườn không cần quá béo, dê hun khói mùi vị như thế nào?” Vẫn còn đang lo lắng, nhưng nghe Ôn Hà Phi phán ra một câu, đem cô sợ muốn chết.

“Dứt khoát mỗi món mang lên một phần đi!” Cười hì hì ngẩng đầu nhìn nhân viên phục vụ, bộ dáng tự cho là thực thông minh.

“Ồ. . . .” Nhân viên phục vụ giật mình. “Thật. . . . Thật muốn như vậy cũng được. . . .” Không nghĩ tới cái đầu nhỏ của tiểu thư này lại ác như vậy.

“Đợi chút ——” Ủy Nhân Nhân đem Hà Phi túm lại đây thấp giọng tra vấn: “Thần kinh, em nuốt trôi hết được à?”

Hà Phi cũng ghé tai nhỏ giọng nói thầm: “Mặc kệ chứ, dù sao nhà hàng mời khách, em mỗi món đều ăn, lần tới sẽ biết cái gì ăn ngon nhất. Với lại. . . .” Cô thanh âm nhỏ hơn. “Ăn không hết gói mang về là được, có thể cầm đến công ty mời mọi người nha.”

Tốt, lợi hại! Ôn Hà Phi này quả nhiên không đơn giản, Ủy Nhân Nhân nghe xong, ngẩng đầu cười tủm tỉm hướng nhân viên phục vụ nhếch miệng nói: “Vậy mỗi món đến một phần đi.” Ủy Nhân Nhân tao nhã đặt xuống thực đơn, vẫn không quên nhắc nhở một câu: “Đừng quên Bloody Mary của tôi.”

Hai cái khùng bố cô gái! Nhân viên phục vụ cầm lại thực đơn, lui thân nói: “Vâng. . . . Được rồi, xin chờ ột chút.”

“Yes! Lờ to rồi!” Hà Phi vỗ tay vui cực kỳ. “Vận khí thật tốt a!” Có thể V.I.P rất tốt, nghĩ rằng sau này ngày kỉ niệm năm đều phải đến cuồng ăn cuồng uống mới được.

Ủy Nhân Nhân uống một ngụm nước, đưa tay cầm túi tao nhã đứng dậy nói với cô: “Chị đi toa lét.”

Ở ngoài phòng vệ sinh, Ủy Nhân Nhân gọi điện thoại cho Lương Chấn Y.

Quả đúng như cô sở liệu, đại tiệc này là tổng giám đốc Lương mời.

“Anh xong rồi nha.” Ủy Nhân Nhân cười hì hì. “Hà Phi món nào cũng gọi, tên gốc kia thực tin nhà hàng mời khách, một chút cũng không khách khí a!”

Ở đầu kia Lương Chấn Y vai kẹp điện thoại, tay đồng thời ký lên văn kiện. Âm thanh dịu dàng nói: “Đừng lo, chính là muốn cho cô thoải mái ăn, hai người vất vả rồi.”

Ủy Nhân Nhân che miệng nói khẽ với anh: “Sâm panh Dom Pérignon?” Không khỏi trêu chọc anh, cười nói. “Ngay cả khẩu vị của cô ấy đều nhớ rõ ràng như vậy, tổng giám đốc Lương không phải là thích Hà Phi đi?”

Lương Chấn Y trong lòng chấn động, thanh thanh cổ họng! Cố ý nghiêm túc khụ khụ cảnh cáo cô. “Đừng nói bậy, ăn xong mau trở lại công ty.”

“Vâng vâng biết rồi.” Ủy Nhân Nhân sáng tỏ, cô hảo tâm nhắc nhở Lương Chấn Y. “Đừng quên anh Từ nha.” Đó là bạn trai của Hà Phi. Ủy Nhân Nhân đồng tình nói: “Anh đừng tự mình đa tình.” Cô cười lạnh hai tiếng. Hắc hắc hắc, lại bắt được đến tử huyệt của Lương Chấn Y.

Đầu bên kia điện thoại một trận trầm mặc, sau một lúc lâu, anh chỉ lãnh đạm một câu: “Em nghĩ nhiều rồi.” Mặt bực bội cúp máy.

Ủy Nhân Nhân cầm di động cúi đầu cười. “Mình nghĩ nhiều rồi?” Gặp quý, là anh biểu hiện rất rõ ràng thì có? Chắc chắn, Nhân Nhân lộ ra thông cảm, tổng giám đốc đáng thương a. Thu vén lại tóc, nhẹ nhàng bước đến chỗ ngồi, á! Cô đột ngột dừng bước.

Nhân Nhân hoảng sợ, bên cạnh Hà Phi có thêm một chàng trai cao lớn anh tuấn, đây là Nhân Nhân nheo lại mắt nhìn rõ mặt người mới tới, shit! Là người cô vẫn thầm mến bên công ty điện tử Tân Quý, Cảnh Chi Giới! Nhân Nhân lập tức trốn về toa lét, hoá tốc trang điểm lại. Shit, shit, sao anh ấy lại ở chỗ này?!

Cảnh Chi Giới nhìn nhân viên phục vụ không ngừng mang thức ăn lên, rất là ngạc nhiên, chưa từng thấy người phụ nữ nào sức ăn lớn như vậy.

Hà Phi đói bụng một ngày cấm đầu ăn, không rảnh tiếp đón chỉ hàm hồ nói: “Ăn ngon ăn ngon, anh ngồi một lát, trưởng phòng sẽ tới ngay.”

Mất mặt muốn chết, Ủy Nhân Nhân rốt cục rất không tình nguyện quay về chỗ ngồi, ở trước đây bàn đồ ăn ngồi xuống, cười tủm tỉm với Cảnh Chi Giới ngọt ngào hỏi: “Sao vậy, anh cũng tới dùng cơm a?” Cô quẹo rũ vén vén tóc, ánh mắt lập lờ. Ta phóng điện chết người!

“Đúng vậy, cùng bạn của anh.” Anh ghéech cầm chỉ chỉ vị trí gần cửa sổ, nơi ấy đang ngồi một cái giai nhân thanh tú.

“Em. . . .” Khốn kiếp, hi vọng không phải bạn gái của anh ấy đi. Nhân Nhân rất khí chất mỉm cười hướng về phía cô kia gật gật đầu, đi tìm chết đi! Dám cùng người trong lòng cô dùng cơm à.

Cô gái kia cũng hồi lại thân thiết cười.

Cảnh Chi Giới nhìn bàn đầy đồ ăn, nhin không được tò mò, hỏi Nhân Nhân: “Đây đều là hai người gọi?”

13. Chương 13

Ủy Nhân Nhân mặt đỏ lên, khua tay giải thích. “Không. . . .”

“Đúng vậy a!” Hà Phi hưng phấn nói. “Nhà hàng mời khách, trưởng phòng cùng em dứt khoát mỗi món đều gọi cho bố công.” Hà Phi quan tâm Nhân Nhân. “Trưởng phòng mau ăn a? Đây! Bloody Mary của chị.”

Mất mặt, mất mặt muốn chết, cái tên ngu ngốc này! Nhân Nhân mặt phi đỏ, nghe Cảnh Chi Giới ngạc nhiên nói: “Nhìn không ra sức ăn em lớn như vậy?”

“Không phải ——” Nhân Nhân đem đồ ăn thơm ngào ngọt đẩy ra, đem con dao nhỏ để lại vào đĩa, dùng âm thanh mềm mại lại ngọt ngào chậm rãi nói: “Kỳ thật, em một chút cũng không đói bụng. . . .” Lại làm ra vẻ nói: “Ai, em kỳ thật ăn không vô a. . . .” Đột nhiên nắm chặt cái đĩa, yếu ớt nghe Hà Phi kinh hô ——

“Không đói bụng?” Hà Phi hấp một ngụm sâm panh. “Chị không phải cả ngày chưa ăn sao? Đây, gà què chiên bơ, thịt dê hun khói, hai phần kem siêu cấp chị gọi đều đến đây, mau mau ăn! Tranh thủ lúc còn nóng a!”

Mồ hôi lạnh rơi xuống hai má Nhân Nhân, ai tới cho cô mượn cô bả đao chém chết tên ngu ngốc này aaaaa! Nhân Nhân yếu ớt cười xấu hổ. “Ha ha a.” Nghiến răng nghiến lợi đối Hà Phi ngốc trừng mắt nói: “Em-thực-thích-nói-đùa-nha.”

Cảnh Chi Giới hướng cô nháy mắt mấy cái cũng cười. “Hóa ra em đói bụng đã một ngày, anh đây không quấy rầy nữa, nhanh ăn đi!” Xoay người bước đi.

Ồ. Hình tượng của ta, hình tượng của ta a!

Anh ta vừa đi, Nhân Nhân cúi người đem dao cắt bớt tét đâm xuống miếng thịt của Hà Phi, hung ác trừng cô.

“Ngu ngốc.” Nghiến răng nghiến lợi. “Ta thật muốn chém chết người!”

Hà Phi trợn mắt nhìn kia dao găm cắm ở trên miếng thịt bò, vẫn còn chưa hiểu tình huống, giơ tay hỏi cô: “Thích bớt tét của em? Chúng ta đây trao đổi, em ăn thịt dê hun khói cũng được.”

Oanh! Núi lửa bùng nổ.

Úy Nhân Nhân phát điên, biến thân sư tử, túm lấy Hà Phi rống: “Người này siêu cấp lớn đầu đất, ngu ngốc ngu ngốc ngu ngốc!”

“Nhân Nhân?” Cảnh Chi Giới quay trở lại, chỉ thấy một màn kinh người này. “Úc.”

Shit! Úy Nhân Nhân lập tức tươi cười đầy mặt, rất không tình nguyện ngẩng đầu nhìn lại anh. “Có. chuyện gì a?” Đáy lòng xấu hổ muốn chết, lại nghe thấy Hà Phi vẫn còn ngơ ngẩn nói ——”Đây, lấy đi, thịt bò cho chị.”

Trời muốn diệt ta ——

Úy Nhân Nhân mặt trắng bệch, xiên miếng thịt bò, miệng run rẩy hỏi Cảnh Chi Giới: “Có. Có chuyện gì sao?” Làm cho ta chết đi, không, làm cho Hà Phi chết đi!

“Ồ.” Cảnh Chi Giới nhìn miếng thịt bò. “À, là như thế này, anh nghĩ mời em giúp công ty của bọn anh làm kế hoạch một buổi phát biểu.”

Úy Nhân Nhân khóe miệng run rẩy. “Không. Không thành vấn đề.”

Hà Phi cầm tay Nhân Nhân vẫn đang xiên miếng thịt bò, lại quay trở lại đĩa của cô, bắt đầu tiến công thịt dê.

“Chẹp chẹp! Ăn ngon, ăn ngon.” Hoàn toàn ở ngoài tình huống trước mắt.

Cảnh Chi Giới nhíu mày, nhìn Nhân Nhân liếc sâu một cái. “Như vậy, chúng ta lại liên lạc sau.”

Úy Nhân Nhân bị liên tiếp đả kích hãi đến cả lăm. “Đương. Đương nhiên. Liên lạc. Liên lạc.”

“Chúc em dùng cơm ngon miệng.” Anh mỉm cười rời đi.

Ngon miệng cái rắm! Úy Nhân Nhân thềm ăn toàn bộ biến mất, hình tượng hoàn mỹ cô tí mĩ bảo trì hoàn toàn bị hủy diệt, người đàn ông trong lòng cô khẳng định hiểu lầm cô là một cô gái ham ăn lại bạo lực, ô. Cô thật... muốn khóc nha.

“Phù! Ăn thật no.” Thiên binh số một Ôn Hà Phi thỏa mãn quệt quệt mỡ. “Trưởng phòng, đừng ngăn người, mau ăn. Ngon lắm.”

Úy Nhân Nhân mặt trắng bệch, khóc không ra nước mắt. “Hà Phi?”

“Ừm?” Hà Phi ôm bụng, cảm thấy mỹ mãn còn ngáp một cái.

“Ăn no rồi?” Nhân Nhân lạnh giọng hỏi.

“Đúng vậy, ăn quá ngon.” Cô nhếch miệng, cười đến sáng lạn.

Nhân Nhân mặt như đưa đám, cầm lấy túi xách yếu ớt nói: “Chúng ta đi thôi!” Cô thê thảm thầm nghĩ mau mau biến mất.

Ôn Hà Phi hoàn toàn không biết khổ sở trong lòng trưởng phòng, còn hỏi: “Đi? Nhưng là chị còn chưa ăn a?”

Úy Nhân Nhân rớt cục rít gào: “Đi đi đi, đi mau!” Trở về mới tốt tốt xử lý cô ta.

14. Chương 14

Hà Phi sự nghiệp rộng mở, bạn trai Từ Thiếu Khâm tốt nghiệp trước cô một khóa lại không trụ lại được đến một phần công tác. Thời đại học, anh từng làm mưa làm gió, làm cả hội trưởng hội học sinh, làm sao mà biết ra xã hội nhưng lại cao không với tới thấp không bằng lòng, thường xuyên thích ứng không được.

Lúc này, anh hẹn gặp Hà Phi, trong nhà hàng ánh đèn chập chờn. Hà Phi mặc áo len mềm bó sát người màu quýt, tóc đen dày dưới ánh đèn lóe ra lãng mạn phong tình mê người. Khi bồi bàn đem đồ uống bưng lên thì hần đang cắt bít tết cho Hà Phi nói: “Phi à, anh đã quyết định đi du học.” Hần đã suy nghĩ kỹ.

“Cái gì?!” Hà Phi kinh ngạc ngẩng đầu. “Du học? Muốn học thì cứ học ở trong nước là được a? Làm gì phải chạy ra nước ngoài học? Vừa vất vả lại lãng phí tiền.” Cô nói thẳng một câu, làm cho Từ Thiếu Khâm nhúm mày.

“Anh cũng không phải là muốn học cái tiếng nước ngoài gì. Anh là muốn tu học lấy được cái bằng.” Từ Thiếu Khâm uể oải dựa vào ghế dựa, thần sắc kiêu ngạo, khẩu khí tự phụ. “Bố anh ở San Francisco đăng kí trường học, anh nghĩ học quản lý ăn uống. Dù sao Đài Loan không có một chỗ công tác tốt, ông chủ thì thích sai sử người, ngu chết đi được, nhân tài vĩ đại như anh thế nhưng lại không biết mà dùng.” Hần bực tức đầy bụng.

Những lời này Hà Phi đã nghe đến mòn cả tai. “Oh.” Cô nhún nhún vai. Kể có tiền muốn làm gì thì làm, nói đi du học cứ dễ như là muốn đi ra đường vậy. Cô ngượng ngùng gãi gãi một bên gò má tỉnh tề. “Vậy chúng ta chẳng phải là rất khó gặp nhau?” Đã cùng nhau vượt qua nhiều lần năm tháng, Hà Phi không khỏi có chút phiền muộn. “Không thể học ở Đài Loan sao?”

“Hà Phi, anh thật luyên tiết em.” Thiếu Khâm bao lấy tay cô thâm tình chân thành nói. “Chúng ta cùng một chỗ đã lâu như vậy.” Hà Phi ngẩng mặt, một đôi trong suốt thủy mắt nhìn lại Thiếu Khâm.

“Vậy không cần ra nước ngoài a!” Cô chớp mắt mấy cái, chớp mắt Thiếu Khâm hồn phách đều bay.

Hà Phi là trong sáng động lòng người như vậy! Trời biết lúc trước theo đuổi cô theo thật vất vả, dây dưa thật lâu, nhưng ngoại trừ cầm tay ra, muốn tiến thêm một bước luôn là không thể thực hiện được. Thiếu Khâm đương nhiên không chịu buông tha cho, cô càng là dè dặt, hần càng cảm thấy thách thức, từ đáy lòng cảm thấy cô càng thêm đáng quý, cùng loại con gái chơi đùa bất đồng, hần đối Hà Phi nhưng là thật lòng đến cực điểm.

Hần nắm chặt tay cô. “Anh đã nghĩ đến biện pháp giải quyết. Em nghỉ việc, cùng anh đi du học, sau khi quay về Đài Loan chúng ta mở một nhà hàng to, em làm bà chủ. Đảm bảo kiếm được rất nhiều tiền! Học phí của em anh sẽ nhờ bố anh!” Hần thoải mái nói, Hà Phi lại bị dọa. Mắt trừng lớn, rút nhanh tay về.

“A?” Có làm hay không? “Nghỉ việc? Em thật vất vả mới lên làm thiết kế viên, không được, không được, không được!” Cô vội vàng lắc đầu.

“Biết ngay là em sẽ nói như vậy!” Thiếu Khâm cầm lấy dao nĩa, cúi đầu dùng cơm, vừa hướng cô giằng lấy đại nghĩa. “Phi à, dù sao chúng ta cuối cùng cũng muốn kết hôn, đến lúc đó em cũng phải nghỉ việc để anh nuôi, có gì khác đâu, sao phải liều mạng vất vả chứ?”

Hà Phi nghe mà ù ù cạc cạc, truy vấn hần: “Vì sao kết hôn sẽ phải nghỉ việc?”

“Bố mẹ anh sẽ không thích em đi làm, anh cũng không nỡ để em đi làm.”

Hà Phi nghe xong càng hoang mang, cô cau mày hỏi hần: “Em đi làm có thể kiếm tiền, bố mẹ anh sao lại không thích? Em đi làm lại rất vui, anh không nỡ cái gì?” Cô thẳng thừng hỏi.

Từ Thiếu Khâm nghe được nhú mày, Hà Phi suy nghĩ có khi chính là xoay chuyển không được. Hần ngẩng đầu nhìn cô, còn thật sự nghiêm túc nói: “Sau khi kết hôn sẽ có con, em không ở nhà chăm con, chẳng lẽ còn xuất đầu lộ diện bên ngoài sao? Anh nói không nỡ, chính không nỡ em ở bên ngoài làm việc phải xem sắc mặt người ta. Nhà của anh lại không thiếu chút tiền em kiếm được ấy, công việc kia của em hở ra là lại tăng ca thức đêm, anh xem em càng sớm từ chức càng tốt! Theo anh đi du học, vừa thêm tri thức lại vừa thoải mái tự tại, anh còn trả tiền giúp em, cũng không có người nào yêu em như anh” Hần một hơi nói xong, nói đến đông đặc, hiện ngang lăm liệt, cứ như Hà Phi không quỳ xuống cảm động đến rơi nước mắt thì thật có lỗi với hần vậy.

Ai ngờ nói ra một phen này, Ôn Hà Phi chẳng những không có cảm động, ngược lại sừng sờ ở trước bàn, vẻ mặt không hiểu trộn mắt nhìn khuôn mặt gầy gò của bạn trai.

Là đèn sáng quá sao? Tại sao khuôn mặt của hần bỗng nhiên lại chói mắt như vậy?! Lời nói của hần thờ ơ dừng dừng, nghe vào tai cô từng chữ từng chữ như dao đâm. Hà Phi mắt gợn sóng, trong mắt nổi lên lửa giận chất chồng. Công việc cô nhiệt tình yêu thích hóa ra trong mắt hần là một phen bé nhỏ không đáng kể, mà nhiệt huyết của cô, từ hần xem ra là cỡ nào buồn cười.

Hà Phi nắm chặt đĩa ăn trong tay, bình tĩnh nhìn lại hần, gần từng tiếng nói vang lên. “Em chưa từng tính kết hôn liền nghỉ việc, hơn nữa ——”

“Em tốt nhất nhanh chút làm visa ——” hần ngắt lời cô. “Nếu chậm, sẽ không kịp cùng anh ra nước ngoài.”

Loại thái độ thích ngắt lời người khác này của hần thực làm Hà Phi nổi giận, cô hơi lộ vẻ không kiên nhẫn, sắc mặt càng khó xem. “Em làm sao có thể yên tâm bà ngoại một mình ở Đài Loan, em ——”

“Vậy em yên tâm anh một mình ở nước ngoài?” Lại một lần nữa ngắt lời nói, không biết Hà Phi đã vốn tức giận, lại còn đổ thêm dầu vào lửa. Hần to tiếng. “Anh là bạn trai của em a!” Hần là con một được người nhà sủng ái yêu chiều, chịu không nổi nhất là cảm giác bị người bỏ qua, hần nghĩ phản bác lại là đương nhiên, lại không biết nghe vào tai Hà Phi lại thấy hần ích kỷ đến cỡ nào.

Hà Phi mặt rét lạnh, trừng mắt nhìn hần. Tốt lắm, lần thứ hai hần lại ngắt lời cô. Hà Phi nheo mắt, mắt hạnh bốc hỏa, nghiêng răng nói: “Từ Thiếu Khâm, đây là hai chuyện khác nhau.” Người khác có thể không rõ tình cảm của cô cùng bà ngoại, nhưng hần. hần làm sao có thể không hiểu, đó là thân nhân duy nhất cô còn trên đời a!

Từ Thiếu Khâm sắc mặt u ám, nóng nảy phát cáu, hằm hằm ném dao nĩa: “Chẳng lẽ em không sợ anh thay lòng đổi dạ?” Thật là kỳ quái a, con gái bình thường nghe thấy bạn trai muốn xuất ngoại, không phải đều quỳnh lên khóc lóc luyến tiếc sao? Hần trừng mắt nhìn Hà Phi vì tức giận mà mặt phi hồng, cơn tức cũng nổi lên. Cô nhưng lại chính là để ý bà ngoại của cô, công việc của cô? Vậy cô coi hần là cái gì!

Bọn họ phần nộ trùng mắt lẫn nhau, Hà Phi thở sâu, dần lòng giải thích, hi vọng hần có thể thông cảm.

“Em không thể nghỉ việc được. Trưởng phòng cùng tổng giám đốc thực coi trọng em, em làm sao có thể nói nghỉ là nghỉ được.” Cô nghĩ đến Lương Chấn Y, anh luôn luôn một bộ không để ý, nhưng cuối cùng lại luôn đúng lúc giúp đỡ cô, không, cô không thể làm anh thất vọng. Từ Thiếu Khâm nghe xong, càng phát hỏa lớn.

“Em cảm thấy thực xin lỗi bọn họ, thế là bọn họ quan trọng hay là anh quan trọng? Bất quá là một phần công tác, phóng nhiều tình cảm như vậy có quá không?” Sao lại ngốc như vậy a?

Tính nhẫn nại của Hà Phi đã muốn sắp dùng hết, cô mặt cứng ngắt phần nộ nói: “Đối với công việc của em em thật rất nghiêm túc, em hi vọng anh có thể ——” thấy Từ Thiếu Khâm há mồm muốn ngắt lời cô, Hà Phi phát điên, quăng dao nĩa đột ngột rít lên: “Tôi còn chưa nói xong ——”

Loảng xoảng! Nhân viên phục vụ đi ngang qua bị Hà Phi thỉnh linh một tiếng rống giận giật mình đến nghiêng đổ đồ uống, cốc rơi xuống đất, phát ra tiếng vang chói tai, ngay lập tức cả nhà hàng nhìn về phía

bọn họ. Hà Phi mặt đỏ lên, chạy nhanh xin lỗi nhân viên phục vụ kia.”Cái này. Thực xin lỗi.”

Từ Thiếu Khâm trách cô. “Thật là, em muốn nói cứ nói, làm chi mà phải lớn tiếng như vậy?” Mắt mắt muốn chết!

“Bởi vì anh cứ ngắt lời em!” Hà Phi thở sâu, mặt ngưng trọng, gần từng tiếng nghiêm túc tuyên bố. “Em không ra nước ngoài với anh. Bà ngoại đem em nuôi lớn, giờ bà già rồi, anh lại muốn em quăng bỏ bà?!”

“Em cũng không thể cả đời mang theo bà ngoại đi, cuối cùng cũng có ngày tách bà ra a! Em có đầu óc hay không hả? Thử vì mình nghĩ mà xem. Bằng không đưa bà đi viện dưỡng lão, lão nhân gia thân thể không tốt, nơi đó có y tá bác sĩ chăm sóc, thế là xong, không thành vấn đề đi. Tiền nếu không đủ, ” hần vỗ vỗ ngực. “Anh giúp em!”

“Đây không phải là vấn đề tiền nong!” Cô tức giận đến đầu cháng váng! Trời ạ, hần nghe mà không hiểu sao? “Bà ngoại là người thân duy nhất của em, em vẫn luôn muốn chăm sóc bà, cho đến tận khi bà mất!” Nhân viên phục vụ mắt thấy nơi này chiến hỏa liên miên, chạy nhanh trốn cho thật xa.

15. Chương 15

Từ Thiếu Khâm nhú mào, đè nén tức giận, thật cẩn thận trấn an cô. “Em đừng tùy hứng có được không?” Hần khó được ăn nói khép nép, trên đời này chỉ có Hà Phi làm hần không có biện pháp, hần nói được giống như hần thực chịu âm ức.

“Là anh tùy hứng thì có.” Hà Phi hỏn hển, nổi giận nói. “Bà ngoại là người quan trọng nhất với em!”

“Em sao lại khó nói như thế hả!” Hần rống lên, rống so với cô còn lớn tiếng hơn.

Bọn họ trừng trừng nhìn nhau, trong mắt của hần là cuộn cuộn lửa giận, đôi mắt cô lại kết đầy đặc băng sương. Bọn họ nói chuyện chưa từng thông ngôn quá. Hà Phi đẩy ra đồ ăn, không nói gì. Căn bản là vô dụng!

Từ Thiếu Khâm thấy mặt cô cứng ngắc không nói gì, phần nộ nói: “Em không nói lời nào là có ý gì?”

Hần là tưởng nghe thứ hần muốn nghe đi?! Hà Phi quay mặt đi, tức giận đến mức dạ dày co rút lại. Cặp đôi bàn bên cạnh thân mật thủ thủ, cô cùng Thiếu Khâm cũng đã từng như vậy, cực kỳ ăn ý. Đó là một đoạn thời gian thanh xuân tuổi trẻ thực tốt đẹp, nhưng dần dần, ý nghĩ của hần sao lại cách cô càng ngày càng xa? Càng cùng nhau lâu của hần ích kỉ cùng tự đại lại càng lộ dần ra. Dịu dàng săn sóc trước kia, che chở lấy lòng trước kia đều đi đâu rồi vậy? Vì sao lại càng ngày càng cảm thấy hần thật xa lạ? Hà Phi thần sắc ảm đạm, bỗng nhiên có chút hoảng hốt đứng lên. Có lẽ, cô căn bản là chưa từng chân chính hiểu rõ Từ Thiếu Khâm. Nhận tri này làm cô có chút sợ hãi, hay bọn họ vốn là không thích hợp?

Thái độ lạnh nhạt của cô hoàn toàn chọc giận Từ Thiếu Khâm, hần vươn tay mãnh liệt lay cô một chút. “Có cái gì khó chịu thì nói a! Em hiếm lắm mới cùng anh ra ngoài ăn cơm, lại còn xị mặt cái gì?!” Kéo kéo cái gì a?

Buồn cười, vẫn xen mồm không nghe chẳng phải là hần sao! Giờ cảm miệng cũng không được sao?

Hà Phi bỗng nhiên đứng dậy, mặt cứng ngắc bỏ xuống một câu: “Em không ăm ỹ với anh, em đi về.” Quay đầu bước đi.

Từ Thiếu Khâm rửa mặt một tiếng, thanh toán tiền đuổi theo ra, chết tiệt, đã quên Hà Phi vốn là ăn mềm không ăn cứng, hung dữ với cô, cô thường thường lại càng dữ, cuối cùng cũng vẫn là hần bị thiệt.

Hần đuổi theo Hà Phi, ngăn lại cô, cô giãy dụa vùng thoát khỏi tay hần, hần hét lên với cô.

“Vậy em muốn như thế nào? Thật để anh một mình xuất ngoại?” Hần thương tâm kêu lớn. “Em bắt kể anh khổ sở sao?” Hà Phi ngẩn ra, hần vẻ mặt bị thương làm cô áy náy. Thiếu Khâm thấp giọng hỏi cô: “Em thực bỏ được anh? Em không yêu anh sao?”

Đèn đường thê lương chiếu lên hai người, người đi đường hấp tấp vội vàng, ráng chiều đỏ đẹp đến nao lòng.

“Thực xin lỗi.” Cho dù không đành lòng, Hà Phi vẫn kiên trì. “Em không thể xuất ngoại với anh.” Cô biểu tình âm thầm, thực bất đắc dĩ. “Em không bỏ xuống được hết thấy như vậy. Huống hồ, anh quyết định đột ngột như vậy, em chưa có chuẩn bị tâm lý.” Căn bản hấn còn chưa từng cùng cô thương lượng.

Hấn đã ôn tồn như vậy, cô vẫn là quyết giữ ý mình. Từ Thiếu Khâm chịu đựng lửa giận, thật sự rất bi ai a, bộ dạng hấn cao to tuấn tú, trong nhà lại có tiền, phụ nữ theo đuổi hấn, ai cũng yêu hấn yêu muốn chết, hấn chỉ cần ngoắc ngoắc ngón tay là không biết có bao nhiêu cô gái cam nguyện cùng hấn xuất ngoại; nhưng là cố tình! Cố tình Hà Phi không cần hấn cầu. Với Từ Thiếu Khâm mà nói, Hà Phi đại biểu cho khát vọng cảm giác mới mẻ của lãng tử, không tới tay vĩnh viễn là tốt nhất, cá không mắc câu vĩnh viễn là con lớn nhất. Cho nên lúc này đây, hấn vẫn là nhẫn!

Đúng vậy, hấn nhẫn. Hấn chịu đựng nhắm mắt lại, thực kiềm chế tức giận đến nội thương. Dám cô là đặc biệt đến để khắc hấn lắm. Hấn buông tay, cào tóc gật gật đầu.

“Được, được rồi.” Hấn cắn chặt môi mỏng, nhắm mắt lại trầm mặc một giây, đè nén lửa giận bốc lên, lại mở mắt nhìn lại Hà Phi. “Anh thông cảm với em, chúng ta không cần cãi nhau.”

Hà Phi kinh ngạc, nhìn hấn. Anh vừa mới phần nộ như vậy, cô tưởng hấn sẽ nói muốn chia tay. Có chết cũng không nghĩ ra hấn nhưng lại đột nhiên ôn nhu thâm tình nói với cô: “Anh yêu em. Trời biết trên đời này không còn người nào nữa giống anh như vậy chiều theo em.” Là thật, hấn nói vô cùng thật lòng. Chỉ có Hà Phi hồn nhiên chân thành mới làm hấn đặc biệt quan tâm muốn kết hôn làm vợ. Trời biết đến thế kỷ này còn có người con gái nào giống Hà Phi xinh đẹp như vậy lại bảo thủ rụt rè, đã hai mươi mấy tuổi rồi vẫn còn là xử nữ.

Hà Phi nếu biết chân chính ý nghĩ trong đầu Từ Thiếu Khâm chỉ sợ sẽ té xỉu, lập tức cùng hấn nhất đao lưỡng đoạn; nhưng là giờ phút này từ đôi mắt đơn thuần của cô xem ra, Từ Thiếu Khâm nhượng bộ làm cô thực cảm động, làm ột người đàn ông như vậy nhân nhượng cô, thật sự thực tàn nhẫn.

“Ai.” Cô nhẹ giọng nói. “Anh. Anh không cần như vậy. Nếu anh muốn chia tay, em cũng sẽ không.”

“Không! Anh không cần chia tay, em biết anh yêu em như vậy.” Hấn thống khổ nói. Cô càng không cần, anh càng không cam lòng buông tay. Thiếu Khâm tóm chặt lấy cánh tay cô, ánh mắt nghiêm túc, thanh âm khàn khàn khẩn cầu: “Hà Phi, anh cuối tháng ra nước ngoài rồi, đêm cuối cùng ở Đài Loan anh muốn ở cùng em.”

Hà Phi choáng váng, khi hiểu ý mặt đỏ bừng. Cùng Thiếu Khâm yêu nhau nhiều năm như vậy, cô vẫn kiên trì không kết hôn không lên giường. Cô giữ gìn tấm thân xử nữ, một phần cũng vì mẹ lúc trước chính là sống rất bữa bãi, chưa chồng đã sinh con, sinh xong lại không phụ trách vớt cô cho bà ngoại, rất nhanh lại cùng tân hoan khác chạy. Hà Phi thống hận mẹ ích kỷ, vì thế liền rất nghiêm khắc với chính mình.

Nhưng là, giờ phút này nhìn vẻ mặt chờ mong của bạn trai, hấn vì cô mà nhượng bộ, cô nếu lại kiên trì giống như thực quá tàn nhẫn.

Thiếu Khâm thúc giục. “Phi à? Em bằng lòng đi. Anh nhất định sẽ cưới em, em còn do dự cái gì? Chẳng lẽ em không yêu anh sao? Anh đã muốn đợi năm năm, năm năm a, vẫn không thể chứng minh lòng anh đối với em sao? Em vẫn không thể tin anh sao?” Năm năm này hấn gặt Hà Phi cùng cô gái khác lên giường, phát tiết dục vọng bị kiềm chế, trong suy nghĩ của hấn, cái kia cùng tình cảm không quan hệ, anh với Hà Phi thật sự là đủ tốt!

Hà Phi nhìn đến, muốn cự tuyệt lại không đành lòng, cô thở dài. “Ai. Được. Được rồi!” Cô đáp ứng thật sự miễn cưỡng, Từ Thiếu Khâm lập tức mừng rỡ ôm chặt bạn gái.

“Em thật tốt! Anh ra nước ngoài nhất định sẽ không thay lòng. Em yên tâm, sau khi anh trở về chúng ta liền kết hôn, anh yêu em.”

Hà Phi bị bạn trai ôm thật chặt, sau vai anh người đi vội vàng vàng, dưới đường nhuộm đỏ đan xen tiếng bước chân. Cô sắp đem đêm đầu tiên trân quý nhất của đời con gái hiến cho bạn trai, Hà Phi lồng ngực căng cứng, thân sắc mờ mịt.

Kỳ quái, cô không có một chút cảm giác hưng phấn; Thiếu Khâm ôm chặt quá, cô chỉ cảm thấy sắp hít thở không thông.

Kỳ thật, lời vừa mới ra khỏi miệng, cô liền hối hận.

16. Chương 16

“Thằng nhóc này chốc muốn làm lập trình viên, chốc lại làm bất động sản, đảo mắt nó lại muốn ra nước ngoài đào tạo sâu, lại còn nói muốn mở nhà hàng?” Đang vui đầu đan áo khoác cho Hà Phi Ôn bà bà, nghe nói chuyện của Thiếu Khâm, hừ một tiếng, ngẩng mặt. “Hà Phi à, tiểu tử này không đáng tin cậy, rất tùy tiện lỗ măng.”

Ôn Hà Phi thấp tha thấp thỏm ấn điều khiển TV. “Bà ngoại, bà đừng luôn có thành kiến với anh ấy có được không?”

“Xong rồi!” Ôn bà bà đem áo khoác lông nhiều màu đã đan xong trùm vào cháu gái. “Oa! Vừa in, nhìn rất đẹp.”

“Bà ngoại,” Hà Phi quay đầu, nhú mày. “Lại hoa hoét như vậy sao?” Lần nào cũng hại cô mặc ra ngoài làm cho người ta ghé mắt nhìn.

“Có nhiều hoa mới bắt mắt a, có hoa nhìn lại vui tươi, cháu có hiểu không? Đi đi, mặc cho bà ngoại xem!” Cứng rắn kéo Hà Phi từ sofa lên.

Hà Phi nhẩn nhẩn mặc vào áo khoác đầy hoa hoét đứng trước mặt bà ngoại. Nhìn vào trong kính hoa hoét kinh khủng chính mình, mày nhăn lại, hơi có quá nhiều hoa đi?

“Thích không?” Ôn bà bà hưng phấn quan sát vẻ mặt cô. “Bà đan mất một tháng đấy, Phi à, cháu có thích không?” Về mặt chờ mong nhìn chằm chằm Ôn Hà Phi, nhìn đến làn da đầu cô run lên, một câu không thích ghen lại ở họng.

“Ưc. Không.”

“Không thích?” Bà ngoại mắt trợn lớn, Hà Phi vội vàng phủ nhận.

“Không phải không phải, cháu là nói không xấu, không xấu, nhìn rất đẹp.” Cô yếu ớt nở nụ cười, nhìn bà ngoại thỏa mãn cũng nhếch miệng cười, lúc này mới thở ra một hơi. “Bà ngoại, bà thân thể không tốt, mắt lại kém, đừng đan áo nữa, cháu đã có rất nhiều quần áo rồi.”

Ôn bà bà vuốt áo khoác. “Không có gì, nhìn cháu mặc xinh đẹp như vậy, bà vui về a.” Nhịn không được lại bắt đầu bài giảng nghìn lần như một. “Ông ngoại cháu cũng thích nhất mặc áo bà đan, lúc trước chúng ta đi A Lý Sơn, bà đưa áo cho ông, ông cảm động ngay lập tức cầu hôn bà a, còn thiếu chút nữa khóc lên. Ha ha a.” Bà cười tùm tùm, giống như đã quên chính mình đã là cái lão bà bà tóc trắng xóa, về mặt thẹn thùng.

Hà Phi đành phải yếu ớt cười cùng. “Bà. Bà vui vẻ là tốt rồi.”

“Cái gì?” Ủy Nhân Nhân kinh hãi rỗng, Hà Phi vội vàng chụp miệng cô, xấu hổ xem cả nhà hàng ghé mắt nhìn.

“Nhỏ giọng chút a!”

Ủy Nhân Nhân hạ giọng trừng mắt nhìn Hà Phi. “Em, em đem lời em vừa nói lặp lại một lần!”

Hà Phi nhỏ giọng ghé vào lỗ tai trưởng phòng nói nhanh: “Có phương pháp nào tránh thai trăm phần trăm không?”

Ủy Nhân Nhân trợn mắt nhìn cô. “Em, em muốn làm gì?”

Hà Phi đem chuyện Từ Thiếu Khâm kể rõ lại một lần, Ủy Nhân Nhân càng nghe càng kinh hãi, gã đàn ông không khỏi rất ích kỷ đi?! Làm bạn gái nghĩ việc không thành, liền thừa thế yêu cầu gần gũi một đêm, cái gì đây trời? Hà Phi ngu ngốc này thật đúng là đồng ý rồi?!

Ôn Hà Phi nói xong tổng kết lại: “. Cho nên em muốn biết có phương pháp tránh thai nào trăm phần trăm không, như vậy em mới có thể yên tâm.” Mẹ cô là một cái giáo huấn tàn khốc.

Ủy Nhân Nhân quan sát Ôn Hà Phi, chắc chắn chắc, Lương Chấn Y muốn khóc thét. Cô hai tay vòng quanh ngực nghiêm mặt nói với Hà Phi: “Không hề có phương pháp tránh thai trăm phần trăm, mấy ngày nữa em cùng với Từ Thiếu Khâm thân cận đúng không? Như vậy chị đề nghị em mau đi uống thuốc tránh thai.” Lại hỏi: “Thời gian hành kinh của em chuẩn sao?”

Hà Phi lắc đầu. “Bình thường lúc em căng thẳng hay là bị áp lực, nó liền loạn vô cùng.”

“OK, vậy cái kia không được.” Cô liếc nhìn Hà Phi nói: “Vươn tay ra.”

Hà Phi ngạc nhiên, ngoan ngoãn vươn tay. “Ba” một tiếng, cô gọn gàng cuốn cao tay áo Hà Phi, đâm đâm vào cánh tay trắng nõn của cô, thực khủng bố nói: “Chị biết còn có một phương pháp, ở chỗ này mỗ, phụt phụt phụt, cắm vào sáu cây kim dài như thế này!” Cô miêu tả cho Hà Phi xem, dài từ ngón cái đến ngón trỏ, Hà Phi nhìn xem, sợ hết hồn, cô nói: “Đâm vào sáu cái kim tránh thai, là có thể không thụ thai rồi. Sáu cái đó nha!”

Hà Phi nghe xong, mắt đen hoảng sợ trợn to, thanh âm run run. “Hình như. Hình như có vẻ rất đau, có cách nào đơn giản hơn chút không?”

“Bao cao su đơn giản nhất, tuy nhiên.” Ủy Nhân Nhân neho lại mắt nhìn chăm chăm Hà Phi, hù dọa cô. “Tỉ lệ thất bại cao nhất.”

Hà Phi buồn rầu. “Vậy không được, em tuyệt đối không thể thất bại, một chút cơ hội đều không được!”

Ủy Nhân Nhân nhún nhún vai. “Còn có một biện pháp,” Hà Phi ánh mắt đột nhiên sáng bừng.

“Nói mau a!”

Ủy Nhân Nhân neho lại mắt, khẩu khí lạnh như băng. “Chính là đem một cái dụng cụ tránh thai vào trong cơ thể em.”

“Được rồi, được rồi!” Hà Phi nghe không vô, suy yếu nằm úp sấp lên mặt bàn, than thở. “Em không nên đáp ứng anh ấy mới phải.”

Ủy Nhân Nhân cười lạnh, đạt được mục đích. “Cái này nhưng cũng mới nha, bạn trai muốn xuất ngoại em không thương tâm, muốn cùng em gần gũi, em cả đầu chỉ thăm nghĩ tránh thai. Loại chuyện da thịt thân cận này không phải đều là tự nhiên phát sinh sao, bọn em sao lại thành ra cố ý làm?! Chị hỏi em, chẳng lẽ em một chút hưng phấn cũng không có sao? Ở khách sạn cùng nhau một đêm cuối cùng, cùng nam nhân yêu dấu triền miên, anh ôm chặt thân thể em, hai người cũng không mặc quần áo.” Ủy Nhân Nhân bắt đầu tuôn ra rất nhiều hình ảnh cấp hạn chế, Hà Phi nghe được mặt trắng bệch, một trận nổi da gà. Tưởng tượng Từ Thiếu Khâm làm động tác thân mật này với cô, đòi mạng! Cô cảm thấy kỳ quái, khủng bố, ghê tởm, da đầu run lên, lưng một trận lạnh lẽo.

“. Sau đó hai người trên giường ôm thật chặt, lăn qua lăn lại, hôn đi hôn đến.” Rốt cục chú ý tới Hà Phi thần sắc khác thường, Ủy Nhân Nhân im miệng, đôi mắt đen khôn khéo nhìn thẳng khuôn mặt không có chút máu của Hà Phi. “Hừ!” Cô nhíu mày, ánh mắt như điện, đem tâm sự của Hà Phi xem nhất thanh nhị sở, tên ngu ngốc này thật sự quá trì độn. “Hà Phi, em thật sự yêu Từ Thiếu Khâm sao?” Cô trực tiếp hỏi.

“Đương nhiên.” Không yêu sao có thể cùng nhau lâu như vậy? Hà Phi không chút suy nghĩ đáp.

“Chắc chắn chắc, chị xem chưa chắc là vậy.” Ủy Nhân Nhân cười tủm tỉm nói. “Chị hỏi em, khi Từ Thiếu Khâm ôm em em có tim đập nhanh cả người nóng lên hay không? Khi anh nói chuyện với em em có khẩn trương mặt đỏ lên không? Lúc em nhìn anh đầu gối có như nhũn ra hay không? Thời điểm tới gần anh lồng ngực có nóng lên hay không? Còn có! Quan trọng nhất là ——” Ủy Nhân Nhân túm lấy Hà Phi nghiêm túc chất vấn. “Em có ngẫu nhiên tưởng tượng bộ dáng anh không mặc quần áo cơ thể trần truồng? Sau đó nghĩ đến mức nhiệt huyết sôi trào không khống chế được cảm xúc?” Cô liền thường thường nghĩ đến người trong lòng Cảnh Chi Giới như vậy.

Toàn bộ đều không, toàn bộ đều không có! Hà Phi nhú nhú ần đường, bị Ủy Nhân Nhân nhìn chăm chăm, có chút yếu ớt nói: “Úc. Nhưng là em cùng Thiếu Khâm ở cùng một chỗ cảm giác thực quen thuộc, thực nhẹ nhàng thực tự nhiên.”

“Em nói nhưng lại là như tình thân a, nếu là thật sự như chị đoán, thì khi em cùng Thiếu Khâm da thịt gần gũi sẽ có cảm giác loạn luân!”

Loạn luân?! Hà Phi nghe thiếu chút nữa sợ muốn chết. Ủy Nhân Nhân này thật sự là lời không kinh chết người không được.

“Đúng vậy.” Ủy Nhân Nhân nghiêm túc gật đầu. “Chị xem em có chuyện lớn rồi.” Cô hù dọa Hà Phi, chỉ vào mũi cô nghiêm mặt nói. “Chị dám cam đoan, nếu em thật muốn đem đầu tiên cùng Từ Thiếu Khâm, chắc chắn, nhất định hối hận! Chị còn dám đảm bảo một câu, chân mệnh thiên tử của em căn bản còn chưa xuất hiện, em thử nha, năm năm yêu mà lại không phải là yêu. Ôn Hà Phi –” cô giả vờ thật sự thương cảm Hà Phi, ra vẻ bộ dáng cô thật không có thuốc chữa. “Em không khỏi thật quá-mức-ngu-ngốc-đi.”

Hà Phi choáng váng, sững sờ ở trước bàn. Có. Có nghiêm trọng như thế sao?

17. Chương 17

Nhân dịp Hà Phi phụ trách quảng cáo cho công ty Cao Vượng hiệu quả thật tốt, thành tích lên đến hàng trăm triệu, tiệc chiêu đãi được mở ra cho nhân viên V.J ở khách sạn năm sao. Công ty mời dàn nhạc, bày ra trò rút thăm trúng thưởng, cùng đủ loại tiết mục biểu diễn văn nghệ, đợi lát nữa còn muốn Hà Phi lên sân khấu, tặng cái huy chương vàng cho cô.

Trong yến hội, người nào cũng đều trang điểm xinh đẹp, ăn mặc lộng lẫy. Ôn Hà Phi phiền não chuyện bạn trai cùng lời nói của Ủy Nhân Nhân, không tâm tình vui đùa, chỉ mặc một chiếc áo lông cao cổ màu hồng, cùng một chiếc quần dài trắng đơn giản.

Cô một người tránh ở một góc ghế sa lông, ánh mắt mờ mịt nhìn ra xa phía mọi người đang vui vẻ dưới ánh đèn thủy tinh. Đầu vẫn nghĩ đến lời nói lúc ban chiều của Ủy Nhân Nhân, mặt ngẩn ngơ, phiền não mím chặt đôi môi đỏ mọng, vẫn nghĩ không ra, rốt cuộc cùng Thiếu Khâm vấn đề là ở đâu? Vì sao cô lại kháng cự cùng bạn trai mình thân thiết? Cô cùng Thiếu Khâm ở chung cũng không có cái gọi là hai chân như nhũn ra, khẩn trương vô lực, nhiệt huyết sôi trào, đầu choáng mắt hoa, không, các loại triệu chứng này cô không có, càng miễn bàn ảo tưởng bộ dáng bạn trai trần truồng lỏa lồ. Cô căn bản chưa từng thấy cũng chưa từng có chờ mong! Vì là cô rất lạnh nhạt sao? Hà Phi nghĩ đến đầu đầu, bắt đầu cảm thấy không phải Ủy Nhân Nhân rất nhiệt tình, mà chính là vì bản thân mình căn bản là lạnh cảm.

Hà Phi thở dài, chau mày. Hoặc có thể không có các loại triệu chứng này cũng thực bình thường, Hà Phi tự an ủi mình. Thực có thể là bởi mẹ tính tình phóng đảng tạo thành di chứng, cho nên thái độ cô đối với cảm tình liền có vẻ lạnh nhạt, không giống như Nhân Nhân nhiệt tình như vậy, không muốn cùng bạn trai thân mật quá mức cũng là tự nhiên. Thế là tốt rồi, Hà Phi thở sâu, thực vừa lòng chính mình tìm được giải thích hợp lý, nhất định là bởi vì thế này! Ai bảo là yêu lắm người chứ!

Cô thở phào, chờ MC trao giải cho cô. Dưới ánh đèn thủy tinh, cô nhìn thấy thư ký Trần đình thối nghiêm mặt, liên tiếp xua tay với quản lý công ty Cao Vượng đang tiến đến đến, giống như là đang cự tuyệt cái gì. Thấy Nhân Nhân mặc một bộ lễ phục đỏ rực, đang bị một đám các nam nhân vây quanh, cười đến sáng lạn, giống như rất vui vẻ. Sau đó. cô nhìn thấy Lương Chấn Y.

Tầm mắt của cô vừa bắt gặp cũng sẽ cũng rời không được. Dưới ánh đèn, trong đám người, thân hình cao lớn thẳng tắp của anh nổi bật trong đám đông, dẫn người chú mục. Anh mặc một bộ tây trang màu xám đậm ôm vừa người, cao lớn anh tuấn, hai vai rộng lớn, trợn lặn một loại nhu hòa bên bí cùng cường kiện tao nhã. Anh lẳng lẳng đứng ở nơi đó, khí chất nội liễm tao nhã của anh cùng khuôn mặt tuấn lãng phảng phất nét u buồn, tay phải đút túi, bộ dáng hơi hơi cúi mắt, rất dễ dàng bắt tầm mắt chúng phụ nữ làm tù binh.

Hà Phi chú ý thấy anh rất được hoan nghênh, chú ý thấy rất nhiều xã giao danh viện đối anh liếc mắt. Chuyện đó là đương nhiên, anh sở hữu hết thảy các loại hoàn mỹ điều kiện đủ để làm lòng của phụ nữ tan

nát. Đến khi đôi môi mỏng xinh đẹp kiên nghị kia nhấp lấy chất rượu màu hổ phách thì Hà Phi nhìn thấy đột nhiên tâm động, cơ hồ hâm mộ dòng rượu lỏng chảy vào cổ họng anh kia, tưởng tượng bọn chúng chảy nhập vào thân thể ấm áp của anh, Hà Phi hai má khô nóng. Có lẽ quảng cáo nhà máy rượu nên nói Lương Chấn Y đến chụp. Tư thế anh uống rượu mê người như vậy, cô cơ hồ ghen tị với chén rượu trong tay anh.

Một cô gái tướng mạo xinh đẹp đang quần quít lấy anh nói chuyện. Cô ta cười khoa trương, nét mặt quyền rũ, Lương Chấn Y thờ ơ, biểu tình hồ hững, phản ứng bình thản hữu lễ.

Hà Phi đứng ở góc thỏa sức quan sát Lương Chấn Y, nhìn thấy cảm anh ần ần thanh tì, mà khi anh theo thói quen tính đưa tay kéo nhẹ chiếc caravat màu xanh ngọc thì như là ý thức được tầm mắt của Hà Phi, anh đột nhiên quay sang, bắt gặp được ánh mắt của cô. Đôi mắt đen đặc của anh như có thể nhìn xuyên thấu, làm Hà Phi thân mình chấn động. Anh chậm rãi khiêu mày, khóe miệng khẽ giương lên; cô lập tức giống như đứa trẻ làm sai bị bắt tại trận, chột dạ bối rối lui về phía sau từng bước. Đáng chết, cô không nên ngồi xem anh. Hà Phi xấu hổ mặt đỏ bừng.

Anh ánh mắt sắc bén ghim trụ cô. Hà Phi một trận miệng đắng lưỡi khô, bị anh nhìn đến đầu gối như nhũn ra. Khi anh dùng cái loại ánh mắt nóng cháy kiên định này nhìn thẳng cô thì luôn hại cô phương tâm đại loạn. Anh như vậy nhìn cô, liền hại cô khó thở, thần kinh căng thẳng. Hà Phi cúi thấp mặt tránh né ánh mắt của anh, tầm mắt lại không khỏi dao động trên thân thể rắn chắc của anh, không khỏi lại miên man suy nghĩ, nếu anh không mặc quần áo thì sao? Nếu anh trần truồng thì sao? Cô dám cam đoan, Lương Chấn Y tuyệt đối có dáng người vô cùng tốt, thân thể rắn chắc cường tráng tuyệt không một chút tì vết. Cô chăm chú nhìn mu bàn tay anh, phía trên có chút lông tơ đậm màu, cho nên trong ngực anh khả năng cũng có khêu gợi lông ngực. Hà Phi choáng váng, ngẩn đầu, hô hấp đình chỉ, mắt tròn to, trời ạ! Sao anh vẫn còn nhìn cô? Nhìn thấy cô mặt đỏ tai hồng căng thẳng muốn chết!

Đợi chút! Hà Phi hai tay ôm lấy khuôn mặt khô nóng. Nóng quá! Lại che ngực mình, nóng quá, tim đập phi nhanh. Còn có, vừa rồi cô thể nhưng lại nghĩ đến Lương Chấn Y một-dạng-không-mặc-quần-áo. Đây không phải là trạng huống Ủy Nhân Nhân nói sao?!

“Nha! Đáng chết!” Hà Phi tay che trán, yếu ớt hướng sô pha phía sau ngồi xuống, chợt thấy một trận ầm ướt, không ổn! Hà Phi mặt tái nhợt, cô gái bên cạnh một tiếng kinh hô.

“Rượu của tôi?!” Cô gái vẫn ngồi trên sô pha nhảy xuống trừng mắt Ôn Hà Phi. Chén rượu cô đặt ở trên sô pha vì Hà Phi dùng sức ngồi xuống nên bị đổ ra. Rượu nho màu đỏ tràn ra, cô gái vể mặt thông cảm nhìn lại Hà Phi. Lại nhìn đến chiếc quần trắng của Hà Phi, ánh mắt thông cảm kia lập tức chuyển sang thương hại.

Hà Phi kinh ngạc, mở to mắt nhìn cô gái bên cạnh, mông lại thấy một trận ầm ướt. Trên mặt cô hiện lên mấy đường hắc tuyến, thật sự không có dũng khí cúi đầu xem cái quần trắng của cô đã biến thành ra cái dạng gì rồi, lại càng không dám tưởng tượng đợi lát nữa lên sân khấu muốn như thế nào vác mặt gặp người?! Quần màu trắng, rượu nho màu đỏ? Loại màu tối bắt mắt kia cùng với cô trình độ mắt mặt có quan hệ trực tiếp a! Lại còn chết tiệt dính ở vị trí tối làm người ta xấu hổ Trời ạ! Hà Phi kích động đứng dậy chạy vọt vào toilet.

Lương Chấn Y nhú mày, phản ứng hoảng hốt của cô bị anh xem vào đáy mắt. Sao lại thế này? Cô hoảng cái gì? Lương Chấn Y lễ phép nâng chén tạ lỗi hướng phía cô gái đang lải nhải với anh không ngừng.

“Xin lỗi không tiếp được.” Anh quyết định đi xem nha đầu kia.

Lương Chấn Y chờ ở ngoài toilet. Theo phương hướng cô biến mất, anh phỏng đoán cô hẳn là vào toilet.

Lương Chấn Y đưa tay xem đồng hồ, đã qua nửa giờ, MC sắp theo kế hoạch mời Ôn Hà Phi lên đài lĩnh thưởng. Cô đã xảy ra chuyện gì? Lương Chấn Y nhú mày, bắt đầu có chút lo lắng.

Nếu người ta có thể lựa chọn thời điểm để chết, Ôn Hà Phi sẽ không chút do dự khẩn cầu lão thiên gia, làm cho cô lập tức đi chết đi. Cô hiện tại uể oải thật muốn một đường đâm đầu chết đi!

Hà Phi khóc không ra nước mắt. Quần bị thấm rượu cũng sẽ không gây ra chuyện đến mức muốn chết, nhưng nếu là mặc một cái quần trắng tinh, sau đó nhưng lại.

Hay lắm, chặt vật như vậy có thể đi chết được rồi. Cô lớn tiếng rên rỉ, không dám tưởng tượng người khác sẽ dùng ánh mắt ái muội xem cô. Khủng bố nhất là cô sắp ở dưới chúng mực nhìn chăm chăm lên đài lĩnh thưởng. Hà Phi thử ảo tưởng, cô hay là có thể bắt chước con cua, đi ngang đi, chỉ lấy mặt trước gặp người. Nhưng chợt nghĩ đến sẽ càng thêm dẫn nhân chú mực, lập tức lại lắc đầu rên rỉ. Không được, không được a!

Cuối cùng Ôn Hà Phi chán nản nhận rõ sự thật, hiện tại cô chỉ có hai lựa chọn —— một là dũng cảm đi ra ngoài, kết quả là mất mặt muốn chết; hoặc là vẫn trốn ở trong này, kết quả đem mình buồn bực đến chết.

Cô chán nản ai thán, cô làm ra chuyện kì quái còn chưa đủ nhiều sao? Lão thiên gia sao còn như vậy chính cô?! Hà Phi buồn bực đập bồn rửa tay một cái. Không nên, không nên, bình tĩnh, tĩnh táo lại. Cô thử tưởng tượng ra một cái biện pháp giải quyết tốt nhất, nếu cô vụng trộm chuồn ra toilet, nếu vừa vặn bên ngoài không có ai, nếu thuận lợi như vậy, vậy là cô có thể hoá tốc chuồn ra khách sạn nghĩ biện pháp, điều kiện tiên quyết là tuyệt đối không thể quay móng lại với bất luận kẻ nào!

Tốt! Liên quyết định như vậy. Cô nắm chặt tay, thở sâu, cắn chặt môi, ưỡn ngực. Dồn sức một tiếng cổ vũ tinh thần liền lao ra toilet, thiếu chút nữa va phải Lương Chấn Y. Á! Cô kinh hô ra tiếng, lập tức dùng một loại tư thế kì quái rút lui tới trước tường.

“Tổng. giám đốc.” Trời muốn diệt ta đi? Ô ô. Anh ấy tại sao lại ở chỗ này?

Lương Chấn Y buồn cười nhìn cô dán chặt vào tường, mặt đỏ hồng, hai tay bắt lực đặt ở trên tường, giống như gờ tay đầu hàng. Đôi mắt to kích động trừng anh, nhìn thấy anh giống như thấy quái thú ăn thịt người, phi thường hoảng sợ.

“Ôn Hà Phi?” Anh thấp giọng kêu cô.

“Vâng.” Cô lập tức trả lời.

Lương Chấn Y bước hướng cô, cô sống chết lui về phía sau, tựa như hận không thể lui vào bên trong tường. Về mặt cô sợ hãi kích động làm anh buồn cười khiêu mi.

18. Chương 18

Anh đứng ở trước mặt cô. “Em không sao chứ?”

“Không. Không có việc gì!” Chính là xấu hổ muốn chết mà thôi.

“Sắp đến lúc trao giải cho em rồi.” Anh nhú mày nói.

Cô mồ hôi lạnh ứa ra. “Ha ha. Ưc. Em. Em biết.” Lập tức chết có vẻ cũng không tồi.

“Đi thôi.” Lương Chấn Y xoay người bước về hướng hội trường, cô không đi theo. Anh dừng bước, quay đầu, xem sắc mặt cô trắng bệch vẫn cương cứng ở trước tường, giống như coi mình là bức họa trên tường. Anh nhú mày, trầm giọng nói: “Đi thôi a?”

“Anh đi trước đi.” Cô khéo léo nở nụ cười, rất lễ phép, đáng tiếc trên trán lấm tấm mồ hôi lộ ra sợ hãi.

Lương Chấn Y xoay người bình tĩnh quan sát, ánh mắt sắc bén khiến lòng tơ cô dựng đứng, anh kiên nhẫn nói: “Anh phải mang em lên sân khấu, cùng đi đi!”

Hà Phi thất kinh, thở dốc vì kinh ngạc. Cô có thể tưởng tượng hậu quả bọn họ cùng đi với nhau. Có Lương Chấn Y đi cùng, cô hấp dẫn đến cỡ nào sự chú ý; mà cô hiện tại sợ nhất đúng là dẫn nhân chú mực. Cô khóe mắt giật giật, thanh âm run run.

“Không. Không khách khí, anh cứ đi trước đi. Đi thông thả, không tiễn, cứ như vậy, được rồi, tạm biệt.” Nói năng lộn xộn.

Lương Chấn Y nghe xong, ngẩng đầu thở dài, quay trở lại trước mặt cô, quan sát cái đầu nhỏ xinh Ôn Hà Phi, ánh mắt sắc bén làm cô sợ hãi.

Anh gần từng tiếng chém đinh chặt sắt nói: “Được rồi. Giờ, nói cho anh biết, đã xảy ra chuyện gì?” Anh trực tiếp hỏi.

“” Hà Phi chỉ lấy một đôi mắt to kinh hoàng trừng anh.

Anh mắt lạnh nhìn cô, chân mày đen từ từ nhíu lại. “Em không chịu nói?” Giọng nói trầm sâu tràn đầy uy nghiêm, dường như có sức mạnh khuất phục lòng người.

“Anh. cũng không thể đi trước sao?” Mắt mắt muốn chết! Cô thỉnh cầu, ngữ khí yếu ớt, vẻ mặt ủ rũ.

Lương Chấn Y nghiêm mặt. “Muốn anh vác em vào hội trường sao?” Anh chỉ là nói đùa, đã thấy sắc mặt cô xanh trắng, dường như muốn té xỉu. Lòng ngực anh bỗng dưng căng chặt, một trận đau lòng. Anh khom người nhìn thẳng vào mắt cô. Anh hoài nghi cô muốn khóc, cô mím chặt miệng, dáng vẻ phi thường bối rối. Vì thế anh mềm giọng, trấn an cô: “Em sợ cái gì? Nói cho anh biết, anh giúp em nghĩ cách, a?” Thượng Đế chứng giám, anh thật lâu không có dịu dàng như vậy nói chuyện với người khác.

Hà Phi nhìn anh vẻ mặt cố chấp, lại lòng cùng với giọng nói dịu dàng, cô không có lựa chọn nào khác ngoài cách chỉ có thể xin anh giúp đỡ.

Hà Phi nhỏ giọng nói: “Vậy. Anh ghé tai lại đây.” Lương Chấn Y không chút do dự đưa lỗ tai đi qua, Hà Phi giọng lí nhí thực xấu hổ nói.

“ Bởi vì thế này. Cho nên. Em hiện tại không thể đi ra.” Nếu anh dám cười, cô sẽ không chút do dự đá anh, cho dù anh là tổng giám đốc, cô cũng sẽ đem anh đá đến Uruguay đi.

Nhưng là Lương Chấn Y không cười, thậm chí không có biểu tình gì tỏ vẻ kinh hãi. Anh đứng thẳng người dậy, sau đó nhìn cô vẻ mặt khốn quẫn, còn có chiếc quần màu trắng, lập tức sáng tỏ.

Trách không được cô bối rối như vậy.

Anh nhìn cô ngượng ngịu bộ dáng, mắt cô hồng hồng , đại khái là lo đến độ phát khóc đi. Lương Chấn Y bỗng nhiên cảm thấy cô vừa đáng yêu lại đáng thương, cô bộ dáng yếu đuối bất lực như vậy, bất luận thế nào cũng làm một người đàn ông mềm lòng.

Ôn Hà Phi im lặng, thấy anh không nói một câu nào, tốt lắm, không có phản ứng gì so với chê cười cô là tốt hơn. Sau đó thấy anh không chút do dự cởi áo vét, làm cô mở to mắt, vai co rúm lại, ngây ngẩn cả người, anh. anh đang làm gì?

Lương Chấn Y quì xuống một gối, đem áo vét giá trị xa xỉ kia buộc lên bên hông cô, động tác của anh kiên định, dịu dàng. Hông của cô rất nhỏ, anh đành phải dùng sức thắt, chắc canh áo vét kia tuyệt đối an toàn che lại nửa người dưới của cô.

Hà Phi bất an nói: “Tổng giám đốc. Áo vét này rất đắt tiền, kỳ thật không cần. Em kỳ thật có thể.” Khi bàn tay to của anh chụp lên thắt lưng cô, một trận cảm giác điện giật lại làm cho yết hầu cô thắt chặt, lời nói đều nghẹn lại. Cô cúi xuống trừng mắt nhìn bàn tay kia, cảm giác thật ấm áp. Xem tay anh sờ vào lưng cô khiến cô một trận run rẩy. Nhất thời phân không ra cô bây giờ là thấy xấu hổ nhiều hơn, hay là hưng phấn nhiều hơn. Hưng phấn?! Muốn chết, lại nghĩ tới lời nói của Ủy Nhân Nhân, một trận đầu choáng mắt hoa, đợi chút, Hà Phi sưng sốt, mắt trợn trừng? Đầu choáng mắt hoa?! Thật đáng chết!

Đây là cái tình huống gì a? Hà Phi đỡ khóc đỡ cười lòng đầy hỗn loạn. Triệu chứng đáng ra nên phát sinh với bạn trai, nhưng lại đều hiện ra ở trên người Lương Chấn Y, cô. thật muốn khóc nha?!

Lương Chấn Y cầm bàn tay lạnh như băng của cô. “Lại đây.” Kéo cô đến một bên sofa ngồi xuống. Sau đó dặn dò cô vốn còn đang tỉnh thần mê loạn. “Em ở đây chờ anh.” Lập tức xoay người rời đi.

Hà Phi nhìn phương hướng anh rời đi, áo sơ mi màu lam dán trên lưng anh, khắc họa ra từng đường cong cơ bắp kiện mỹ. Dưới ánh đèn hành lang màu vàng chói mắt, trên thảm màu xanh tảo, anh vì đi lại mà chân động đến đường cong cơ bắp trên lưng, đôi chân to lớn cùng bờ vai vì động tác của anh mà nhấp nhô, làn da màu đồng cổ, móng rắn chắc, đôi chân dài bộ pháp gọn gàng. Hà Phi nhìn xem neoh lại hai mắt, nhìn không được lại suy nghĩ miên man, ý loạn tình mê. Cô đoán, anh nhất định thường thường hoạt động thể

thao, mới có thể giữ được dáng người hoàn mỹ như thế. Quả thực, anh luôn luôn là một người rất qui củ. Cô dám đánh cược, anh chính là loại nam nhân sẽ lên phòng tập thể thao rèn luyện thân thể, thậm chí, cô còn nghi ngờ anh không có hứng thú với đồ ăn không tốt cho sức khỏe.

Cô lại ngồi tưởng tượng anh sẽ có một thân hình cường kiện đầy cơ bắp giống như ngôi sao võ thuật vậy, bóng loáng rắn chắc, cường tráng cân xứng, anh rắn chắc cơ bắp chấn động, làm cho cô liên tưởng đến một con báo.

Ôi trời, Hà Phi nhúc nhủ đầu tay che trán, cô lại nghĩ loạn, hơn nữa càng nghĩ càng quá đáng.

Được rồi, cô thừa nhận chính mình có mơ tưởng kì quái đối với anh.

Đều là do anh bình thường đều lãnh khốc qui củ như vậy, cố tình đúng lúc cô chật vật xấu hổ, lại dịu dàng ôn nhu ra ngoài ý muốn của cô. Cô rất tin mình là có một chút mê hoặc, nhưng là, cô hoài nghi có người phụ nữ nào có thể kháng cự lại Lương Chấn Y dịu dàng, hướng chi anh lại là cái đại soái ca nhiều tiền sự nghiệp thành công.

Đúng đúng đúng, Hà Phi vỗ đầu một cái. Cái này không có quan hệ gì với tình yêu, tất cả đều do lòng hư vinh của cô làm hại! Hà Phi thở phào, lại một lần nữa vừa lòng bản thân tìm được giải thích hợp lí. Không có quan hệ gì với tình yêu, thuần túy là nhất thời hư vinh mơ mộng. Cô với bản thân mình có tin tưởng, cô tuyệt không cho phép chính mình một chân đạp hai thuyền như vậy. Cô bắt đầu ra sức nghĩ đến ưu điểm của Từ Thiếu Khâm, dập sạch đốm lửa nhỏ vốn đủ để dấy lên một đoàn hỏa trong lòng ngực.

19. Chương 19

Trong hội trường, MC không ngừng kéo dài tiết mục biểu diễn. Nhân vật chính Ôn Hà Phi không thấy bóng dáng, Ủy Nhân Nhân lo sốt vó, cô không ngừng hướng đơn vị tổ chức xin lỗi, khẩn cấp sai người đi tìm Hà Phi, quý dĩ là ngay cả tổng giám đốc cũng không thấy bóng dáng.

Tầng hai khách sạn, trong cửa hàng cao cấp, Lương Chấn Y đưa ra thẻ vàng thanh toán, anh vừa mua một bộ lễ phục. Đang muốn rời đi, thoáng nhìn thấy trên kệ trưng bày một đôi giày cao gót màu hồng, thực hợp với bộ váy lụa tơ tằm trắng anh vừa mua.

“Còn có đôi giày này nữa.” Anh nói.

Cô gái nhân viên cửa hàng toe toét cười hưng phấn. “Tiên sinh thực có mắt, đôi giày này vừa mới nhập từ Paris về, toàn bộ Đài Loan không có quá mười đôi, ngài muốn cỡ nào ạ? Tôi giúp ngài đóng hộp lại.”

? Lương Chấn Y im lặng, nhìn cặp giày kia, nói ra cỡ giày. Lờ mờ ra khỏi miệng, anh có chút khiếp sợ chính mình nhưng lại biết rõ như vậy. Anh giương lên khóe môi, ánh mắt tối sầm. Vẫn nhớ rõ lúc mới gặp Hà Phi, cô ở dưới bãi đỗ xe trước mặt anh thoát giày đánh lên máy bán nước tự động, khi đó cô mặc đôi tất màu đỏ sẫm, anh nhớ rõ trên sàn xi măng kia là một cái chân kiềm nhỏ mảnh khảnh.

Cô gái bán hàng vui mừng hơn hớn cung kính đưa mấy thứ Lương Chấn Y muốn mua cho anh. Lương Chấn Y dựa vào gần quầy bỗng nhiên thấp giọng ho khan, đối với cô gái đang nâng mấy túi xách nói nói mấy câu. Cô gái ngạc nhiên, tức thì gật gật đầu, mời Lương Chấn Y đợi chút, chạy đi, một lát sau, cầm lấy một cái túi to giao cho Lương Chấn Y.

Lương Chấn Y nói lời cảm ơn xoay người rời đi.

Phía sau anh cô gái bán hàng vẻ mặt mê muội, ngẩng ngửa bóng lưng Lương Chấn Y cao to suất khí, say mê tán thưởng: “Một người đàn ông thật tốt a. . . .” Không biết người nào may mắn được anh sủng ái?

Cái người may mắn kia đang cố gắng kiến thiết tâm lý mình.

Ôn Hà Phi, Ôn Hà Phi, nhớ kỹ, mày đã có bạn trai, tuyệt đối không thể hư vinh như vậy, một chân đạp hai thuyền, đây thật sự là tội ác tày trời, rất không nên.

Cửa cô tư tưởng đạo đức chính trực nghiêm khắc đang quật roi cô đêm nay chệch đường ray thất thường.

Đang lúc cúi đầu hổ thẹn lòng tràn đầy áy náy thì một cái túi to rơi vào trong lòng, ngẩng đầu, chỉ thấy Lương Chấn Y.

“Đây là cái gì?” Mở túi ra liếc một cái, đột nhiên ngửa đầu trừng trừng nhìn anh.”Cái này. Thế này sao được?” Ôi trời, bên trong là lễ phục giá trị xa xỉ.

Lương Chấn Y chỉ ngẩng đầu nhìn đồng hồ, chậm rãi nói: “Nếu không tham dự, Ủy Nhân Nhân sẽ muốn chạy qua giết người.” Cười nhìn Hà Phi kinh hãi nhảy dựng lên, lập tức nhảy vào toilet.

Ôn Hà Phi trốn vào toilet, ở trong túi cái gì cũng có. Cô thật cẩn thận nhặt lên một cái quần lót ren màu hồng nhạt. Hà Phi nhìn trừng trừng quần lót trong tay, mặt đỏ bừng.

Trời ạ, ngay cả cái này đều giúp cô mua. Về sau còn có mặt mũi nhìn anh sao? Hà Phi che kín mặt, mắc cỡ chết được.

Nhanh chóng thay quần áo, khoác lên bộ váy dạ hội tơ tằm mềm mại hở vai, tựa như mặc vào một cuộn mây. Váy lụa mềm mại dán sát vào da thịt, làm cô vì xúc cảm dễ chịu mà than nhẹ, lại cúi người đi vào đôi giày cao gót màu hồng tinh xảo, vén lên một đầu tóc dài, đứng trước gương, cô ngây ngẩn cả người, choáng váng vài giây liền.

Váy dạ hội Lương Chấn Y chọn cho cô nhưng lại vừa người như vậy. Cô ra sức nháy mắt mấy cái, hai má hồng hồng, mái tóc xoắn dày sáng bóng, khe hở trên bờ vai trần trắng nõn tinh tế. Đôi vai vốn quá gầy kia bởi vì thiết kế vai bằng của lễ phục mà ngược lại có vẻ quyến rũ gợi cảm, mà phần ngực của cô hình như trông lớn hơn một chút, dưới làn váy chiết eo bỗng bênh lộ ra một đôi chân trắng ngần, đôi giày cao gót màu phấn hồng tinh xảo kia lại càng thêm nổi bật, làm cô kinh ngạc chính mình cũng có thể trông gợi cảm khả ái như vậy.

Hà Phi ngốc lảng nhìn chính mình ở trong gương, nhìn đến ngẩn ngơ, tay phải chống eo, nghiêng đầu, tay trái sờ tai, nheo lại mắt suy tư, vẻ mặt thực hoang mang.

Vì sao? Làm sao anh có thể biết rõ ràng thân hình của cô như vậy, thậm chí là cỡ giày của cô?

Khi thấy Ôn Hà Phi đi ra khỏi phòng thì hai con mắt Lương Chấn Y trong nháy mắt càng trở nên thêm đen đặc thâm trầm. Nhìn cô, lòng anh vừa loạn lại vừa đau.

Lòng loạn là bởi cô xinh đẹp giống như một tiểu tinh linh đến từ Tiên giới. Gợi cảm lại khả ái, trên mặt cô lộ ra vẻ e lệ, đôi môi đỏ mọng khe mỉm, tất cả đều làm cho lòng ngực anh căng cứng, bụng co rút lại, thậm chí nghĩ đem cô ôm vào lòng để đối khát mà hôn cô, tham lam tra tấn của cô hồng nhuận đáng yêu cánh môi, cho đến khi cô thở không nổi mới thôi.

Nhưng anh chính là kiểm chế đứng ở nơi đó nhìn cô đến gần.

Anh đau lòng, bởi vì tại sao tiểu tinh linh tuyệt vời mê người này lại không thuộc về anh. Lòng thiếu nữ đã có chủ. Anh bỗng nhiên phi thường ghen tị bạn trai của cô, ghen tị đến phát cuồng, anh nghĩ anh có thể đoạt lấy cô, nhưng lập tức lại nghĩ đến Hà Phi không phải loại cô gái chân đạp hai thuyền, anh chỉ biết tự tổn thương chính mình. Nghĩ đến như vậy, anh lại chán nản buông tha cho ý nghĩ này.

Ai, Lương Chấn Y dưới đáy lòng thống khổ thở dài, anh dục vọng dâng lên, lại chỉ có thể kiểm chế bản thân nhìn cô, ảo tưởng cảm giác ôm cô, không còn cái gì nữa có thể so với việc này càng khiến người ta thống khổ.

“Đi thôi!” Cuối cùng anh chỉ có thể từ kẽ răng bật ra một câu này. Anh dời tầm mắt, nhin xuống không nhìn tới dáng người lung linh của cô, cùng đôi mắt to lấp lánh như sao tr, còn có khuôn mặt phấn nộn kia làm cho người ta tưởng thân thiết.

Hà Phi đuổi kịp anh.

Trên hành lang dài hai người trầm mặc, Hà Phi cúi đầu nghiêm mặt, đoán rằng anh vẻ mặt lạnh lùng là bởi vì mình đêm nay phiên toái tới anh.

Ai, Hà Phi chẳng biết tại sao một trận khổ sở, cắn chặt cánh môi. Cô hi vọng có thể cho thủ trưởng ấn tượng cô ổn trọng tín nhiệm, có thể gánh vác trọng trách, bất quá thực hiển nhiên, đêm nay biểu hiện của

cô chỉ có thể dùng bốn chữ hình dung —— loạn thành một đoàn!

Từng bước tiến vào hội trường, Ủy Nhân Nhân ngay tức khắc chạy tới.

“Hà Phi, em.” Bỗng nhiên cô sửng sốt, kinh ngạc trừng trừng nhìn đánh giá Hà Phi. “Em. Em thật xinh đẹp.” Sau đó hoàn hồn, vội vàng kêu với đang đứng ở một bên Lương Chấn Y: “Mọi người đang đợi để trao giải đâu, MC đều sắp phát điên rồi.” Lập tức giống như một trận gió đưa bọn họ lên sân khấu.

Âm nhạc vang lớn, Hà Phi bị MC mời đến vị trí trung tâm. Đột nhiên hội trường đèn lớn tắt.

“Xin được hoan nghênh nhân vật chính đêm nay, V. J. tiểu thư Ôn Hà Phi.” Một luồng đèn sáng đột nhiên chiếu lên cô, Hà Phi lóa mắt, mắt hoa đầu loạn. Ngẩn ngơ nghe MC giới thiệu kế hoạch xuất sắc của cô là như thế nào giúp Cao Vượng kiếm được thành tích hàng trăm triệu, ánh đèn chói mắt, dưới sân khấu ra sức vỗ tay, mọi người vì cô hoan hô, cô lại bị dọa ra một thân mồ hôi lạnh.

Cô không quen trở thành tiêu điểm, có chút chống đỡ không được, theo bản năng dựa vào Lương Chấn Y ở phía sau. Bụng một cơn co rút, nhẹ run.

Lương Chấn Y để ý thấy cô căng thẳng cùng sợ hãi, đột nhiên cầm lấy bàn tay lạnh như băng của cô.

Một sức mạnh kiên định ổn trọng xuyên qua bàn tay ấm áp kia, trong nháy mắt kì quái trấn an cô tâm thần không yên. Nếu là bình thường Hà Phi nhất định sẽ kinh hãi giãy ra tay anh, nhưng giờ phút này cô lại phi thường cảm kích anh săn sóc, cũng phi thường cần anh tiếp cho dừng khí. Bởi vì MC bắt đầu cười hì hì hỏi cô làm thế nào nghĩ ra kế hoạch xuất sắc này cùng với ca ngợi cô là như thế nào xinh đẹp động lòng người.

“Cô Ôn, xin hỏi cô là như thế nào nghĩ ra phương pháp tuyệt diệu đến vậy?”

“Úc. Không, không biết. Cứ nghĩ ra thôi.”

20. Chương 20

MC ngạc nhiên, lại hỏi: “Xin hỏi cô với Cao Vượng còn có thêm ý kiến nào nữa không? Hoặc là với công ty này có thêm sáng kiến nào nữa chẳng hạn?”

Quản lí Cao Vượng dựng thẳng tai nghe, nhưng thấy trên sân khấu Ôn Hà Phi sắc mặt trắng bệch.

“Cái này. Tôi cũng không biết. Tôi nhất thời không biết, có thể nếu muốn nghĩ.” Kết quả cô suy nghĩ 5 phút, thất vọng đến cực điểm, vẫn là không nghĩ ra một đáp án hoàn mỹ chuẩn xác.

Hà Phi trả lời lắp ba lắp bắp, thật không có cách, loại chuyện sáng ý cùng linh cảm, muốn cô nói như thế nào cho rõ? Cô thật sự rất kém cỏi để ứng phó với loại tình huống này, may mà cô trả lời ngắn gọn rồi rạc khiến cho câu hỏi MC trù tính trước tức khắc tự động giảm phân nửa, nếu hỏi tiếp chỉ sợ làm ra tình cảnh người chán đến chết. MC nhìn sắc mặt Ôn Hà Phi càng ngày càng tái nhợt, nếu không thức thời im miệng, cô chỉ sợ cũng muốn té xỉu.

“Được rồi, được rồi, vậy hiện tại xin mời tổng giám đốc cùng cô Ôn cho chúng ta khai vũ.”

Cái gì? Khai vũ?! Hà Phi choáng váng, đang muốn nói cô sẽ không khiêu vũ thì đèn ầm ầm bật sáng, âm nhạc đột nhiên vang lên, mọi người vỗ tay.

Mọi người hoan hô chờ đợi.

Hay lắm, hay lắm! Ôn Hà Phi chết ngắc ở hiện trường, hiện tại cô lại có cảm giác muốn chết, thật sự là tránh vô đưa lại gặp vô đưa, đêm nay cô là bị cái gì nguyên rủa a? Cô làm thế nào mà khiêu vũ được, cô chỉ nhớ rõ múa lụa hồi tiểu học thôi à.

Cô xấu hổ kiễng chân, ngửa đầu hướng bên tai Lương Chấn Y bên tai thấp giọng nói vài câu, chỉ thấy Lương Chấn Y nhú mày, liếc nhìn cô một cái, khoe miệng khê giương, cầm lấy tay cô, đem cô nhập vào giữa sân nhảy.

Hà Phi bị anh kéo hướng sàn nhảy, cô miễn cưỡng mỉm cười, nhìn chung quanh mọi người đang chú mục vào mình, từ kẻ rằng bật ra nói.

“ Em không biết. Không biết khiêu vũ a. Em chỉ biết múa lụa thôi.” Cô khẩn cấp nói với anh, không nghĩ tới anh lại vẫn trên đầu cô.

“Chúng ta đây liền múa lụa.”

Cô nhú mào tròng anh, chỉ thấy anh ha ha nở nụ cười, kỳ quái là anh trầm thấp tiếng cười lập tức trấn an trái tim của cô đang vì căng thẳng mà đập loạn.

Một bàn tay lớn đặt trên bả vai cô, một bàn tay khác lại vòng ngực ở bên hông của cô, sau đó từ trên đỉnh đầu truyền xuống tiếng nói trầm nồng của anh.

“Đi theo anh, đừng sợ.” Anh nói.

Hà Phi vụng về mặc anh dẫn dắt, thân thể của cô cứng ngắc, bộ pháp lộn xộn. Nhưng là âm nhạc phi thường lãng mạn, đang tấu là âm nhạc cổ điển của Anh.

“Đừng nghĩ đến bước nhảy, nhìn anh thôi.” Cánh tay đặt sau lưng cô siết chặt chạm vào da thịt cô, giọng nói của anh so với âm nhạc lại càng mê người.

Cô ngẩng đầu, ngây ngốc nhìn vào một đôi mắt đen đặc sâu hun hút, cảm thấy chính mình giống như bị lốc xoáy trong đôi con người đen nồng như mực kia nhiếp đi hồn phách. Anh vòng trụ cô, nhẹ nhàng đứng đưa. Âm nhạc êm đềm như ở trong mộng, đôi mắt đen của anh lấp lánh, cô nhìn thấy chính mình trong đó, màu mắt của anh cũng giống như là mộng, mộng mơ mà lại chân thật.

Một bước xoay tròn tao nhã, Lương Chấn Y thuận thể đem cô vào trong lòng, làm ặt cô đặt trên ngực anh. Anh thỏa mãn dưới đáy lòng thở dài, tư vị ngọt ngào này tuyệt vời giống như trong tưởng tượng của anh vậy. Tóc cô cọ vào trên cổ anh, đáy lòng anh vốn tịch tịch đột nhiên thật sâu rung động. Mùi hương nhàn nhạt trên người cô mê hoặc anh xúi giục trái tim anh, anh tâm ngứa khó nhịn, siết chặt cánh tay, ôm chặt thân hình mềm mại tuyệt vời của cô, khát vọng đối với cô khiến anh vừa hưng phấn vừa đau khổ.

Một đôi nam nữ cũng đi theo vào sàn nhảy khiêu vũ.

Hà Phi dán vào trong ngực Lương Chấn Y rắn chắc ấm áp. Cô ngửi được trên người anh thoang thoảng mùi thuốc lá, đêm tối lại thấp phần mê hoặc người, bị anh ôm như vậy làm cho cô phảng phất có cảm giác vui sướng. Cô nghe tiếng tim đập đều đều mạnh mẽ của anh, mỗi một tiếng đập đều chấn động tiến vào chỗ sâu trong lòng cô. Thân thể của anh nóng quá, da thịt như thiêu đốt, đến nỗi cô rướm mồ hôi trong vòng tay nóng bừng bừng của anh.

Cô nhắm mắt lại, than nhẹ. Anh vì sao lại ấm áp như vậy? Bàn tay đặt ở trên lưng cô, là kiên định mạnh mẽ như vậy, thật giống như anh có năng lực dễ dàng giải quyết mọi khó khăn của cô, giống như cái gì cũng không thể dao động anh, kinh sợ anh. Bên hông của cô phát ra một trận hưng phấn run rẩy. Trên người anh mùi nước hoa sang trọng tràn ngập chớp mũi cô, giống như mê hồn dược, đem cô mê man đầu óc choáng váng. Không uống rượu, nhưng là cô cảm thấy chính mình say, say ngã vào tình cảnh mê hoặc như vậy, vào lòng ngực tựa như trong mộng như vậy.

Cô không dám mở to mắt, không dám đối mặt sự thật. Cô cảm thấy hoảng hốt, đây là mộng, đây là mộng, đây là mộng. Một lần lại một lần trấn an chính mình. Là mộng, cho nên hai chân cô như nhũn ra, đầu gối vô lực, lồng ngực căng cứng, bụng như thiêu như đốt.

Đêm nay Lương Chấn Y quả thực là ma quỷ hóa thân, mê hoặc cô đến không còn sức chống đỡ, chỉ có thể yếu đuối ý ở trong ngực anh. Hơi thở nóng bỏng của anh phả vào sau gáy cô, cô hưng phấn đến hồ đồ, trực giác cảm thấy cả người giống như muốn hòa tan. Cô cơ hồ yếu ớt đến nỗi đứng không vững, toàn bộ ý lại trên hai cánh tay anh kiên định chống đỡ cô. Cửa anh ôm làm hại cô trở nên yếu đuối, không thể tin được chính mình sẽ có lúc vô dụng như vậy, mơ mơ màng màng theo anh khai vũ, đi theo cước bộ của anh, tùy ý anh xoay tròn.

Trời ạ! Mình nên làm gì bây giờ? Hà Phi tham lam hít sâu hương vị trên người anh, lưu luyến lồng ngực rộng lớn của anh. Lý trí cảnh báo cô không nên vô sỉ như vậy mà ngã vào lòng một người đàn ông khác,

nhưng dục vọng của cô lại đang thúc giục cô đầu hàng, muốn cô dựa vào càng gần, đem mặt vùi vào càng sâu.

Sau đó Hà Phi kinh hãi phát hiện cô đang cùng Lương Chấn Y khiêu vũ quá gần sát nhau, cô nhưng lại hạnh phúc đến phát run, tội lỗi hi vọng một khúc này vĩnh viễn không ngừng. Cô bị ai nghĩ, đây nhất định là khảo nghiệm của ác ma, cô không qua được một cửa này, anh chết tiệt rất mê người, vô cùng mê người; mà hóa ra ý chí của cô lại bạc nhược như vậy, cô phát hiện mình đáng chết đem mặt vùi vào càng thêm sâu vào trong ngực anh, cùng anh gắt gao ôm nhau.

Muốn chết, nếu là Lương Chấn Y cùng cô trong đêm đầu tiên, cô bắt đầu hoài nghi mình có thể kháng cự được. Anh đem cô mê hoặc đến hồn bay phách lạc, mắt hồn mất vía, ý chí bạc nhược, lý trí cũng thành cái đing gỉ, đành phải nhắm mắt lại, không dám lại nghĩ đến cổ rung động sâu trong lòng kia, vì cái gì lại rối loạn như vậy? Tựa vào trong ngực anh nhẹ nhàng đung đưa thân thể, Hà Phi nhắm chặt hai mắt, không dám hỏi chính mình liệu không phải là có một chút. yêu Lương Chấn Y?

21. Chương 21

Yến hội kết thúc vào lúc đêm khuya, Hà Phi quanh quẩn ở cửa khách sạn. Ánh trăng như bạc, đêm lạnh như nước, các đồng nghiệp đều đã tự về nhà. Hà Phi cầm theo túi, đứng lặng bên đường, quay điện thoại gọi cho bạn trai, anh đã đáp ứng tới đón cô, nhưng thực hiện nhiên, anh lại đã quên mất. Anh mau quên đã khiến Hà Phi quen đến mức cạn sạch sức lực để tức giận, chuyện gì anh đáp ứng cũng tự động coi bẫy, tám phần là hồng.

Từ Thiếu Khâm ở đầu bên kia điện thoại xin lỗi. “Thực xin lỗi Phi à, bà nội đột nhiên đến thăm anh, anh bận quá liên quên mất.” Lại thấp giọng hỏi: “Anh bây giờ đi không được, em có thể tự mình đi nhờ xe sao?”

Hà Phi thật hi vọng bạn trai tới đón cô, bởi vì lúc này lòng của cô đang loạn mòng mòng, cô sợ hãi cảm giác không hiểu được của mình với Lương Chấn Y, nhưng là cô cũng chỉ có thể bất đắc dĩ cúp máy.

Đã trễ thế này, một người đi tắc xi thật sự không ổn. Hà Phi gọi cho Úy Nhân Nhân, hi vọng cô còn chưa đi xa, có thể đưa cô một đoạn đường.

Kết quả cô còn chưa hỏi, đầu bên kia điện thoại Úy Nhân Nhân đã hưng phấn mà hỏi lại cô: “Phi nha, chúng ta cùng người bên Cao Vượng định đi chơi club, em có muốn đi không?”

“Ừ. Không, không cần.”

“Vậy em gọi đến làm gì?”

Một chiếc xe Benz màu đen đỗ lại trước mặt cô, cửa kính xe từ từ hạ xuống, là Lương Chấn Y. Hà Phi vội vàng cúp máy, bước hướng xe.

“Tổng giám đốc?” Cô nghĩ đến anh có chuyện gì dặn dò, không nghĩ tới Lương Chấn Y nhưng lại nghiêng thân mở cửa xe.

“Lên xe, anh đưa em về.” Đã trễ thế này, anh lo lắng cô một người trở về.

Đêm nay bị anh mê hoặc còn chưa đủ sao? Hà Phi vội vàng xua tay cự tuyệt. “Không cần, không cần, không cần.” Đối với ý chí của mình hoàn toàn đánh mất tin tưởng. “Em tự đi nhờ xe được.”

“Đừng ngớ ngẩn.” Lương Chấn Y mặt nghiêm mày nghị nói. “Mau vào.”

Hà Phi tay phải đỡ lấy nóc xe, cúi nhìn anh giống như ma quỷ mê hoặc nhân tâm. Cô có một chút sợ hãi, sợ hãi chính mình động lòng.

Lương Chấn Y nhìn lại cô, ánh mắt thẳng tắp, khẩu khí kiên định. “Lên đây đi, cũng sẽ không ăn thịt em.”

Đúng đúng đúng, anh sẽ không ăn cô. Hà Phi giãy giụa, cô sợ là sợ chính mình sẽ nhào vào tấn công anh a. Giằng co một giây, quyết định đầu hàng, chui vào bên trong xe.

Lương Chấn Y hỏi địa chỉ, chạy nhanh rời khỏi khách sạn.

Đài bên trong xe đang phát ra nhạc jazz. Bộ váy hở vai làm Hà Phi có chút lạnh. Lương Chấn Y để ý thấy trên cánh tay tuyết trắng của cô nổi lên da gà, lập tức xoay mở hệ thống khí sưởi.

Ngồi ở trên thoải mái rộng lớn ghế da, Hà Phi thẳng tắp nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ vùn vụt lướt qua, ánh đèn nê-ông lấp lánh điểm hồng rực rỡ, chính là không dám nhìn Lương Chấn Y anh tuần mắt, nhưng là. Hình phản chiếu trên cửa kính xe là hai má phi hồng của chính mình, còn có đường nét tuần lãng của anh. Đáng chết, cô đã cố ý ngồi thật xa, lại vẫn có thể cảm giác được sức nóng trên người anh. Cô không lạnh, tâm lại nóng bừng bừng, hơn nữa mặt đỏ rất rõ ràng.

Lương Chấn Y thuần thục điều khiển tay lái, từ ảnh phản chiếu trên cửa kính xe cô quan sát anh, chú ý tới anh làn da đậm màu rậm nắng, đôi môi mỏng kiên nghị, cùng với đôi mắt đen huyền thâm thúy. Mặt của anh thập phần đẹp mắt, cái cầm hữu lực chứng tỏ anh can đảm cùng quyết đoán, mà tóc của anh biến thành màu đen giống như bóng đêm. Hà Phi mím môi, cho dù anh vẫn giữ im lặng nhưng hơi thở tao nhã mê người anh phát ra vẫn vô biên vô hạn vây quanh bao phủ cô.

Phương tâm đại loạn, cô bứt rứt khó chịu, không được tự nhiên càng lui sâu vào ghế da.

Lương Chấn Y cố ý thả chậm tốc độ xe, anh thích cô ngồi trong xe anh, anh thích cô ngồi bên cạnh anh, anh chết tiệt càng hy vọng cô ngồi ở trên đùi anh. Anh vì chính mình nóng bỏng khát vọng mà căng cứng thân thể, nhưng là chỉ có thể giả bộ đường như không có việc gì, trời biết tim của anh vì cô gái đáng yêu này mà phi như bay.

Ca sĩ jazz đang hát “Something stupid”, Lương Chấn Y chưa xót nhếch lên khóe môi, xe chạy nhanh trên đường cao tốc đèn đuốc sáng trưng.

Nếu anh không lý trí như vậy thì tốt rồi, anh có thể xúc động làm một ít việc ngốc.

Thí dụ như đem cô ôm lại đây nóng bỏng ôm hôn, hôn đến cạn hơi, hôn đến làm cho cô run rẩy, xụi lơ trong lòng anh, sau đó anh liền có thể nhiệt tình lớn mật làm càn chiếm lĩnh thân thể mỹ lệ của cô.

Lương Chấn Y nắm chặt tay lái, một trận khô nóng, thống khổ căng cứng lồng ngực. Không, cô sẽ không ngồi trong lòng anh, nhưng thật ra vô cùng có khả năng tặng anh một cái tát hoặc là chạy trốn chết, từ nay về sau tránh anh như tránh xà. Anh nhú mày, bức chính mình không nhìn tới khuôn mặt đáng yêu của cô, rất sợ chính mình nhất thời hồ đồ, làm hỏng quan hệ của bọn họ.

Bỗng nhiên Hà Phi kêu to: “Sao băng! Sao băng, em nhìn thấy sao băng!” Quả thật, phía chân trời, cô vồ vào cửa kính xe, trẻ con hét chói tai. “Em lần đầu tiên thấy sao băng!” Cô thở dài ảo não. “Đáng giận! Em còn chưa kịp ước.” Cô rất tức giận.

Lương Chấn Y liếc nhìn cô một cái không khỏi bật cười, đáng chết, anh thực thích bộ dáng cô đáng yêu như vậy.

“Em ước cái gì?” Thấp giọng hỏi cô.

Hà Phi quay sang, không chút do dự nói: “Hi vọng bà ngoại em một trăm tuổi.”

Anh nở nụ cười, liếc nhìn cô một cái.”Thật là một cháu gái ngoan.”

Cô nhìn nhìn anh, sau đó tò mò hỏi: “Anh thì sao?” Cô tò mò Lương Chấn Y sự nghiệp thành công, mọi thứ thuận lợi sẽ có nguyện vọng gì, kết quả anh chính là nhún nhún vai.

“Anh sẽ không nói.”

“Vì sao?” Cô kinh ngạc.

“Nghe nói nguyện vọng nói ra sẽ không thể thực hiện.” Anh liếc cô một cái, chợt ngửa đầu cười ha ha, không chút nào ngoài ý muốn thấy cô vẻ mặt tức giận bừng bừng.

“Vậy mà anh lại còn hỏi em?!” Làm hại cô đem nguyện vọng nói ra, cô tức giận. “Bà ngoại em mà sống không đến một trăm tuổi, anh đáng chết!”

Anh cười còn to hơn nữa, đột nhiên cương chiều đưa tay sờ sờ đầu cô. “Yên tâm, bà sẽ sống lâu trăm tuổi, nếu không, anh sẽ phụ trách.”

Cô đỏ mặt, cũng cười. Trời ạ, cô chết tiệt thích anh chạm vào cô, khi anh đến gần cô cảm giác mỗi một sợi lông trên da cô đều hưng phấn đến thét chói tai. Ai, cô là bị làm sao vậy?

Bên trong xe không khí thoải mái lên. Hà Phi hừ một tiếng, phản bác lời của anh “Anh phụ trách?! Đừng có nói đùa.” Có thể phụ trách như thế nào? Nói thực là dễ dàng a!

Lương Chấn Y mỉm cười. Anh có thể phụ trách cưng chiều cô, bảo vệ cô, che chở cô, mà nếu thực sự có sao bằng, anh sẽ hứa nguyện hi vọng Ôn Hà Phi mau mau cùng bạn trai cô chia tay, hi vọng bọn họ không có kết quả, hi vọng chính mình là cái đũa ngốc được cô yêu.

Đương nhiên, lời nói ngu xuẩn này anh làm sao có thể xuất khẩu. Nhưng là cảm ơn ngôi sao băng thần kỳ kia, ít nhất, Hà Phi không còn căng thẳng căng trợn như thế, thậm chí còn chủ động cùng anh tán gẫu.

“Anh thích nhạc jazz à?”

Lương Chấn Y dịu dàng nói: “Anh thích giọng của người da đen, em nghe. . . .” Anh xoay bật to nhạc. “Bọn họ hát thực sự tình cảm.”

22. Chương 22

Hà Phi mỉm cười, giọng người da đen tang thương khàn khàn, không dùng kĩ thuật hát gì cũng biểu lộ chân tình như vậy, thâm tình khiến cô nghe nổi da gà.

Cô nghiêng người cầm lấy vỏ đĩa CD, làm anh ngửi được mùi tóc cô. Anh nhớ tới hoa nhài ban đêm, mùi hương thoang thoang tràn ngập trong không khí. Lồng ngực anh lại đau, Thượng Đế, anh là nghĩ muốn cô đến vậy, muốn đến đau lòng.

Xe chạy nhanh vào ngõ.

“Đến rồi.” Hà Phi chỉ vào khu nhà giữa vườn cây xanh. “Em ở tầng 5 khu nhà này.” Cô cởi dây an toàn, Lương Chấn Y một trận không đành lòng, cũng chỉ có thể dừng lại xe.

Anh hi vọng cô ở lâu trong chốc lát, nhưng là anh tìm không thấy lí do lưu lại cô. Anh nhìn cô không chút do dự xuống xe, nghe cô dùng giọng nói trong trẻo cùng anh nói lời từ biệt.

“Cám ơn anh, tổng giám đốc.” Hà Phi đứng ở cạnh cửa xe, nhìn Lương Chấn Y bên trong xe. Anh cũng nhìn cô, ánh mắt của anh u buồn, giống như đang nói ra suy nghĩ của mình.

“Hà Phi. . . .” Bỗng nhiên bình tĩnh nhìn lại cô ở bên ngoài xe.

Hà Phi một trận rung động, rất sợ anh nói cái gì đó, lại mâu thuẫn hi vọng anh nói chút điều cô không nên nghe thấy.

Kết quả Lương Chấn Y nhìn sâu cô một cái, chỉ chậm rãi nói: “Lần sau, đừng lại gọi anh là tổng giám đốc.”

Vì sao bên trong xe Lương Chấn Y nhìn như phi thường u buồn? Vì sao cô nhưng lại luyến tiếc cứ thể quay đầu rời đi? Đều là do đêm nay quá mỹ diệu lại rất kích động, cô hoang mang nhìn khuôn mặt đẹp trai của anh.

“Vâng, anh Lương.”

“Gọi tên của anh.” Anh sửa đúng cô.

Cô giống như đũa ngốc, ngây ngốc nhìn lại ánh mắt nóng bỏng lặp lại: “Vâng, Lương Chấn Y. Đêm nay rất cám ơn anh, em lên nhà đây. Tạm biệt.”

Lương Chấn Y nhìn cô khuôn mặt đáng yêu, hai má hồng hồng, phỏng đoán cảm giác đáy lòng cô, có phải hay không cũng giống anh luyến tiếc nói lời từ biệt.

Hoặc hết thấy đều là anh vọng tưởng, bởi vì cô kiên định đóng cửa xe, vẫy vẫy tay, xoay người ấn điện thoại vô tuyến, cửa mở, cô quay đầu liếc anh một cái, bước vào cầu thang, biến mất khỏi tầm mắt của anh.

Lương Chấn Y úp mặt trên vô lăng thở dài, nổ máy rời đi.

23. Chương 23

Hà Phi vừa vào cửa đã bị bà ngoại lôi tuột vào phòng khách. Bà ngoại cười rạng rỡ với Hà Phi, giọng nói ngọt ngào.

“Anh chàng kia là ai thế? Bà ngoại ở ban công đều nhìn thấy rồi.”

Hà Phi thu người vào sô pha, bị bà ngoại một đôi mắt nhìn chăm chăm, lòng hoảng. “Là tổng giám đốc công ty chúng cháu.”

“Tổng giám đốc hả?! Nha ha ha ha ha a. . . .” Bà ngoại càng cười đến khoa trương. Đột nhiên tóm chặt tay Hà Phi, đem cô từ trên xuống dưới tỉ mỉ đánh giá. “Ý? Lúc cháu ra ngoài có phải mặc thế này đâu? Bà ngoại lần đầu tiên thấy cháu mặc váy dạ hội đâu. Thế này là sao? Từ lúc nào có bộ váy này? À há. . . .” Bà ngoại nheo lại mắt.

“Bà đừng nghĩ lung tung, thật ra là” Hà Phi đành phải đem tai nạn đêm nay kể lại một lần. Nào biết nói gì không nói, đây vừa nói xong bà ngoại đã kích động thiếu chút nữa lên cơn cao huyết áp.

“Hà Phi, Hà Phi, Hà Phi!” Hồn ha hồn hển. “Đầu choáng váng đầu bà choáng váng”

Hà Phi nhảy dựng lên, vội vàng vỗ lưng bà ngoại. “Đừng kích động a! Hít vào. Thở ra. Bình tĩnh a, bà bị cao huyết áp còn kích động như vậy?!”

Bà ngoại tỉnh táo lại, nắm chặt tay Hà Phi, nghiêm túc nói với cô: “Nhưng đây quả thật là một dịp tốt ngàn năm một thuở đâu!” Bà nắm chặt tay Hà Phi. “Nhóc con, bà ngoại dám chắc cú là cậu ta thích cháu.”

“Bà nói linh tinh gì đấy ạ!” Hà Phi rút tay lại ngồi xuống, tóm lấy gối ôm, ôm vào ngực. “Bà đừng nói lung tung, chúng cháu không có gì cả. Với lại, cháu có Thiếu Khâm rồi.”

“Thế thì làm sao? Các cháu kết hôn rồi? Lên giường rồi?”

“Bà ngoại!” Hà Phi đem gối ôm trùm lên đầu. “Bà đừng âm ỉ cháu nữa. Phiền muốn chết!”

Bà ngoại còn không hết hy vọng, xách tai Hà Phi trực tiếp nói: “Cháu nghe bà ngoại nói. Tổng giám đốc dịu dàng như vậy, chăm sóc lại chừng chặc, Thiếu Khâm làm thế nào so được với? Cháu nếu gả phải gả loại đàn ông tốt như thế này này! Cháu gái ngoan, cháu nghe thấy bà ngoại nói không hả?”

“Không nghe thấy, không nghe thấy, cháu cái gì cũng không nghe thấy!” Cô cả mặt vùi vào gối ôm, dứt khoát ngay cả lỗ tai cũng đều trùm vào. “Phiền quá đi mất!”

Lương Chấn Y tâm tình cũng không có chỗ nào tốt.

Vừa về tới căn nhà lạnh lẽo, ngã vào sô pha, kéo caravat, tâm tình rơi xuống đáy vực.

Anh đêm nay rất vui vẻ, như ý nguyện được cùng Hà Phi đáng yêu khiêu vũ, ở trong xe cùng cô nói chuyện phiếm. Lúc cô mỉm cười thì tim anh rung động; lúc cô cúi đầu mặt đỏ thì tim của anh cũng nóng theo lên. Nhưng là, lúc nói lời từ biệt nhìn cô xoay người rời đi, tim của anh cũng thật chưa xót.

Lúc Hà Phi vỗ vỗ cửa kính xe xa vọng về phía chân trời, cô hưng phấn trong mắt chỉ nhìn thấy một ngôi sao băng, anh lại chỉ nhìn thấy cô gái bên mình mà anh không thể yêu. Vẻ đẹp của cô biến thành nỗi thương cảm của anh, làm đau đớn ánh mắt của anh.

Lương Chấn Y cào bới mái tóc hỗn độn, nhắm mắt lại. Trời biết sau khi Hà Phi đến công ty anh đi làm, anh liền rút cuộc không thể cùng phụ nữ khác hẹn hò. Loại tâm tình này, chết tiệt khiến người uể oải.

Cùng cô ở chung thật vui vẻ, sau khi li biệt lại cô đơn tịch mịch trong nhà, toàn biến thành mùi vị chua xót lên men dưới đáy lòng tịch mịch, Lương Chấn Y thở dài. Loại cảm giác cần thần từng li từng tí tiến thoái lại mất mát này thật sự là tra tấn người. Anh nên dụng tâm lương khổ chờ đợi, hay là tích cực tranh thủ? Anh giãy giụa, ném không ra tâm tư phiền não.

Hà Phi thật muốn ngủ gật. Đêm qua cô mất ngủ, trong mộng vẫn xuất hiện Lương Chấn Y, xuân sắc không cùng, bọn họ vẫn ôm nhau khiêu vũ, nằm mơ anh hôn cô, trời ạ! Quả thật là ngày nghĩ gì, đêm mộng ấy.

Hà Phi tập trung tinh thần, mặt mỉm cười. Đúng vậy, mau mỉm cười, bởi vì cả một bàn trưởng bối đang cùng cô dùng bữa. Vốn Chủ nhật cùng với Thiếu Khâm xem phim, kết quả đột nhiên thay đổi kế hoạch, bởi vì cha mẹ cùng bà nội hẳn muốn Hà Phi cùng nhau ăn bữa tối.

Trên bàn các trưởng bối nói chuyện phiếm, Ôn Hà Phi không yên lòng, đột nhiên nhìn thẳng vào Từ Thiếu Khâm ở bên cạnh. Hắn đang cúi đầu ra sức gặm chân gà, miệng đầy dầu, lại thô lỗ tọng một mồm thức ăn, sau đó miệng đầy đồ ăn nói với Hà Phi: “Cung bảo gà đình này ngon lắm!” Đưa tay múc một thìa lớn cho cô.

Hà Phi nhú mày thấp giọng nói: “Thiếu Khâm, em không ăn cay.” Hắn lại đã quên.

“Cháu không ăn cay?” Không nghĩ tới mẹ Từ tai thính, nghe được rất là kinh ngạc. “Hà Phi à, Thiếu Khâm của chúng ta thích nhất ăn cung bảo gà đình, cháu cũng học ăn một chút, bằng không về sau cháu làm sao có thể nấu được?” Rất sợ con trai bảo bối của bà tương lai phải chịu ủy khuất.

Bà nội tán thành. “Đúng vậy a, đúng vậy a!” Sờ đầu Thiếu Khâm. “Khâm bảo bối của bà thích nhất ăn cung bảo gà đình, hơn nữa càng cay càng tốt!”

“Một chút cay mà thôi!” Ba Từ nhiệt tình thúc giục Hà Phi. “Cháu ăn thử xem, không cay, thế này sao mà cay được?!”

Hà Phi trừng mắt nhìn trong bát gà đình đầy dầu đỏ quạch. Cô mà ăn cay liền đau dạ dày ngay, vì thế cầu cứu nhìn sang Thiếu Khâm ở bên cạnh, hắn lại hồn nhiên không biết áp lực của cô, một bên tiến công một đĩa thịt nướng khác, một bên nói: “Ai, mẹ anh cố ý nấu cho chúng ta, em liền thử ăn chút xem.”

“Đúng vậy!” Mẹ Từ thúc giục. “Ăn thử xem, ăn rất ngon nha!”

Hà Phi xấu hổ, đành phải ném một ngụm, lập tức cay đến lưỡi tê mặt đỏ, rụt vai ho. “Nước, khụ khụ, nước!”

Thiếu Khâm vội vàng lấy nước cho cô, cô nước mắt chảy ròng ròng, nghe thấy ba Từ cùng mẹ Từ không cho là đúng nói –

“Sợ ăn cay như vậy sao?!”

“Người Tứ Xuyên bọn bác thích nhất là ăn cay.”

Bà nội còn nói: “Hà Phi, cháu nên học ăn cay, các cháu về sau không phải muốn mở nhà hàng sao? Đồ ăn Tứ Xuyên chúng ta được khen ngon nhất, bà ở Đài Trung biết một đồng nghị viên, các cháu tương lai kết hôn, ở Đài Trung mở nhà hàng Tứ Xuyên, cam đoan làm ăn vô cùng tốt.”

Đài Trung? Nhà hàng Tứ Xuyên?! Hà Phi lau miệng, vẻ mặt hoảng sợ, có nghĩ xa quá hay không vậy?

Không nghĩ tới mẹ Từ tuôn ra lời càng chấn động cô. “Thiếu Khâm cũng không còn nhỏ, đến lúc đó vợ chồng các con đồng tâm cùng nhau buôn bán, cháu có thể an tâm chăm con lại có thể ở nhà công tác, rất thuận tiện, ha ha ha ha!”

Là bọn họ thuận tiện đi? Hà Phi nghe được lưng phát lạnh.

“Ha ha ha ha a, ba chờ không kịp ôm cháu nội đâu.” Ba Từ cười toe toét.

Ôm cháu nội? Hà Phi sắc mặt trắng bệch, cô còn không có tính sinh con đâu.

Bà nội cười đến còn to hơn nữa. “Ha ha ha ha ha. Bà đây liền lên thành cụ, ha ha ha ha ha, con của Thiếu Khâm nhất định rất xinh đẹp. Các cháu nhất định phải sinh nhiều cho bà vài đứa chất nha!”

Sinh vài đứa? Hiện tại sắc mặt Hà Phi quả thật chính là “xanh như tàu lá chuối”. Coi cô là lợn sề à? Một con không phải là tốt nhất sao?! Hà Phi có lệ cười yếu ớt hai tiếng, bọn họ có phải tự mình đa tình an bài quá nhanh hay không? Cô không thể không đưa ra ý kiến, cùng bọn họ thương lượng. “Ừm. Nhưng là. Nhưng là bà ngoại cháu quen sống ở Đài Bắc rồi.”

Thiếu Khâm cuối cùng lương tâm phát hiện, nói giúp: “Hà Phi lo lắng cho bà ngoại. Chúng con sau khi kết hôn chỉ sợ không ở được ở Đài Trung.”

Hà Phi cảm kích nhìn Thiếu Khâm.

24. Chương 24

Mẹ Từ múc canh, cao giọng nói: “Điều này cũng khó trách, nhưng là. . . . cũng không phải không thể giải quyết, giờ tìm người giúp việc nước ngoài rất tiện lợi. Yên tâm, Hà Phi, cháu cứ yên tâm đến Đài Trung sống với bọn bác, bà ngoại của cháu a, bác giúp cháu tìm cái người giúp việc đến chăm sóc là được.”

Ba Từ nở nụ cười. “Ha ha ha ha a, vẫn là vợ của anh thông minh.”

Thiếu Khâm cũng vui vẻ, hào hứng nhìn lại Hà Phi. “Ừ, ý kiến đấy cũng rất hay.”

Hà Phi vẻ mặt cứng ngắc, trong tay đang cầm cốc nước, có một thoáng xúc động muốn đem cả cốc nước hắt lên khuôn mặt tươi cười của bạn trai, cũng có lúc cô tưởng lật bàn rồi đi. Nhưng cuối cùng vì bận tâm đến mặt mũi bạn trai, cũng chỉ trầm mặc quyết định vui đầu ăn cơm.

Kết quả bữa cơm kia cô ăn mà lòng thiêu lửa đốt, dạ dày đau đầu đau. Đến tận sau vẫn đều nghe thấy Từ Thiếu Khâm cùng người nhà anh thảo luận lao động nước nào là rẻ nhất lại làm việc tốt nhất, cô im lặng không hề phát biểu ý kiến. Phát hiện gia đình bọn họ có cái truyền thống, chính là cho tới bây giờ chỉ vì người trong nhà nghĩ, hoàn toàn không để ý đến suy nghĩ của người khác.

Hà Phi ăn không thấy mùi vị, chán nản mệt mỏi. Bỗng nhiên rất muốn biết Lương Chấn Y đang làm cái gì? Lại không khỏi nghĩ, nếu là Lương Chấn Y, cũng sẽ ích kỷ như vậy sao? Hà Phi chớp mắt mấy cái, thật hi vọng bữa cơm này mau chấm dứt. Muốn chết! Chỉ nghe bọn họ nói được thật hào hứng thính thoảng lại cười ha ha, cô lại cảm thấy thực nhàm chán.

Bạn trai ngồi bên mình, người ngồi đầy bàn náo nhiệt xoay quanh, cô lại nệm đến chưa bao giờ có cô đơn.

Không khỏi lại nhớ tới cùng Lương Chấn Y ngồi ở trong xe nghe nhạc jazz, cùng anh mắt đối mắt khiêu vũ, trong lòng của anh ấm áp, hai tay của anh ấm áp, lúc cô dựa vào ngực anh cũng rất ấm áp, đêm qua cô thật vui vẻ biết bao. Một trận tim đập nhanh, đúng vậy a, đêm qua, cô chân chính vui vẻ, đã muốn thật lâu chưa từng có cảm giác sung sướng rung động như vậy.

Hà Phi nắm chặt đũa, nếu cô không có bạn trai, nếu cô đạo đức cảm không phải nặng như vậy, cô khẳng định sẽ không chút do dự lao thẳng vào Lương Chấn Y ôm ấp. Đợi chút, cô cười chua xót. Lao thẳng vào Lương Chấn Y? Nghĩ đến mà hay, anh có nói thích cô sao? Đêm qua anh tốt với cô, chỉ sợ bất quá là thông cảm với cô đi? Lại chưa nói thích cô, ai, đừng suy nghĩ miên man nữa.

Bữa ăn náo nhiệt khiến Ôn Hà Phi như ở trong mộng tỉnh lại, bàng hoàng bừng tỉnh. Tương lai của cô thật muốn cùng đám người kia qua sao? Sinh một đồng con, mở một nhà hàng Tứ Xuyên, quảng bà ngoại cho người giúp việc, nghỉ việc chạy đến Đài Trung?! Vĩnh viễn không thể cùng cộng sự công ty làm việc cùng nhau, nhất là thật khó gặp lại Lương Chấn Y?

Lương Chấn Y?! Hà Phi mày nhú càng chặt hơn.

Không có ngôn ngữ nào có thể giải thích vì sao lại rung động với một người nào đó, nhưng lúc rung động, lại xác thực có thể biết. Thân thể nóng lên, tim đập như đánh trống, đầu gối như nhũn ra, mặt đỏ tai hồng. Nhìn anh, lại không dám đối mặt anh; tưởng tới gần anh, lại không dám tới quá gần anh. Hà Phi mơ hồ hiểu vì sao Ủy Nhân Nhân lại nói. . . . cô có thể yêu nhầm rồi. Nhớ đại học ngày đó Thiếu Khâm tích cực theo đuổi cô, mọi cách che chở, Hà Phi nghĩ đến, đây là tình yêu, không có oanh oanh liệt liệt, chỉ là cảm thấy người con trai này đối tốt với cô, nhiệt tình lại tích cực, thực có thể dỗ cô vui vẻ, ngày qua tháng lại, không có ngấm nghĩ, cũng tiếp nhận tình cảm của hắn.

Nhưng giờ cô ước chừng ý thức được trên đường tình cảm dường như có lối rẽ khác, chỉ mong còn có thể quay đầu, chỉ mong có thể lựa chọn một lần nữa, nhưng là, cô thật sự có thể chứ?

Nhiều năm bên nhau, cô thật sự có thể ném xuống Từ Thiếu Khâm sao? Cô đủ tàn nhẫn sao?

Không, hiển nhiên lòng dũng cảm của Hà Phi với sự nghiệp cũng không thể dùng trong tình yêu của cô. Khi cô còn đang ngần ngại, Từ Thiếu Khâm cầm lấy tay cô, vô tội hỏi cô: “Phi nha, sao không nói chuyện

gì vậy?” Lại thấp giọng ở bên tai cô trấn an. “Anh biết em thấy chán, nhìn một chút nha, đợi một lát anh tìm cái lý do chúng ta chuẩn đi xem phim.”

Hà Phi cúi đầu bàn tay bị Thiếu Khâm cầm, lòng lại mềm nhũn. Không, cô không có dũng khí cô phụ hẳn. Cô không giống mẹ, dám tàn khốc bỏ xuống đứa trẻ mới sinh, xoay người cùng một người đàn ông khác cao chạy xa bay tìm một cuộc sống mới.

Không, cô vừa sinh ra đã bị mẫu thân ích kỷ thương tổn, hiện tại, muốn cô cũng vì mình đi thương tổn một người khác, cô làm không được. Thiếu Khâm cũng không phải không tốt, dù sao kết giao nhiều năm, thật tình với cô, chưa bao giờ có chuyện gì xấu.

Hà Phi không thể tàn nhẫn, đành phải miễn cưỡng mỉm cười. Qua loa với người nhà họ Từ, cũng qua loa với chính mình động dị tâm.

Thật vất vả chịu đựng đến lúc bữa ăn chấm dứt, cùng Thiếu Khâm đi ra khỏi nhà, Hà Phi vẻ mặt mệt mỏi, thở dài một hơi. Nhìn lên trên không, sao đầy trời lấp lánh, đêm lạnh như nước, gió đêm hiu hiu thổi.

“Đêm nay sao nhiều quá.” Cô nhìn những chấm sao nhỏ mờ mờ, nhớ đến Lương Chấn Y. Ánh mắt của anh có lúc cũng giống như bầu trời đêm, đen huyền như thế, có khi mắt của anh lại lấp lánh, giống như chấm sao nhỏ ấm áp. Hà Phi đặt tay trên lồng ngực rung động, cảm giác nơi đó dường như cũng có một đôi ánh mắt của anh, chớp rồi lại chớp, chớp ra lòng cô tràn đầy phiền muộn.

25. Chương 25

Lương Chấn Y cứ một tháng lại quay về nhà ở Tân Trúc* cùng cha mẹ dùng bữa cơm.

(*): là một thành phố lớn nằm ở phía Bắc Đài Loan.

Mỗi một lần đều mang theo trái tim kiên cường mà về, giống như biết sẽ có một tiết mục không ngoài ý muốn trình diễn.

Sàn đá hoa, bàn ăn gỗ đào màu đen sang trọng, phòng khách to như vậy, đồ trang trí lại xa hoa khí phái cũng không thể điểm tô đẹp cho hai người đang cãi nhau trước bàn ăn.

Lương Chấn Y ăn một ngụm cơm. Ba Lương trách mắng lỗi của vợ với con trai.

“Mẹ con càng ngày càng quá đáng. Bà ấy xa xỉ đến không tưởng tượng nổi. Chấn Y, con có biết mẹ con tháng này quẹt hết hạn mức bao nhiêu cái thẻ không? Những ba cái lận!”

“Ông chỉ giỏi bắt lấy cơ hội chửi bới tôi ——” Mẹ Lương quăng đũa. “Con trai hiếm khi mới trở về, ông lại muốn ầm ỹ có phải hay không?!” Vén tay áo lên khẩu khí danh đá.

Lương Chấn Y khụ khụ, ý đồ nói sang chuyện khác. “Gần đây giá cổ phiếu điện tử lên cao quá mức, ba, ba có chú ý thấy không?” Nhà bọn họ mở công ty chứng khoán.

Ba Lương chỉ bậm rợn quở trách vợ. “Ngày mai tôi muốn khóa thẻ của bà.”

Mẹ Lương đập bàn đột ngột đứng dậy. “Ông dám?! Hừ, ông bên ngoài không phải lại nuôi đàn bà, tôi còn chưa lật tẩy ông, ông ồn ào cái gì? Ông yêu đương vụng trộm, tôi quẹt thẻ, thực công bằng a!”

“Người nào mà lại không biết bà cũng nuôi một đồng trai tơi!”

“Ông nói cái gì?” Mẹ Lương cầm lên đĩa thức ăn định ném, Lương Chấn Y lạnh lùng một câu ——

“Mẹ, đây là đồ cổ nhà Thanh.”

Mẹ Lương nhú mày, đặt xuống cái đĩa, chỉ vào bình sứ cắm hoa xanh biếc, hỏi con trai: “Kia thì sao?”

Lương Chấn Y nhìn liếc mắt một cái, tiếp tục ăn cơm. “Đó là sứ men xanh đời Đường.”

Quả nhiên, mẹ Lương cầm lên bình sứ giá mười vạn trước mặt chồng ném vỡ tan. Tốt nhất là tức chết ông ta.

“Bà làm cái trò gì đấy?” Ba Lương bỗng nhiên đứng dậy, tóm lấy ví da của vợ, rút ra vài cái thẻ tín dụng. “Được, bà được lắm, tôi bây giờ đập nát thẻ của bà.” Ông ra sức bẻ qua bẻ lại tấm thẻ, mẹ Lương thét chói tai chạy qua tranh với ông, nắm tóc ông kéo.

“Ông dám, ông dám!”

Ba Lương đau gào lên: “Tóc tôi, tóc tôi, bà con mẹ nó buông tay cho tôi!” Ông đã muốn không còn mấy sợi tóc, làm sao chịu được nổi tàn phá như vậy.

Lương Chấn Y đã quen với cảnh hỗn loạn này, cầm khăn ăn tào nhả lau miệng, đứng dậy.

“Ba mẹ tiếp tục, con đã hẹn chủ tịch Phương đi phòng tập thể hình rồi. Con đi đây.”

Ba Lương dừng lại động tác, nhìn lại con trai. “Ừ, lái xe cẩn thận a!”

Mẹ Lương cũng lập tức buông tay, mỉm cười cùng con trai yêu vẫy tay nói lời từ biệt. “Giúp mẹ hỏi thăm chủ tịch Phương a!”

Lương Chấn Y vừa biến mất, bọn họ trừng nhau một cái, lại bắt đầu tiếp tục nhe răng trợn mắt chém giết.

“Ông đưa thẻ tín dụng cho tôi.”

“Còn lâu, tôi bẻ gãy bọn nó.”

“Ông không thích, chúng ta ly hôn!”

“Được, tài sản chia ra một nửa!”

“Tiền là tôi kiếm, bà con mẹ nó một xu cũng đừng hòng lấy!”

“A.” Mẹ Lương nhảy qua tiếp tục tiến công nhược điểm của chồng, bộ tóc ít ỏi đã không còn mấy sợi.

Đi ra khỏi biệt thự nhà, Lương Chấn Y mở cửa xe, bỗng nhiên ngừng động tác, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, đêm nay sao sáng rõ chói mắt.

Anh nhớ tới Hà Phi đôi mắt to, vừa sáng lại trong suốt. Bỗng nhiên rất nhớ cô, cô đang làm gì vậy? Sao đêm nay lung linh mỹ lệ như vậy. Nếu như có thể cùng cô thưởng thức, thật tốt biết bao.

Tập thể hình xong, Phương Tuấn Mẫn cùng Lương Chấn Y ngồi ở nhà hàng kiểu Âu bên cạnh nghỉ ngơi.

Như từ trước đến nay, Phương Tuấn Mẫn thao thao bất tuyệt kể anh tuần này lại hẹn hò với ngôi sao nào, nói được mặt mày hớn hỏ, hào hứng phấn chấn.

“Ai! Chỉ tiếc là ——” Phương Tuấn Mẫn vỗ vỗ đầu. “Không một ai có thể chân chính làm mình động tâm, cảm giác thấy thiếu thiếu cái gì đấy. Cô gái này vừa thấy mình liền yêu thương nhưng nhớ, vô cùng lấy lòng, thật sự là, một chút tính thách thức đều không có. Không một ai đủ tư cách làm vợ mình cả.”

Lương Chấn Y châm thuốc, yên lặng nghe anh nói chuyện, trong lòng nghĩ cũng là Ôn Hà Phi.

Thấy Lương Chấn Y không đáp lời, Phương Tuấn Mẫn đành phải ngượng ngùng nói sang chuyện khác.

“Ê, Chấn Y à ——” Thấy anh ngẩn người, chủ tịch Phương khua khua tay trước mặt anh. “Cậu có quyết định đi New York không? Tổng công ty lúc nào cũng hỏi đấy! Ông chủ là Hoa kiều bên Mĩ càng ngày càng nhiều, bên kia cần người, cậu đã suy nghĩ kỹ chưa?” Việc này đã kéo một năm, Phương Tuấn Mẫn thật không tốt ăn nói với các cổ đông lớn bên Mĩ kia.

Lương Chấn Y hồi thần, hút thuốc, chậm rãi phun ra. “Mình không muốn đi, bảo bọn họ tìm người khác đi!”

“Bọn họ không chịu buông tha cho, bằng giá cho cậu càng nâng càng cao. Người ta còn tưởng rằng cậu là ngại tiền lương ít. Nhà ở, xe pháo đều giúp cậu chuẩn bị tốt rồi, chỉ chờ cậu bay qua.” Phương Tuấn Mẫn cười hề hề, biết rõ còn cố hỏi. “Ah. Mình biết, cậu là luyến tiếc mình, lo lắng bạn bè mình đây một người ở Đài Loan một mình chiến đấu, đúng không?” Anh cười híp mắt, cũng đã ba mươi sáu tuổi, tính tình còn giống như trẻ con.

Lương Chấn Y lạnh liếc anh một cái. “Hoang tưởng.”

“Được rồi, mình còn không biết sao? Cậu nha, thăm mền Ôn Hà Phi nhà chúng mình, chắc chắc chắc, đáng tiếc a đáng tiếc.” Anh bộ dáng nâng chén hỏi trời cao than. “Rõ ràng là lửa gần rơm, nhẩn cả năm lại vẫn là hoa trong gương trắng trong nước, cuối cùng kết cục cực kỳ có thể là một mình ôm mỗi chân tình, hoặc là thuyền qua. sông vô tâm vô tích. Thăm thăm thăm thăm a.”

Lương Chấn Y giụi tắt thuốc, không khỏi buồn cười. “Trình độ văn học của cậu từ lúc nào tốt như vậy.” Lười phủ nhận.

Phương Tuấn Mẫn sán lại nhỏ giọng hỏi anh: “Cô ấy thực khó theo đuổi như vậy sao?” Thoạt nhìn không giống a, Ôn Hà Phi ngây ngô cực.

“Cậu không cần làm loạn lên.” Lương Chấn Y uống một ngụm Whisky, chua xót cười nhạt. “Cô ấy có bạn trai rồi.”

“Vậy cũng không thể theo đuổi, đỡ phải giúp người ta nuôi vợ.” Nói xong, lại thấy không đúng, nhúu mày suy tư. “Bất quá, cậu bộ dáng anh tuấn, so ra chẳng kém ngôi sao Hồng Kông Lương Triều Vĩ. Sự nghiệp lại vẻ vang, khí chất tốt, giữ mình trong sạch cũng không xằng bậy. Bạn trai của cô ấy là nhân vật thể nào, cậu mà lại thua cho hắn ta? Cứ đến mà cướp lấy Hà Phi thôi, mình đối với cậu có siêu tin tưởng, trừ phi.” Phương Tuấn Mẫn thở dài, ghéech cằm. “Trừ phi bạn trai cô ấy là người đàn ông ưu tú giống mình như thế. Nói thật, nếu phẩm hạnh giống mình như thế này ——” anh phát phát tay. “Cậu sớm đầu hàng đi.” Dứt lời, còn tự cho là tiêu sái vượt tót, đắc ý thật sự!

26. Chương 26

Tên Phương Tuấn Mẫn này nói lắm thật. Lương Chấn Y nhìn bộ dáng kia của anh ta, tâm tình nhất thời thoải mái không ít.

“Không dễ dàng thế. Ôn Hà Phi không phải là cô gái hư vinh như vậy.” Anh không nghĩ mạo hiểm.

“Nói đến cùng, lòng cậu căn bản chính là sợ bị thương.” Chủ tịch Phương cùng Lương Chấn Y ỏn trọng hướng nội vừa vặn tương phản. Anh nhiệt tình tích cực nói. “Chỉ cần là chân ái, đều nên đầu rơi máu chảy, nghĩa vô phản cố*, oanh oanh liệt liệt, thiêu thân vào lửa, quỷ khóc thần sầu, chẳng sợ làm đến cuối cùng mọi người đều biết, thể diện quảng hết, tổn công vô ích, một thân một mình, ít nhất cũng không làm thất vọng chính mình!”

(*): làm việc không được phép chùn bước

Oa! Lương Chấn Y bật cười. “Mình giờ mới biết được nền tảng văn học của cậu thật tốt lắm.”

“Đùa chứ!” Anh lại lên cơn đắc ý. “Nhớ ngày đó, mình nhưng là thanh niên văn nghệ, biên tập không ít nguyệt san Thơ Mới*. Ai, thật sự là những năm tháng tốt đẹp.” Anh nói thật sự say mê, vẻ mặt hoài niệm.

(*): theo mình hiểu thì Thơ Mới ở đây cũng giống như phong trào Thơ Mới ở Việt Nam ý ạ =.=

“Chúng ta đi thôi!” Lương Chấn Y mỉm cười, bỏ xuống chén rượu không.

“Đợi chút.” Chủ tịch Phương ngăn lại anh. “Ai, nói nửa ngày, sao cậu một chút phản ứng đều không có?”

“Phản ứng gì?” Lương Chấn Y khóe mắt mỉm cười.

“Nhiệt tình a, kích động a, bộ dáng rất được khích lệ a? Cậu vẫn là không có ý hành động có phải hay không? Cậu ngày mai phải đi hẹn hò với cô ấy, hẹn cô ấy đi ăn cơm, mang cô ấy đi xem phim, mua quà cho cô ấy, tóm lại, lấy lòng cô ấy là được rồi! Mình không tin cô ấy thật có thể chống cự lại được người đàn ông ưu tú như cậu, trừ phi.”

“Trừ phi bạn trai cô ấy vĩ đại như cậu có phải không?” Lương Chấn Y chủ động giúp anh nói tiếp. Chủ tịch Phương gãi đầu hắc hắc cười. Lương Chấn Y thán một tiếng, thực chịu không nổi.”Chuyện của mình không cần cậu lo lắng.”

“Ai da, chúng ta là bạn tốt thôi. Nói thật, cậu nếu không muốn, cũng không nắm chắc theo đuổi được Ôn Hà Phi, không bằng mình giới thiệu bạn gái cho cậu, mình cam đoan, chỉ cần cậu gặt đầu, cả đồng lớn phụ nữ sẽ chen nhau đến ầm ỉ!” Anh hăng say nói, Lương Chấn Y vẫn là lắc đầu.

“Cám ơn, mình không nghĩ lãng phí thời gian, một mình rất tốt.” Anh không phải chưa đi thử thưởng thức phụ nữ khác, nhưng là chỉ có Ôn Hà Phi mới làm anh cảm giác được tư vị hạnh phúc. Anh từng ảo tưởng cùng Ôn Hà Phi kết hôn, ảo tưởng cuộc sống cùng với cô, anh biết vậy nhất định sẽ là cuộc sống hôn nhân phi thường ấm áp sung sướng, bởi vì cô là một cô gái đáng yêu như vậy.

Phương Tuấn Mẫn mồm không kịp đây. “Mình biết chuyện cha mẹ cậu nháo đã nhiều năm, nhưng cậu cũng không thể bởi vì thế mà không dám kết hôn” Giới kinh doanh không người không biết, không người không hiểu chuyện rồi bồng bong kia của ông chủ chứng khoán Thiên Thịnh cùng bà vợ. Tòa lý hôn cũng đã xử nhiều năm, ngay cả tạp chí kinh doanh đều đã viết lên mặt báo.

“Mình chưa nói là không có ý định kết hôn.” Lương Chấn Y vẻ mặt nghiêm túc ngắt lời. Anh chính là có vẻ cẩn thận, anh không nghĩ lại giẫm vào sai lầm của cha mẹ. Cuộc hôn nhân sai lầm này lực sát thương không phải hai ba câu là có thể nói hết. Cay đắng xấu xí bên trong, Lương Chấn Y từ nhỏ liền thấy rõ ràng. Anh nếu thật muốn kết hôn, nhất định phải là một cuộc hôn nhân hoàn mỹ không tì vết, nhất định phải là hai người đáy lòng đều không có người khác, thật tình yêu nhau. Chính là anh rất cẩn thận, ở trong mắt người khác xem cũng thành thờ ơ vô tình.

“Theo mình thấy a, cậu ngưỡng mộ Ôn Hà Phi trong lòng lại không chịu thả tay theo đuổi. Chính mình đâu, ngây ngốc yêu người ta cũng không chịu cùng người khác hẹn hò, Lương Chấn Y ——” Chủ tịch Phương mặt giả nghiêm túc nói. “Cứ như vậy, trừ phi Ôn Hà Phi biến mất, nếu không chính là cậu đi New York đi. Bằng không cậu chắc chắn là cô đơn cả đời, người cô đơn già đi trong cái nhà lạnh lẽo, ai oán tịch mịch giữ cái TV, đáng thương nha. Chắc chắn, đáng thương a.”

Lương Chấn Y nhìn lại chủ tịch Phương bỗng nhiên nói: “Sẽ không, già đi chúng ta có thể làm bạn.” Phương Tuấn Mẫn khó hiểu, Lương Chấn Y tiếp tục nói: “Theo mình thấy, cậu suốt ngày cùng phụ nữ hẹn hò, luôn tìm không thấy người chân chính muốn kết hôn, cứ vớ vẩn thế tiếp, sớm muộn gì cũng vào kết cục cả đời một mình.” Phương Tuấn Mẫn mắt trợn trừng, Lương Chấn Y tiếp tục nhún nhún vai, châm chọc anh. “Chúng ta chỉ sợ là trăm sông đổ về một biển. Cuối cùng lại có gì khác đâu?”

Oa oa, có lòng tốt là bị sét đánh mà! “Cậu nguyên rửa mình hả!” Chủ tịch Phương mặt biến sắc kháng nghị, Lương Chấn Y chính là cười ha ha.

“Được rồi được rồi, đừng tức giận.” Lương Chấn Y ngừng cười, trịnh trọng nói: “Mình hiểu lời cậu nói, mình sẽ nghiêm túc suy nghĩ chuyện đi New York.” Tuy rằng luyện tiết Ôn Hà Phi, trước đây cũng nghĩ rằng chỉ cần lặng lẽ trông coi cô là có thể, nhưng mà dạo này trái tim anh càng ngày càng quản không được. Giống như là muốn nói cho chính mình nghe, anh lại cúi đầu nói một câu: “Thật đấy, mình sẽ suy nghĩ.”

Một đêm lãng mạn, một khoảnh khắc tim đập loạn, rất nhanh hai người lại chìm ngập trong công tác bận rộn.

Đảm nhận qua vài dự án thành công, địa vị của Hà Phi ở công ty đã không thể so sánh nổi.

Phòng kế hoạch của V.J có năm kế hoạch viên, Ôn Hà Phi biểu hiện xuất sắc, liên tiếp đạt được thành tích tốt, làm cho các thành viên khác chịu uy hiếp. Ủy Nhân Nhân thậm chí còn đem dự án lớn trị giá ba mươi triệu của công ty trang trí nhà cửa Hán Quân giao cho Ôn Hà Phi, các thành viên khác ghen tị đỏ mắt.

Hà Phi không dám làm cho trưởng phòng mất mặt, sớm đem bản kế hoạch trình lên Nhân Nhân. Buổi chiều trước khi đi hội nghị, cô cùng Ủy Nhân Nhân cùng nhóm trợ lý diễn tập buổi đầu thảo luận cuối.

Ủy Nhân Nhân lật xem bản thảo kế hoạch đã được sửa chữa. “Điều tra thị trường làm xong chưa?”

Hà Phi đứng ở bên cạnh Nhân Nhân, cùng trưởng phòng xem kỹ bản thảo. “Em định phá vỡ truyền thống hướng đến đại bộ phận quần chúng trước kia của Hán Quân, chuyển sang thiết kế trọn gói đồ trang trí nhà cửa hướng tới phụ nữ theo chủ nghĩa độc thân. Hiện tại người không kết hôn càng ngày càng nhiều, chúng ta sẽ nhấn mạnh phụ nữ độc thân lương cao lại có năng lực mua sắm, vì bọn họ xây dựng một ngôi nhà ấm áp không cần có đàn ông mà vẫn có thể khiến bọn họ có cảm giác được che chở sung ái, làm cho phụ nữ vừa

về tới nhà liền từ đáy lòng cảm thấy thoải mái vừa lòng, ấm áp dễ chịu. Dự tính giá trị thị trường có thể lên đến hai trăm triệu.”

Nhóm trợ lý đem tài liệu đã chuẩn bị đầy đủ trình lên cho Nhân Nhân.

“Được rồi.” Nhân Nhân gật đầu, cất bản kế hoạch vào cặp tài liệu. “Có chút mạo hiểm.” Cô ngẩng đầu nói với Hà Phi. “Dự án này chị đã đề cập qua với tổng giám đốc, anh ấy xem qua kế hoạch em viết, ước chừng cần nhắc hai ngày mới đưa lại cho chị.”

“Vây. . . . anh ấy, anh ấy nói như thế nào? Anh ấy không thích?!” Bỗng nhiên thật để ý thái độ của Lương Chấn Y.

Úy Nhân Nhân búng vào trán cô một cái. “Em sợ nha? Yên tâm, anh ấy nếu đồng ý đem vụ Hán Quần này cho em, liền chứng tỏ em có năng lực. Anh ấy không phải loại người chịu mạo hiểm, tóm lại chúng ta buổi đầu thầu nên biểu hiện tốt chút. Mà chị nghĩ hẳn là phải lạc quan lên mới đúng. Loại công ty lâu năm này tìm tới cửa chúng ta, nhất định là muốn có thay đổi.”

Hà Phi căng thẳng lên. “Hi vọng không thành vấn đề. Tổng cộng có mấy công ty đầu thầu?”

Úy Nhân Nhân nhìn đồng hồ. “Năm nhà. Ấy, cần phải đi rồi.”

Công ty quảng cáo Khâm Cực xếp ở phía trước V.J lâm trận, Úy Nhân Nhân chuyên chú nghe trọng điểm trong kế hoạch của đối thủ, thỉnh thoảng sửa đổi bản thảo cầm trên tay. Hà Phi cũng cùng nhóm trợ lý thảo luận chi tiết, còn có thứ tự chiếu phim thuyết trình. Đột nhiên di động vang lên, Hà Phi trốn ra góc nghe.

“A lô?”

“Phi à, em thích khách sạn Khải Duyệt hay là khách sạn Viễn Xí?” Từ Thiếu Khâm hỏi, một bên lật lật danh bạ điện thoại.

Hà Phi nhỏ giọng đáp lời. “Em đang họp, tối nay nói sau.”

27. Chương 27

“Không được, giờ anh muốn đặt phòng, bằng không đến lúc đó sẽ không có phòng.” Anh nhớ kỹ chuyện Hà Phi đã đáp ứng.

Ở đầu kia Úy Nhân Nhân đã muốn tròng mắt tới, Hà Phi khẩn trương cúp máy. “Thực xin lỗi, tối nay em gọi lại sau.”

Lúc này kinh dịch của V.J, quản lý công ty quảng cáo Thái Cực đã lên đài, slide chiếu ra hình ảnh quen thuộc khiến Nhân Nhân cùng Hà Phi giật mình cứng người. Hình ảnh phòng khách này cùng hình ảnh trong tay bọn họ giống nhau như đúc, càng làm cho các cô chấn động là suy nghĩ của quản lý bên Thái Cực cũng cùng Hà Phi không hề có khác biệt gì, quả thực là song bào thai.

“Chúng tôi tính vì quý công ty một lần nữa thiết kế một loạt vật dụng trang trí nhà cửa hướng đến phụ nữ độc thân. . . . Chúng tôi nhấn mạnh đến phụ nữ độc thân có lương cao lại có năng lực mua sắm lớn, vì bọn họ xây dựng một ngôi nhà ấm áp không cần có đàn ông mà vẫn có thể khiến bọn họ có cảm giác được che chở sung ái.”

Các quản lý bên Hán Quần đầu tiên là kinh ngạc, sau đó bắt đầu cúi đầu thảo luận, tựa như cảm thấy thực hứng thú.

Hà Phi sững sờ, nhìn về phía Nhân Nhân, nhưng thấy sắc mặt cô ngưng trọng, siết chặt bản thảo trong tay. Thừa dịp lúc chiếu phim cô dặn dò nhớ để ý ghi âm, sau đó dựng lên Hà Phi đi ra ngoài.

“Đáng chết, đáng chết!” Úy Nhân Nhân tức giận đến ôm đầu, gấp gấp muốn nghĩ ra đối sách.

“Sao lại thế này?” Ôn Hà Phi ảo não. “Em không có đạo văn bọn họ gì đó!”

“Chị hỏi em!” Nhân Nhân tóm lấy Hà Phi, khẩu khí thực dữ, ánh mắt thực hung. “Em bình thường có đem ngăn tủ khóa lại không? Có cất kĩ trọng điểm của kế hoạch không?”

Hà Phi nhất thời cũng mơ hồ. “Em bình thường đều là nghĩ đến đâu viết đến đấy, em nhất thời cũng không xác định.” Ở công ty nhà mình, cô chưa bao giờ nghĩ tới muốn phòng bị ai. “Chẳng lẽ.” Hà Phi khiếp sợ ngậm miệng, có người trộm kế hoạch của cô truyền ra? A, trời ơi! Hà Phi choáng váng, sự tình nghiêm trọng.

Úy Nhân Nhân nhìn Hà Phi vẻ mặt hoảng sợ, lập tức sáng tỏ chữ ằm lên. “Em cái đứa ngu ngốc này!” Cô nổi trận lôi đình. “Loại sự tình này có thể sơ ý sao? Em là lính mới sao? Đầu óc em nghĩ thế nào vậy hả?” Khốn kiếp, quả thực muốn chết mà!

Hà Phi vẻ mặt sợ hãi. “Làm. Làm thế nào bây giờ?” Sắp đến lượt bọn họ lên đài đấu thầu rồi, kế hoạch lại giống nhau như đúc.

Làm trưởng phòng quả nhiên năng lực ứng biến là số một, Nhân Nhân quay đầu bước đi, đẩy ra cửa thoát hiểm, Hà Phi đi theo.

Nhân Nhân đứng ở thềm cầu thang tầng 7, chỉ vào Hà Phi mệnh lệnh. “Em ngồi xổm xuống! Mau!”

“A, được.” Tuy rằng không biết trưởng phòng muốn làm gì, nhưng đang thần hồn du dương cô ngây ngốc làm theo, bất chấp hình tượng lập tức ngồi xổm xuống ngay tại chỗ.

Nhân Nhân từ túi áo lấy ra bật lửa, may mắn chính mình khi bị áp lực lớn sẽ hút thuốc. Hà Phi vẻ mặt không hiểu nhìn lại trưởng phòng. Á! Cô nhất thời kinh ngạc mắt tròn trĩnh, chỉ thấy trưởng phòng kéo cao váy lên, đá giày cao gót, biểu diễn kỹ xảo đặc biệt, một cước đặt lên lưng Hà Phi, một cước đạp lên tay vịn cầu thang, châm bật lửa, ra sức để sát vào lỗ báo cháy trên trần nhà.

“Cao một chút, cao lên một chút a!” Nhân Nhân gào thét, lắc lư lưng lay cố gắng cân bằng thân mình, quả thực thật sự có tài. Hà Phi cắn răng đem trưởng phòng nâng lên ột chút. Chẳng lẽ. Hà Phi đã hiểu.

Đúng vậy, trưởng phòng không phải là giả, khi tất yếu tuyệt đối không từ thủ đoạn!

Úy Nhân Nhân đem bật lửa tiếp cận lỗ báo cháy, “xì” thật lớn một tiếng, nháy mắt, máy báo động vang lớn, Nhân Nhân thân mình chợt lóe vội vàng nhảy xuống, Hà Phi chạy không kịp, ngã sấp xuống bị tia nước phun ra làm ẩm ướt một thân.

Báo động hỏa hoạn cả tòa nhà kêu vang, nhất thời một mảnh hỗn loạn, đám người vội vàng chạy ra ngoài sơ tán.

Mưu kế thực hiện được, Nhân Nhân vội vàng tóm lấy Hà Phi thoát đi hiện trường. “Chạy mau!”

28. Chương 28

Chuông báo động vang lớn, bảo vệ vội vàng sơ tán đám người, quản lý bên Hán Quần đang ở buổi đấu thầu cũng buộc phải tạm dừng, quyết định ngày mai đồng thời cùng nghe hai công ty quảng cáo còn lại.

Trên đường về, hai người thập phần chật vật.

Hà Phi thần sắc ảm đạm, áy náy đến cực điểm. Úy Nhân Nhân cũng lạnh nghiêm mặt, không thể không nghiêm túc răn cô.

“Nghề nghiệp của chúng ta, coi trọng nhất là công tác giữ bí mật kế hoạch. Hà Phi, chuyện hôm nay chị phải trình báo lên.”

Hà Phi tay đặt trên đầu gối nắm chặt, sắc mặt tái nhợt. “Em. Em biết.” Không dám tưởng tượng Lương Chấn Y sẽ tức giận đến thế nào.

Úy Nhân Nhân mặt căng cứng. “Có vài sai lầm là không thể tha thứ được, em biết không?”

“Thực xin lỗi.” Hà Phi nhin xuống xúc động muốn khóc, không, không thể khóc, đây không phải là sai lầm cứ rơi nước mắt là có thể bù lại được.

Úy Nhân Nhân thuận thực lái xe, liếc nhìn Hà Phi một cái. “Không cần xin lỗi chị, em giấu lại chờ chút nữa như thế nào cùng tổng giám đốc nói.” Lương Chấn Y người nọ lúc tức giận lên mới khùng bố, lần này Hà Phi gây ra đại họa, không biết anh ta sẽ xử lý như thế nào.

“. Tổng giám đốc, đều tại em không bảo cô ấy chú ý. Hà Phi vô tâm, mới để cho người hại, em cũng có trách nhiệm.”

Hà Phi nghe Úy Nhân Nhân báo cáo sự tình với Lương Chấn Y, thấy cô đem trách nhiệm hướng về chính mình, kinh ngạc nhìn lại Nhân Nhân. Úy Nhân Nhân bình thường thích rống Hà Phi, mắng chửi người cũng không lưu tình chút nào, sao đến lúc này, ngược lại lại giúp đỡ cô? Hà Phi mắt đỏ lên, mím môi, cảm động muốn rơi lệ.

Úy Nhân Nhân khôn khéo thông minh cố gắng muốn chuyện lớn hóa nhỏ, tốt nhất còn có thể việc nhỏ hóa thành không có gì.

Lương Chấn Y nghiêm mặt, cũng không có vì trưởng phòng ăn nói khép nép giúp Hà Phi nói chuyện mà hòa hoãn lại sắc mặt. Anh ngồi ở trước bàn, nhìn lại hai người. Anh chú ý tới Hà Phi sắc mặt tái nhợt, hay bàn tay bắt chặt vào nhau.

Anh cũng không giống Nhân Nhân khi tức giận liền trực tiếp găm thét, nhưng anh bình tĩnh lại làm Ôn Hà Phi càng thêm không yên. Lương Chấn Y trầm mặc nghe xong Nhân Nhân trần thuật, nhìn lại đang cúi đầu nghiêm mặt Hà Phi, sau đó anh hỏi mấy vấn đề.

“Tháng này em có đem bản kế hoạch ra ngoài công ty không?”

“Không có.” Hà Phi lắc đầu, thanh âm của anh lạnh nhạt, cô không dám nhìn anh.

Anh lại hỏi: “Bản công tác của em có khóa lại không?”

Hà Phi trầm mặc một giây, Nhân Nhân cố ý huých khuỷu tay Hà Phi một chút, Hà Phi thấy trưởng phòng nháy mắt với cô, ám chỉ cô nói dối, nhưng là.

Hà Phi cắn chặt răng, đầu cúi thấp hơn.”Em. Em không phải lần nào cũng khóa.” Cô không nghĩ nói dối.

Ngu ngốc! Úy Nhân Nhân che mặt thở dài, cô sao lại thành thật như vậy? Ngu ngốc!

Lương Chấn Y lại trầm mặc, chỉ trong chốc lát, lại làm cô không chịu nổi đến cực điểm.

Sau đó anh rốt cục mở miệng: “Công ty quy định nhân viên phòng kế hoạch, vừa rời khỏi chỗ ngồi nhất định phải đem tài liệu khóa lại, em không biết sao?” Dưới đôi mày rậm đôi mắt đen huyền của anh chăm chú nhìn Hà Phi, chỉ thấy cô co lại bả vai một chút, đầu cúi thấp hơn. Nhìn cô khổ sở như vậy, tim của anh cũng không chịu nổi, nhưng mà công và tư rõ ràng là nguyên tắc của anh. Anh gượng cứng rắn tâm tư xử lý sai lầm của Hà Phi.

Anh thông thả đánh thép nói: “Ôn Hà Phi, em nhìn anh đây.”

Hà Phi ngạc nhiên, chậm rãi ngẩng mặt. Đôi mắt to tròn luôn sáng rực trong veo của cô tràn ngập khiếp đảm cùng sợ hãi, cô hiển nhiên đối với sai lầm của mình cảm thấy áy náy cùng tự trách. Về mặt anh nghiêm túc làm cho lưng cô một trận lạnh lẽo. Ánh mắt sắc bén làm cho cô không thể nào né tránh, mà anh nói chuyện, từng chữ từng chữ lạnh như băng.

“Ôn Hà Phi ——” anh làm ra quyết định. “Ngày mai nếu không thành công tiếp được hợp đồng, trở về làm trợ lý đi.”

Trợ lý?! Quá mức khiếp sợ, Hà Phi nhất thời phản ứng không kịp, choáng váng, nhưng nghe bên cạnh trưởng phòng kinh hãi kêu ——

“Cái gì?!” Úy Nhân Nhân kêu to. “Không thể nào, tổng giám đốc, anh có phải quá tàn nhẫn không?” Nhân Nhân tiến lên thương lượng.”Ai da, nghĩ cũng biết là không có khả năng, nhiều nhất là hòa nhau hoặc là

thua đẹp mặt chút. Chỉ một buổi tối, anh nghĩ Hà Phi làm sao có thể nghĩ ra kế hoạch mới, mà lại thắng những người khác được? Chỉ một buổi tối a?!”

“Của cô ấy sai, chính cô ấy gánh vác.” Lương Chấn Y lạnh nhạt nói. Lại liếc nhìn Hà Phi một cái, ánh mắt cô phần nộ, tức giận đến run run, hiển nhiên phi thường tức giận quyết định của anh.

Hà Phi vốn là áy náy đòi mạng, lúc này nghe xong quyết định vô tình của Lương Chấn Y, một phen hỏa đốt thẳng lên đầu. Được rồi, cô có sai, nhưng là có sai đến mức nghiêm trọng muốn cô quay trở về đi làm trợ lý không? Ôn Hà Phi trừng mắt nhìn Lương Chấn Y, không thể tin được anh sẽ tàn khốc vô tình như vậy. Cô tức giận đến nói không ra lời, nước mắt ngân ngấn. Cô muốn khóc, nhưng cô cực lực không chế nước mắt, không muốn làm cho anh phát hiện của cô đáng buồn đáng thương, trời biết đây quả thực muốn mệnh cô!

Úy Nhân Nhân còn vội vã giúp cô cầu tình. “Tha thứ cho cô ấy thôi, em cam đoan cô ấy nhất định sẽ ghi nhớ bài học này.”

Anh bình tĩnh kiềm chế, cô phần nộ khó nhịn.

“Trưởng phòng, đừng nói giúp em nữa.” Hà Phi đột nhiên nói. Cô ưỡn thẳng lưng, nhìn chăm chăm vào cặp mắt lạnh nhạt của Lương Chấn Y, giận dữ phản kích. “Đúng đúng đúng, tôi sai lầm rồi, tôi cầu thả sơ suất, tôi không có đầu óc —” Cô khổ sở gào lên, thanh âm thê lương của cô xé rách tim anh. “Nhưng tôi cũng đã làm thành công không ít dự án, nay phạm sai lầm lại bắt tôi quay trở về làm trợ lý, tôi không phục!” Của anh trừng phạt nghe vào tai Hà Phi giống như không nhận thức năng lực cùng chuyên môn của cô, cô thà rằng anh giống Úy Nhân Nhân như vậy trực tiếp chửi mắng cô một chút.

Hà Phi làm gì vậy? Nhân Nhân sợ hãi, xoay người nhìn chăm chăm cô. Nhưng thấy Hà Phi nắm chặt hai đấm sắc mặt cứng ngắc, á, cô gái nhỏ này điên rồi sao?! Uống phở cố gắng đem chuyện lớn hóa nhỏ, giờ thì hay rồi, một lần rống này của cô, sự tình còn thành lớn hơn nữa. Dám cùng tổng giám đốc tranh luận, giờ anh muốn đuổi việc cô cũng được.

“Hà Phi, câm miệng!” Uống phở cô một phen khổ tâm giúp cô, ô. cái tên ngu ngốc này!

Ôn Hà Phi còn tiếp tục mắng: “Đây là phương thức của ngài đối với cấp dưới sao? Vừa có sai liền mất đầu.” Cô cảm thấy khuất nhục bi thảm, không biết vì sao, thái độ lạnh nhạt của anh làm cô tan nát cõi lòng. Của cô tự tôn dưới cái nhìn chăm chú của anh, dường như vỡ nát thành từng mảnh.

Lương Chấn Y yên lặng nghe xong, sau đó chậm rãi nhíu mày, tiếng nói lãnh khốc trầm thấp. “Không cần nói nói lời xúc động.” Hà Phi sững sốt, chẳng lẽ anh còn hi vọng cô bình tĩnh sao? Về mặt anh sâu không lường được, ánh mắt nhìn lại Hà Phi thâm thúy tối tăm. “Em còn có một buổi tối có thể văn hồi tỉnh thể —” thái độ lạnh lùng của anh làm bụng cô giống như thiêu như đốt.

Cô rít lên: “Thế cũng không có gì khác nhau cả!” Cô còn muốn mắng, Nhân Nhân vội vàng ngăn lại cô, nhưng mà Hà Phi đẩy trưởng phòng ra, hướng về phía vẻ mặt lạnh nhạt của anh kêu lên: “Anh biết rõ không thể thực hiện được! Anh cố ý làm khó dễ tôi, làm gì phải đối trá như vậy?” Hà Phi đỏ mắt, cũng tức đến hồ đồ, mất lí trí gào lên. “Anh cứ dứt khoát nói muốn tôi trở về làm trợ lý đi!”

Phát điên, Hà Phi phát điên! Úy Nhân Nhân ngăn lại Hà Phi. “Im mồm, nói bậy cái gì —”

29. Chương 29

“Em muốn bỏ cuộc cũng được.” Lương Chấn Y lạnh lùng cứng rắn nói, không chút nào mềm lòng.

Cái gì? Hà Phi kinh ngạc, bỗng dưng thấy nhói lòng, anh. anh có thể nào tàn khốc như vậy? Hà Phi cắn chặt răng, sắc mặt xoát trắng bệch, cô cắn cánh môi phỉếm hồng, cổ nén nước mắt muốn vỡ ra, cổ họng tắc nghẹn.

Lương Chấn Y mặt không chút thay đổi vẫn mắt lạnh nhìn lại, tâm lại bỗng dưng siết chặt, đau lòng đến cực điểm!

Khủng bố! Nơi nơi nhất thời im lặng đến khủng bố. Úy Nhân Nhân cười hắc hắc, kiên trì nhảy ra, không sợ chết hoà giải. Cô vỗ lưng Hà Phi, cười với Lương Chấn Y. “Ai da! Làm gì chứ, không cần phải làm mất

hòa khí. Tổng giám đốc, Hà Phi bình thường thật sự thực cố gắng, anh liền tha thứ sai lầm lần này của em ấy đi. Tuy rằng vụ Hán Quần lần này hỏng rồi, nhưng là tương lai em ấy lại cố gắng làm thật tốt thêm vài dự án nữa là có thể lập công chuộc tội rồi. Không cần bắt em ấy trở về làm trợ lý thôi.”

“Anh nói lại lần nữa ——” Anh dời tầm mắt, không thể không rần lòng. “Chỉ cần đánh mất dự án Hán Quần, cô ấy quay trở về làm trợ lý.”

Thấy Lương Chấn Y vẻ mặt nghiêm khắc, kẻ thức thời là trang tuấn kiệt, Nhân Nhân xấu hổ sững sốt, cũng không lại dám cầu tình. Ai mà biết lại cố tiếp nữa ngay cả cô cũng có thể bị giáng làm trợ lý hay không?

Hà Phi hung hãn trừng Lương Chấn Y, hít một hơi sâu.

Không ổn! Nghe tiếng hít không khí này, Nhân Nhân lập tức quay sang, thăm, nha đầu kia giận dữ đầy mặt, mắt thấy sẽ phát tác, chạy nhanh cản lại. “Hà Phi.”

Không còn kịp rồi, chỉ thấy Hà Phi lửa giận rống: “Tôi-không-làm ưm ưm”

“Ai. Phi là nói cô ấy không-cố-gắng. Sao lại thế chứ.” Nhân Nhân bịt miệng cô, vội vàng cười cười với sếp, giống như diễn múa rối tự động điểm tô cho đẹp câu nói của Hà Phi. Muốn chết! Có loại nhân viên thẳng như ruột ngựa thế này cô sớm giảm thọ mất. Ha ha ha ha a, cô cười hì hì lòi Hà Phi ra bên ngoài. “Đi, Hà Phi. Ngoan, đi mau.” Ý đồ gọi lí trí của cô quay về. Nhân Nhân lòng đang rơm rớm, năm nay phạm phải Thái Tuế a, trăm năm công lực cũng sắp phế hết. “Sếp, bọn em đi đây Ha ha a. Em mang Hà Phi đi ra ngoài!” Mồ hôi lạnh rơi như mưa, da đầu run lên.

“Không! Tôi nói là tôi không ——” Hà Phi không cảm kích tiếp tục cố gắng cứng đầu, giẫm lên cô một phen khổ tâm, khiêu chiến công lực của Ủy Nhân Nhân.

Nhân Nhân lại bịt miệng cô, tình huống có vẻ hoang đường buồn cười. “Bình tĩnh, bình tĩnh!” Nhân Nhân thấp giọng trấn an cô, một mặt vội vã với tổng giám đốc cười hắc hắc. “Em cam đoan Hà Phi biết sai có thể thay đổi, vụ Hán Quần nhất định ra sức thực hiện. Chúng em có việc phải đi”

Lương Chấn Y cũng không phải ngu ngốc, đương nhiên sáng tỏ ý tứ của Hà Phi, nhưng anh làm bộ như không nghe thấy, gật gật đầu thu thập văn kiện trên bàn.

Anh giả vờ như không có việc gì, nhưng Hà Phi vẫn không thôi. “Ồ. Tôi. Anh khôn.” Vẫn cầm phần giờ tay múa chân mắng Lương Chấn Y, Ủy Nhân Nhân chặn ngang đem cô ôm lấy kéo ra hướng cửa.

“Chị ——” Hà Phi giật xuống ma trảo của Nhân Nhân. “Chị đáng giận ——”

“Em yên tâm!” Nhân Nhân lớn giọng át tiếng Hà Phi tức giận mắng giám đốc Lương, tạo ra cảnh thái bình giả tạo. “Hà Phi là giỏi nhất, một buổi tối thì một buổi tối đi, em sẽ làm được a. Có phải hay không, Hà Phi?” Cô dùng sức nhéo đùi Hà Phi.

Đau a —— Hà Phi cúi đầu che chân.

Nhân Nhân mãnh liệt đè đầu cô, không cho Hà Phi ngẩng đầu. “Thật sao thật sao, biết nhận sai là tốt rồi. Chúng ta mau đi nghĩ ra kế hoạch mới. Tổng giám đốc, chúng em đi ra ngoài đây, cáo từ a.” Ra sức lòi Hà Phi ngốc đang quang quác kêu đi ra ngoài, miễn cho đầu heo này tiếp tục làm chuyện ngu ngốc.

“Rầm!” Cửa vừa đóng lại, Lương Chấn Y mệt mỏi che trán thở dài. Anh nhắm mắt lại, muốn anh với Hà Phi đôi mắt phiếm hồng, vẻ mặt thương tâm nhìn như không thấy thật muốn mệnh của anh. Kỳ thật anh thậm nghĩ đem cô kéo vào trong lòng an ủi.

Lương Chấn Y cười khổ, an ủi? Hiện tại Hà Phi chỉ sợ hận không thể xé xác anh, sao còn có thể muốn anh an ủi? Anh mở mắt, ánh mắt u buồn, trong lòng chua xót. Anh ấn xuống phím thoại.

Trần Đình tiếp điện thoại.”Tổng giám đốc, có việc ạ?”

“Dem băng camera an ninh tháng này mang lên đây cho tôi.”

“Không thành vấn đề.” Trần Đình ngay tức khắc đi làm.

30. Chương 30

Đó là tiếng khóc phi thường thê thảm, người khóc hiển nhiên đã muốn không thềm để ý bất kể hình tượng thế nào.

“Ô oa. Anh ta thật quá đáng, em mặc kệ. Em mặc kệ đấy. A bà đây mặc kệ.
.. Ô ô. Anh đi chết đi.” Hà Phi sụp đổ. “Oa. Tức chết mất.”

Đồng nghiệp phòng kế hoạch ngây ra như phỗng, chỉ thấy Ôn Hà Phi bị trưởng phòng đặt tại chỗ ngồi gào khóc, nước mắt đầm đìa một thân trưởng phòng.

Đồng sự vốn ghen tị Hà Phi được tiếp lấy vụ Hán Quần lúc này không thể không thông cảm với Hà Phi, đều giúp trưởng phòng đưa khăn giấy an ủi cô.

“Được rồi, làm gì mà xúc động như vậy?”

Hà Phi thu dọn lấy đồ dùng vứt vào hộp giấy, vẫn tiếp tục khóc. “Em từ chức, em không làm nữa.”

“Giám đốc thật quá nghiêm khắc. Làm sao có thể đối xử với Hà Phi như vậy, thật vô tình nha!”

Hà Phi giật lấy khăn giấy chùi nước mũi, nghẹn ngào thút thít, rất đáng thương. “Ô ô. Em không làm nữa.”

Nhân Nhân nghe thấy khóe mắt giật giật, đột nhiên ném đi hộp giấy, chân đạp lên ghế, xách lên lỗ tai Hà Phi gào rống: “Ngu ngốc! Ngu ngốc, ngu ngốc, ngu ngốc!” Thập phần uy lực, trong thoáng chốc người xung quanh không kịp che lỗ tai chỉ sợ điếc.

Hà Phi bị găm một trận đầu choáng váng, tai ong ong.

Úy Nhân Nhân một tay tóm lấy Ôn Hà Phi từ chỗ ngồi kéo đứng lên, mặt đối mặt mắng như tát nước.

“Khóc cái gì mà khóc? Sao lúc này không thấy em khóc hả! Em không khóc cầu xin với giám đốc, giờ mới ngồi lằng phí nước mắt làm cái quái gì hả? Đầu heo! Có tí đau khổ ấy tính cái gì? Nhớ năm đó Úy Nhân Nhân chị đây từ chân sai vặt mà bắt đầu, quay đi quay lại giúp người ta photo cái này photo cái nọ, kết quả. Còn có một lần chị phụ trách đưa văn kiện, nhưng là đưa nhầm, lại đem cơ mật hồ sơ đưa đến. Cũng có một lần, nha. Chắc chắn chắc. Lần đó mới đau! Chị hình như lúc đó bị cảm thì phải, thế nhưng lại làm mất cặp tài liệu của quản lí, sau đó chị đã bị.”

Nửa giờ trôi qua –

Nhân viên phòng kế hoạch gà gà gật gật, thần du hồn đảng, đập muỗi chụp ruồi, thì thì thăm thăm.

Ôn Hà Phi nước mắt đã muốn khóc hết, mắt sưng to thỉnh thoảng lại rút ra khăn giấy, hai vai vẫn còn bị trưởng phòng giữ chặt.

“. Cuối cùng chị có thể chuyển nguy thành an, thành công vượt qua mỗi cửa ải khó khăn, nhưng là. Đúng lúc chị nghĩ tiền đồ sáng ngời thì tai họa lại đột nhiên giáng xuống. Chị thế nhưng.”

Đúng vậy, Úy Nhân Nhân vẫn chưa nói xong. “Chị thế nhưng trong một buổi hội nghị quan trọng, bởi vì quá căng thẳng, kết quả là bị viêm dạ dày, liên tục chạy đi vệ sinh. Thật sự là rất xấu hổ, nhưng là chị vẫn còn sống đến tận đây. Làm người là phải kiên cường, phải biết đối mặt khó khăn, biết vượt qua chướng ngại, chưa tới phút cuối chưa bỏ cuộc a.”

Hà Phi bắt lấy cánh tay trưởng phòng, thực yếu ớt sấm hối. “. Em sẽ không chịu thua, em sẽ cố gắng, em sẽ kiên cường, em sẽ cố lên.” Chỉ cần trưởng phòng mau cầm miệng, đừng tra tấn lỗ tai cô nữa.

“Ừ.” Úy Nhân Nhân thở sâu. “Được, em coi như có thể cứu chữa, tốt lắm.” Cô vừa lòng gật đầu, rót cục ngậm lại miệng, nói đến miệng đắng lưỡi khô, cầm lên cốc nước trên bàn, hùng hục uống, thở sâu đặt cốc nước xuống. “Kì thật. Chuyện chị vừa nói cũng không phải trọng điểm. Chuyện kích thích nhất giết gân nhất trong cuộc đời trưởng phòng chị là.”

Còn nữa sao?! Hà Phi khóe mắt giật giật, thân mình mềm nhũn, mau té xỉu.

Ủy Nhân Nhân hứng khởi không thể cứu vãn, mặt mày hớn hở kể chuyện, rất là phấn khích!

Tức thời đồng nghiệp tản chạy hết, ẩn trốn hiện trốn, bi bi thăm thăm, rên rên rỉ rỉ. Ai tới cứu bọn họ, mau làm Ủy Nhân Nhân cầm miệng đi!

Không nghĩ ra được. Ôn Hà Phi ôm lấy đầu co lại trên ghế, ngồi nghĩ kế hoạch nghĩ đến đầu sắp nổ tung. Đã rất muộn, các đồng nghiệp đã sớm tan tầm về nhà ăn tối. Đêm nay không khí lạnh tràn về, phòng làm việc chỉ còn cô một người có vẻ càng thêm lạnh lùng tịch liêu. Ánh đèn tuýp nhợt nhạt chiếu rọi cô thân ảnh tiêu điều.

Đặt trên bàn bản kế hoạch mặt trên chỉ chút những điểm mấu chốt. Hà Phi đầu óc u mê, uể oải rên rỉ. Chỉ có một buổi tối, ông trời, đây căn bản là nhiệm vụ bất khả thi. Cô xoa bóp đôi mắt nhức mỏi, chán nản nghĩ, cho dù cô nghĩ ra kế hoạch rất tốt, nhưng không có điều tra thị trường, không có phương án thực hiện, ngày mai muốn như thế nào thuyết phục bên Hán Quân? Huống chi cô hiện tại một chút ý tưởng cũng không có, Ủy Nhân Nhân buổi tối cùng với tổng giám đốc tham dự tài chính và kinh tế tiệc tối, cũng không có khả năng giúp cô. Trời ạ! Hà Phi mệt mỏi che mặt, chẳng lẽ thật muốn quay trở lại làm trợ lý?

“Đáng giận!” Cô phát điên, tức giận đến mức ném tài liệu trên bàn xuống dưới đất. Nhớ tới lời nói lạnh lùng của Lương Chấn Y lúc buổi chiều, cô liền khổ sở đỏ con mắt, phát cuồng giẫm đạp lên tài liệu, trút ra đầy ngập lửa giận.

“Anh là ai hả? Tên khốn kiếp! Đồ đáng ghét!” Vốn nghĩ anh là thực dụ dàng, còn ngây ngốc tìm đập thành thích, hóa ra lại tàn nhẫn như vậy, cô thật sự là đứa ngốc mà! Hà Phi ngã ngồi trên mặt đất, ghen ngào. Nhưng làm cô thật sự khó chịu chính là chính mình sơ ý, làm mất đi tín nhiệm của Lương Chấn Y cùng trưởng phòng. Bọn họ đem vụ Hán Quân lớn như vậy giao cho Hà Phi bằng cấp không có, kinh nghiệm còn non, cô lại ngu ngốc làm hỏng bét.

Hà Phi nhặt lên đi động rơi trên mặt đất, khổ sở muốn tìm bạn trai nói hết. Điện thoại thông lại nghe thấy tiếng nhạc âm ỉ, còn có tiếng cười đùa vui vẻ.

Từ Thiếu Khâm đang cùng bạn bè vào vũ trường chơi, vừa nghe là điện thoại của bạn gái, lập tức ám chỉ tiếp viên bên cạnh cầm miệng. Cô em tiếp viên vốn dựa vào trong lòng Thiếu Khâm đột nhiên bị mạnh đẩy ra.

“Hà Phi à, sao vậy? Em đã quyết định vào khách sạn nào chưa, anh nhất định sẽ sắp xếp thật sự lãng mạn.”

“Em.” Hà Phi nắm chặt điện thoại. “Anh đang ở đâu? Ôn ào thế!”

Thiếu Khâm thấp giọng nói: “Thật à? Có khách đến nhà anh, tiếng nhạc mở lớn quá. Sao, Khải Duyệt hay là Viễn Xí?”

Hắn chỉ biết nghĩ đến chuyện này, Hà Phi đầu càng đau. “Hay là thôi đi, em cảm thấy không ổn, cho nên.”

“Cái gì?!” Sấm giữa trời quang, Từ Thiếu Khâm thực thất vọng, rống vào điện thoại. “Có nhầm hay không? Anh chờ đợi đã rất lâu, anh sắp phải xuất ngoại rồi.” Hắn quang quác kêu, Hà Phi vốn là muốn nghe bạn trai an ủi cô vài câu, bỗng nhiên cái gì cũng không muốn nói.

“Em còn có việc phải làm, anh đi tiếp khách đi.” Cô vội vàng cúp máy.

Hà Phi xoa bóp đôi mắt sưng đỏ, mệt mỏi quá, rất muốn quay về nhà, bà ngoại vốn tối nay muốn nấu lẩu cho cô ăn, kết quả cô bận việc đến ngay cả thời gian đi ăn cơm tối cũng không có. Mới lúc này bà ngoại ở đầu bên kia điện thoại thất vọng nói mãi là đã chuẩn bị đồ nấu lẩu xong hết rồi.

Hay là từ bỏ đi về nhà đi? Dù sao cũng không có hi vọng. Hà Phi nhặt lên bản kế hoạch bị giẫm nát, lại nhặt lên tư liệu Hán Quân rơi khắp nơi, tay đột nhiên siết răng cắn chặt.

“Không, mình không cam lòng a.” Cô đứng dậy, tuy rằng oán Lương Chấn Y nghiêm khắc, vẫn mất tự chủ từ từ đi hướng tới phòng làm việc của anh, giống như mọi khi không có linh cảm liền trốn vào dưới

chiếc bàn gỗ đào của anh, trốn ở nơi đó đắm chìm suy tư đối sách.

Nơi này vẫn như cũ ấm áp thoải mái, nhưng là không có Lương Chấn Y phảng phất mùi nước hoa, không có độ ấm đôi chân của anh. Hà Phi nhắm mắt lại, khổ sở nhớ lại lời nói lạnh lùng lúc ban chiều của anh.

“Ngày mai nếu không thành công nhận được vụ này, quay lại làm trợ lý chấp hành.”

Hà Phi chớp mũi đau xót, hốc mắt lại ướt. Không hiểu, cô thật không hiểu. Anh từng như vậy dịu dàng giúp cô một phen lúc cô gặp chuyện xấu mặt, nhưng vì sao, hôm nay cô ngã đau, anh lại đem cô đẩy càng sâu, thờ ơ lạnh nhạt nhìn cô sẩy chân? Ngay cả trưởng phòng đều nói giúp cho cô, tại sao anh lại tàn khốc đả kích cô?! Hà Phi nhin không được khóc nức lên, đột nhiên kinh hãi nhận ra, chân chính làm cô bị thương tâm, không phải là kế hoạch bị trộm, mà là anh lời nói không thông cảm không tha thứ. Chân chính làm cô áy náy tự trách, hóa ra không phải vì cô làm mất vụ Hán Quần, mà là cô làm cho anh thất vọng.

Nước mắt ướt đầm cuốn thiết kế, đầu của cô trống rỗng, nghĩ không ra ý tưởng gì, cô xong rồi. Lương Chấn Y nhất định sẽ đối với cô phi thường phi thường thất vọng rồi. Hà Phi khóc nức nở, cô quả nhiên là còn không bằng A Đầu*.

(*): A Đầu, aka Lưu Thiện, là con trai của Lưu Bị, hậu chủ của Thục Hán. Nhắc tới Lưu Thiện là người ta nghĩ tới một người bất tài, vô dụng và nhất gan. Người Trung Quốc thậm chí còn dùng tên A Đầu để chỉ những đứa trẻ kém cỏi, hay dùng thay thế cho tính từ thiếu năng.

31. Chương 31

“Em không hiểu, em thật sự không hiểu.” Nhân Nhân đối với Lương Chấn Y lắc đầu nói.

Bọn họ đại biểu cho V. J tham dự tài chính và kinh tế tiệc rượu ở khách sạn. Nhân Nhân nghĩ mãi mà không rõ, hỏi Lương Chấn Y đứng bên cạnh. “Em vẫn nghĩ là anh thích Hà Phi, là em ảo giác sao? Anh làm sao có thể tàn nhẫn với cô ấy như vậy. Anh có biết cô ấy cả buổi chiều khóc thương tâm đến thế nào không?”

Lương Chấn Y không yên lòng nghe, cô ấy khóc sao? Đôi mắt sâu thẳm của anh hiện lên một thoáng u buồn. Anh nói khẽ với Ủy Nhân Nhân: “Em rất thiên vị Ôn Hà Phi.”

“Anh thì không chắc?” Nhân Nhân không phủ nhận. Cô quả thật là thích Hà Phi, Hà Phi đôi khi có chút ngốc, phản ứng không đủ linh hoạt, vô tâm lại liều lĩnh, thường chọc cho cô vừa tức vừa buồn cười; nhưng cô vẫn coi trọng Hà Phi, vẫn cho rằng cô nhóc kia đủ cố gắng, tương lai khẳng định có triển vọng, chỉ cần sửa lại tính tình là tốt rồi.

Lương Chấn Y đem chén rượu không giao cho nhân viên phục vụ, không chút để ý nói: “Hà Phi còn quá non. Cô ấy có tài hoa, nhưng không hiểu được đạo lý đối nhân xử thế. Em rõ ràng thiên vị cô ấy đã muốn rước lấy không ít lời ghen tị sau lưng. Hôm nay nếu anh dễ dàng tha thứ cho lỗi của cô ấy, tương lai, bất luận cô ấy biểu hiện có xuất sắc đến đâu, sau lưng đều sẽ bị người ta nói được rất khó nghe, bất luận cô ấy cố gắng thế nào đi chăng nữa cũng bị lời đồn đại nhấn chìm. Ủy Nhân Nhân ——” Lương Chấn Y ánh mắt chuyên chú, nhìn Nhân Nhân vẻ mặt hoang mang, thẩm thía nói. “Anh sẽ không vĩnh viễn ở lại công ty. Ngày nào đó em thăng chức, hoặc là anh rời đi, em có thể tưởng tượng đến lúc đó Ôn Hà Phi muốn như thế nào cùng với đồng nghiệp đỏ mắt ghen tị ở cùng sao?”

“Cho nên anh mới.” Nhân Nhân minh bạch rồi, bưng tỉnh đại ngộ. Lương Chấn Y một phen khổ tâm, cố ý quá nghiêm khắc, đúng là vì giúp Hà Phi ngăn lại lời đồn đại. Nhân Nhân che miệng lại, nhớ tới buổi chiều hôm nay chuyên viên kế hoạch luôn luôn cùng Hà Phi không tốt, nghe được giám đốc xử trí, tất cả trái lại lại đứng về phe Hà Phi, lúc này mới sáng tỏ Lương Chấn Y là cỡ nào dụng tâm lương khổ. Chính là khổ tâm phen này đều làm cho cô cùng Hà Phi hiểu lầm. Nhìn lại Lương Chấn Y mặt nhìn như lạnh lùng, giờ mới giật mình thấy, phía dưới khuôn mặt lạnh nhạt kia, hóa ra cất giấu tâm tư dịu dàng đến thế nào.

Nhân Nhân bật cười, anh là vì nghĩ cho Hà Phi mà suy trước tính sau như vậy. A, Lương Chấn Y quả nhiên phi thường thích Hà Phi. “Em thực sự được lợi không nhỏ nha.” Cô mỉm cười nâng ly kính anh. Trách không được anh có thể làm tổng giám đốc, mà cô lại chỉ có thể làm trưởng phòng. Lương Chấn Y quả thật chu đáo so với cô tưởng nhiều lắm.

Lương Chấn Y nhìn ra xa ngoài cửa sổ sắc trời u ám. “Đêm nay hình như đặc biệt lạnh.” Anh như nghĩ tới cái gì nói ra một câu.

“Không khí lạnh tràn về nha, lạnh chết người.” Nhân Nhân cố ý cường điệu. “Hà Phi đáng thương, nhất định còn ở lại công ty nghĩ cách. Cô nhóc kia cả ngày chưa ăn gì cả, vừa vội vừa khóc lại còn đói, thực thể thâm.” Cô cố ý nói như là Hà Phi phải chịu nhiều tủ thân.

Lương Chấn Y thở dài, thấp nói: “Hi vọng. . . . cô ấy có thể ghi nhớ bài học này.”

“Chỉ sợ còn chưa kịp ghi nhớ bài học đã bỏ mình rồi.” Cô cười tủm tỉm vừa lòng nhìn Lương Chấn Y không được tự nhiên kéo kéo caravat, trong mắt hiện lên một chút bất an. Ha ha. . . . Xem ra anh ta cũng biết đau lòng nha.

Tiệc rượu diễn ra đến một nửa, Lương Chấn Y dặn dò Nhân Nhân thu xếp mọi chuyện, rồi rời đi trước.

Đi qua đại sảnh khách sạn, anh bị một thân ảnh trông quen quen hấp dẫn ánh mắt, ngừng lại cước bộ.

Trước quầy lễ tân là một nam một nữ đang đăng kí phòng khách sạn, người nam ôm sát eo người nữ, tình hình trông vô cùng thân mật. Người nữ một thân ăn mặc hở hang, cử chỉ thô lỗ, rất giống như là gái làng chơi.

Làm Lương Chấn Y kinh hãi là người nam kia, khuôn mặt anh sẽ không bao giờ quên, mặt gầy, mắt nhỏ dài. Anh đã từng gặp qua người này, hơn nữa khắc sâu ấn tượng.

Anh đúng là bạn trai Ôn Hà Phi, tên đàn ông may mắn làm anh ghen tị đến chết.

Cùng bảo vệ chào hỏi qua, Lương Chấn Y đến nửa đêm quay trở lại công ty.

Trên tay anh mang theo một túi đồ ăn, đèn phòng kế hoạch vẫn sáng, nhưng là không thấy bóng Hà Phi đâu. Anh xoay người đi ra, bước hướng văn phòng cuối hành lang, quả nhiên, đèn sáng. Không chút nào ngoài ý muốn, anh dưới chân bàn tìm được Ôn Hà Phi đã muốn ngủ mơ mơ màng màng. Anh chống tay lên mép bàn, khom người nhìn lại cô gái đáng thương bên dưới.

Cô hiển nhiên khóc mệt cũng đã kiệt sức, thân mình cuộn lại, tay vẫn còn nắm chặt cuốn vở thiết kế nhàu nhũ nhĩ, tài liệu quảng tứ tung. Vừa ngủ, lại vừa lạnh đến run lên. Thấy bộ dạng điềm đạm đáng yêu này của cô, Lương Chấn Y cực đau lòng, nhú mày, vì mình buổi chiều nghiêm khắc với cô mà cảm thấy áy náy.

Anh khom người cẩn thận ôm cô ra, Hà Phi rên lên, theo bản năng liền tiến sát vào lồng ngực ấm áp kia, rì rầm nói mơ vài câu vô nghĩa, rồi lại ngủ mê mệt.

Anh đem cô nhẹ nhàng đặt xuống chiếc sofa dài màu đen trước tường, cởi ra áo vét, đắp lên thân mình phát run của cô. Ôn Hà Phi thực tự nhiên co vào trong áo, thỏa mãn than một tiếng.

“ Hán Quần a. ” Cô mơ mơ màng màng nói. “ Ai. Mình xong rồi. ” Nhú mày, lại mệt mỗi ngủ thiếp đi, mơ hồ không biết phía trên đầu có một đôi mắt cỡ nào thâm tình đang nhìn cô.

Lương Chấn Y thương cô mỗi mệt, ngồi xổm phía trước sofa nhìn kỹ vẻ mặt cô ngủ say. Anh đưa tay, đầu ngón tay nhẹ nhàng lướt qua khóe mắt cô đã khô nước mắt. Mí mắt cô sưng to, rõ ràng là đã khóc rất nhiều. Anh muốn ôm cô vào lòng để trấn an, lại sợ làm cô bưng tỉnh. Lương Chấn Y ngồi xuống sofa, sức nặng của anh làm sofa lún sâu xuống, thân mình Hà Phi lọt vào trong sofa, quay một cái, co người lên, ôm chặt áo vét ấm áp.

Anh mỉm cười, đổ người qua nhìn xuống vẻ mặt cô ngủ say, vừa lòng thấy khuôn mặt cô vốn vì rét lạnh mà tái nhợt giờ dần dần hồng hào lên. Của cô dần dần phồng hồng khuôn mặt là đáng yêu đến cỡ nào, của cô trơn bóng cánh môi thực mê người, đặc biệt là khuôn mặt khi ngủ kia của Hà Phi không có chút nào để phòng quả thực đáng yêu đến khiến anh muốn xâm phạm cô. Trời ạ, thân thể anh vì khát vọng ôm cô mà đau đốn, kim lòng không được cúi thấp mặt, môi cực nóng của anh tham lam sát qua má cô. Tim anh đập thình thịch, khuôn mặt mềm mại biết bao, thân thể nháy mắt nóng bừng. Đáng chết, anh chết tiết nhiệt huyết sôi trào.

“Gi thế!” Cô bỗng nhiên kêu lên quay sang, môi hai người bất ngờ chạm nhau. Lương Chấn Y đồng tử co lại, nghĩ cô tỉnh lại, nhưng không có, cô chỉ là nhứ chặt chân mày. Sợ cô mở mắt, anh muốn bứt ra, Hà Phi lại đột nhiên vươn tay tóm lấy cổ anh, ôm lấy anh. Cô thỏa mãn thở dài một tiếng, làm hại thân thể của anh căng cứng, thống khổ nhắm mắt lại. Đây là tra tấn cỡ nào ngọt ngào lại tàn nhẫn nha!

Thật ấm áp nha. Hà Phi là nghĩ ôm lấy gối ôm, mơ hồ đem cả người anh ôm vào lòng.

Lương Chấn Y cười chua xót, thân thể căng cứng, dục vọng phần khởi, lúc này không thể động đậy. Khuôn mặt anh thống khổ căng chặt, nắm chặt hai tay, tim đập như gõ trống. Bộ ngực mềm mại đầy đặn của cô dán sát vào trong ngực anh, anh nhìn không được cúi người, đè cô xuống, Hà Phi rên lên, ôm anh càng chặt hơn. Thân thể hai người đè lên nhau, của anh nóng rực phần khởi để ở nơi mềm mại nhất của cô.

Gần như thế, gần sát đến như thế. Muốn chết, anh kích thích đến cực điểm, tâm hỏa thiêu đốt, anh hô hấp trở nên nặng nề dồn dập.

Lương Chấn Y thống khổ nhắm chặt hai mắt, mặc kệ, anh buông tha cho giây giụa, thân mình đổ sang một bên, dứt khoát đem cả người cô ôm vào lòng. Anh thở dài, vì cảm giác thân mật tuyệt vời này. Một cái ôm này của anh vốn là bất kể giá nào, Hà Phi nếu tỉnh, anh đành phải nhận lỗi; không nghĩ tới ngủ đến mơ hồ Hà Phi không những không tỉnh, lại còn không chút nào rụt rè đem khuôn mặt lạnh cóng chôn sâu vào trong ngực anh ấm áp. Tóc trên đầu cô sát qua cằm anh, thân thể của cô chặt chẽ tiếp xúc với của anh cường tráng cực nóng thân hình. Lương Chấn Y buộc lòng phải căng chặt thân thể, nhẫn nại thống khổ bị dục vọng tra tấn. Đáng chết, anh nóng đến chảy mồ hôi.

Anh cười khổ, là Hà Phi rất không biết bảo vệ mình, hay vẫn là triệt để ngu ngốc? Bị anh ôm như vậy cũng không tỉnh. Hay là vì quá mệt mỏi? Hôm nay cô cũng chịu đủ.

32. Chương 32

“Em không hiểu, em thật sự không hiểu.” Nhân Nhân đối với Lương Chấn Y lắc đầu nói.

Bọn họ đại biểu cho V. J tham dự tài chính và kinh tế tiệc rượu ở khách sạn. Nhân Nhân nghĩ mãi mà không rõ, hỏi Lương Chấn Y đứng bên cạnh. “Em vẫn nghĩ là anh thích Hà Phi, là em ảo giác sao? Anh làm sao có thể tàn nhẫn với cô ấy như vậy. Anh có biết cô ấy cả buổi chiều khóc thương tâm đến thế nào không?”

Lương Chấn Y không yên lòng nghe, cô ấy khóc sao? Đôi mắt sâu thẳm của anh hiện lên một thoáng u buồn. Anh nói khẽ với Ủy Nhân Nhân: “Em rất thiên vị Ôn Hà Phi.”

“Anh thì không chắc?” Nhân Nhân không phủ nhận. Cô quả thật là thích Hà Phi, Hà Phi đôi khi có chút ngốc, phản ứng không đủ linh hoạt, vô tâm lại liều lĩnh, thường chọc cho cô vừa tức vừa buồn cười; nhưng cô vẫn coi trọng Hà Phi, vẫn cho rằng cô nhóc kia đủ cố gắng, tương lai khẳng định có triển vọng, chỉ cần sửa lại tính tình là tốt rồi.

Lương Chấn Y đem chén rượu không giao cho nhân viên phục vụ, không chút để ý nói: “Hà Phi còn quá non. Cô ấy có tài hoa, nhưng không hiểu được đạo lý đối nhân xử thế. Em rõ ràng thiên vị cô ấy đã muốn rước lấy không ít lời ghen tị sau lưng. Hôm nay nếu anh dễ dàng tha thứ cho lỗi của cô ấy, tương lai, bất luận cô ấy biểu hiện có xuất sắc đến đâu, sau lưng đều sẽ bị người ta nói được rất khó nghe, bất luận cô ấy cố gắng thế nào đi chăng nữa cũng bị lời đồn đại nhấn chìm. Ủy Nhân Nhân ——” Lương Chấn Y ánh mắt chuyển chú, nhìn Nhân Nhân vẻ mặt hoang mang, thẩm thía nói. “Anh sẽ không vĩnh viễn ở lại công ty. Ngày nào đó em thăng chức, hoặc là anh rời đi, em có thể tưởng tượng đến lúc đó Ôn Hà Phi muốn như thế nào cùng với đồng nghiệp đỏ mắt ghen tị ở cùng sao?”

“Cho nên anh mới.” Nhân Nhân minh bạch rồi, bừng tỉnh đại ngộ. Lương Chấn Y một phen khổ tâm, cố ý quá nghiêm khắc, đúng là vì giúp Hà Phi ngăn lại lời đồn đại. Nhân Nhân che miệng lại, nhớ tới buổi chiều hôm nay chuyên viên kế hoạch luôn luôn cùng Hà Phi không tốt, nghe được giám đốc xử trí, tất cả trái lại lại đứng về phe Hà Phi, lúc này mới sáng tỏ Lương Chấn Y là cỡ nào dụng tâm lương khổ. Chính là khổ tâm phen này đều làm cho cô cùng Hà Phi hiểu lầm. Nhìn lại Lương Chấn Y mặt nhìn như lạnh lùng, giờ mới giật mình thấy, phía dưới khuôn mặt lạnh nhạt kia, hóa ra cất giấu tâm tư dịu dàng đến thế nào.

Nhân Nhân bật cười, anh là vì nghĩ cho Hà Phi mà suy trước tính sau như vậy. A, Lương Chấn Y quả nhiên phi thường thích Hà Phi. “Em thực sự được lợi không nhỏ nha.” Cô mỉm cười nâng ly kính anh. Trách không được anh có thể làm tổng giám đốc, mà cô lại chỉ có thể làm trưởng phòng. Lương Chấn Y quả thật chu đáo so với cô tưởng nhiều lắm.

Lương Chấn Y nhìn ra xa ngoài cửa sổ sắc trời u ám. “Đêm nay hình như đặc biệt lạnh.” Anh như nghĩ tới cái gì nói ra một câu.

“Không khí lạnh tràn về nha, lạnh chết người.” Nhân Nhân cố ý cường điệu. “Hà Phi đáng thương, nhất định còn ở lại công ty nghĩ cách. Cô nhóc kia cả ngày chưa ăn gì cả, vừa vội vừa khóc lại còn đói, thực thể thảm.” Cô cố ý nói như là Hà Phi phải chịu nhiều tủ thân.

Lương Chấn Y thở dài, thấp nói: “Hi vọng. . . . cô ấy có thể ghi nhớ bài học này.”

“Chỉ sợ còn chưa kịp ghi nhớ bài học đã bỏ mình rồi.” Cô cười tủm tỉm vừa lòng nhìn Lương Chấn Y không được tự nhiên kéo kéo caravat, trong mắt hiện lên một chút bất an. Ha ha. . . . Xem ra anh ta cũng biết đau lòng nha.

Tiệc rượu diễn ra đến một nửa, Lương Chấn Y dặn dò Nhân Nhân thu xếp mọi chuyện, rồi rời đi trước.

Đi qua đại sảnh khách sạn, anh bị một thân ảnh trông quen quen hấp dẫn ánh mắt, ngừng lại cước bộ.

Trước quầy lễ tân là một nam một nữ đang đăng kí phòng khách sạn, người nam ôm sát eo người nữ, tình hình trông vô cùng thân mật. Người nữ một thân ăn mặc hở hang, cử chỉ thô lỗ, rất giống như là gái làng chơi.

Làm Lương Chấn Y kinh hãi là người nam kia, khuôn mặt anh sẽ không bao giờ quên, mặt gầy, mắt nhỏ dài. Anh đã từng gặp qua người này, hơn nữa khắc sâu ấn tượng.

Anh đúng là bạn trai Ôn Hà Phi, tên đàn ông may mắn làm anh ghen tị đến chết.

Cùng bảo vệ chào hỏi qua, Lương Chấn Y đến nửa đêm quay trở lại công ty.

Trên tay anh mang theo một túi đồ ăn, đèn phòng kế hoạch vẫn sáng, nhưng là không thấy bóng Hà Phi đâu. Anh xoay người đi ra, bước hướng văn phòng cuối hành lang, quả nhiên, đèn sáng. Không chút nào ngoài ý muốn, anh dưới chân bàn tìm được Ôn Hà Phi đã muốn ngủ mơ mơ màng màng. Anh chống tay lên mép bàn, khom người nhìn lại cô gái đáng thương bên dưới.

Cô hiển nhiên khóc mệt cũng đã kiệt sức, thân mình cuộn lại, tay vẫn còn nắm chặt cuốn vở thiết kế nhàu nhũ nhĩ, tài liệu quăng tứ tung. Vừa ngủ, lại vừa lạnh đến run lên. Thấy bộ dạng tiều tụy đáng yêu này của cô, Lương Chấn Y cực đau lòng, nhúu mày, vì mình buổi chiều nghiêm khắc với cô mà cảm thấy áy náy.

Anh khom người cẩn thận ôm cô ra, Hà Phi rên lên, theo bản năng liền tiến sát vào lồng ngực ấm áp kia, rì rầm nói mơ vài câu vô nghĩa, rồi lại ngủ mê mệt.

Anh đem cô nhẹ nhàng đặt xuống chiếc sofa dài màu đen trước tường, cởi ra áo vét, đắp lên thân mình phát run của cô. Ôn Hà Phi thực tự nhiên co vào trong áo, thỏa mãn than một tiếng.

“. Hán Quần a.” Cô mơ mơ màng màng nói. “. Ai. Mình xong rồi.” Nhúu mày, lại mệt mỗi ngủ thiếp đi, mơ hồ không biết phía trên đầu có một đôi mắt cỡ nào thâm tình đang nhìn cô.

Lương Chấn Y thương cô mỗi mệt, ngồi xổm phía trước sofa nhìn kỹ vẻ mặt cô ngủ say. Anh đưa tay, đầu ngón tay nhẹ nhàng lướt qua khóe mắt cô đã khô nước mắt. Mí mắt cô sưng to, rõ ràng là đã khóc rất nhiều. Anh muốn ôm cô vào lòng để trấn an, lại sợ làm cô bực tỉnh. Lương Chấn Y ngồi xuống sofa, sức nặng của anh làm sofa lún sâu xuống, thân mình Hà Phi lọt vào trong sofa, quay một cái, co người lên, ôm chặt áo vét ấm áp.

Anh mỉm cười, đổ người qua nhìn xuống vẻ mặt cô ngủ say, vừa lòng thấy khuôn mặt cô vốn vì rét lạnh mà tái nhợt giờ dần dần hồng hào lên. Cửa cô dần dần phấp phồng khuôn mặt là đáng yêu đến cỡ nào, của cô trơn bóng cánh môi thực mê người, đặc biệt là khuôn mặt khi ngủ kia của Hà Phi không có chút nào để

phòng quả thực đáng yêu đến khiến anh muốn xâm phạm cô. Trời ạ, thân thể anh vì khát vọng ôm cô mà đau đớn, kim lòng không được cúi thấp mặt, môi cực nóng của anh tham lam sát qua má cô. Tim anh đập thình thịch, khuôn mặt mềm mại biết bao, thân thể nháy mắt nóng bừng. Đáng chết, anh chết tiết nhiệt huyết sôi trào.

“Gi thế!” Cô bỗng nhiên kêu lên quay sang, môi hai người bất ngờ chạm nhau. Lương Chấn Y đồng tử co lại, nghĩ cô tỉnh lại, nhưng không có, cô chỉ là nhúu chặt chân mày. Sợ cô mở mắt, anh muốn bứt ra, Hà Phi lại đột nhiên vươn tay tóm lấy cổ anh, ôm lấy anh. Cô thỏa mãn thở dài một tiếng, làm hại thân thể của anh căng cứng, thống khổ nhắm mắt lại. Đây là tra tấn cỡ nào ngọt ngào lại tàn nhẫn nha!

Thật ấm áp nha. Hà Phi là nghĩ ôm lấy gối ôm, mơ hồ đem cả người anh ôm vào lòng.

Lương Chấn Y cười chua xót, thân thể căng cứng, dục vọng phấn khởi, lúc này không thể động đậy. Khuôn mặt anh thống khổ căng chặt, nắm chặt hai tay, tim đập như gõ trống. Bộ ngực mềm mại đầy đặn của cô dán sát vào trong ngực anh, anh nhìn không được cúi người, đè cô xuống, Hà Phi rên lên, ôm anh càng chặt hơn. Thân thể hai người đè lên nhau, của anh nóng rực phấn khởi để ở nơi mềm mại nhất của cô.

Gần như thế, gần sát đến như thế. Muốn chết, anh kích thích đến cực điểm, tâm hỏa thiêu đốt, anh hô hấp trở nên nặng nề dồn dập.

Lương Chấn Y thống khổ nhắm chặt hai mắt, mặc kệ, anh buông tha cho giây giũa, thân mình đổ sang một bên, dứt khoát đem cả người cô ôm vào lòng. Anh thở dài, vì cảm giác thân mật tuyệt vời này. Một cái ôm này của anh vốn là bất kể giá nào, Hà Phi nếu tỉnh, anh đành phải nhận lỗi; không nghĩ tới ngủ đến mơ hồ Hà Phi không những không tỉnh, lại còn không chút nào rứt rứt đem khuôn mặt lạnh cóng chôn sâu vào trong ngực anh ấm áp. Tóc trên đầu cô sát qua cằm anh, thân thể của cô chặt chẽ tiếp xúc với của anh cường tráng cực nóng thân hình. Lương Chấn Y buộc lòng phải căng chặt thân thể, nhẫn nại thống khổ bị dục vọng tra tấn. Đáng chết, anh nóng đến chảy mồ hôi.

Anh cười khổ, là Hà Phi rất không biết bảo vệ mình, hay vẫn là triệt để ngu ngốc? Bị anh ôm như vậy cũng không tỉnh. Hay là vì quá mệt mỏi? Hôm nay cô cũng chịu đủ.

Trên sofa thật dài, bọn họ quay người vào nhau, cánh tay anh cường tráng ấm áp ôm ngang lưng cô, cô lại hồn nhiên chưa phát hiện ra là ai đang che chở cô ngủ say. Mặt của cô dán vào trong ngực anh, cô cũng không có cảm giác; tim của anh đập lớn tiếng như vậy, cô lại không có nghe thấy. Cô chính là ngây ngốc thỏa mãn ngủ ngon, đã quên mình đang ở công ty, trong mộng còn tưởng rằng ngủ trên giường ấm áp, ôm chiếc chăn lông vũ, nào biết cái chăn lông vũ này đúng là Lương Chấn Y.

Lương Chấn Y thực áp lực ôm chặt cô. Nếu không sợ dọa cô, thật muốn xúc động rút hết quần áo cô, vùi vào trong cơ thể cô thỏa mãn dục vọng của mình. Anh ôm Hà Phi, nhắm mắt lại, thống khổ rên rỉ, trời ạ, anh có thể tưởng tượng cô trần truồng lỏa thể có bao nhiêu mê người. Cửa cô làn da trắng nõn, anh tưởng tượng bộ ngực cô rất tròn đáng yêu, tưởng tượng đùi cô thon dài mỹ lệ, tưởng tượng của cô mảnh khảnh cổ, eo nhỏ tuyệt vời, bụng trơn mềm. Anh tưởng tượng đến chính mình thỏa mãn vuốt ve thân thể của cô, nghĩ đến cả người nóng lên, miệng đắng lưỡi khô, quả thực mau phát điên vì dục vọng rồi.

Hà Phi đáng thương, hồn nhiên không biết gối ôm ấm áp này đã muốn nóng đến sắp nổ mạnh, còn duỗi thẳng chân, vắt ngang qua thắt lưng Lương Chấn Y. Thân thể anh lập tức có phản ứng, dục vọng phấn khởi, lại thêm lần nữa anh thực sẽ không để ý tới mà muốn cô.

Bình tĩnh, bình tĩnh! Chính là vẫn ản nhẫn dục vọng, chỉ ôm chặt cô. Mồ hôi đầm lưng, lý trí cùng dục vọng kéo co, anh vừa thống khổ vừa vui sướng. Hưởng thụ lúc đêm khuya ngán ngủ lại vô cùng thân thiết, bỗng nhiên hi vọng cô vĩnh viễn đừng tỉnh, cứ như vậy làm cho anh thỏa sức ôm ấp. Lương Chấn Y bị ai nghĩ.

Anh quả thực là đứa ngốc, bạn trai của cô bất trung, anh lại còn cẩn thủ đúng mực, không dám lỗ mãng. Không, ôm chặt lấy Hà Phi, anh cẩn thận như vậy chỉ là bởi vì rất thích cô, giàu đồ bìm leo, chỉ sợ cô tỉnh lại sẽ bị cô oán hận chán ghét. Có lẽ là rất thích, quá yêu, người ta liền khó tránh khỏi trở nên đặc biệt yếu đuối đi? Càng thêm thật cẩn thận nơm nớp lo sợ, như là sợ hãi kinh động đến cái gì, ở trước mặt người yêu, Lương Chấn Y cũng chỉ là cái đứa ngốc ưu sầu.

Nhìn ra bên ngoài cửa sổ, bóng đêm mĩ lệ, trăng non nhìn như lưỡi câu, trên cửa sổ thủy tinh phản chiếu ra thân ảnh bọn họ, anh thấy được chính mình kinh sợ nhất gan, đối mặt cô gái chân chính yêu, của anh cẩn thận buồn cười đến cực điểm. Nhưng cô cũng mơ hồ, hồn nhiên chưa biết tình ý của anh. Cho dù Ủy Nhân Nhân phát hiện, Phương Tuấn Mẫn cũng đã phát hiện, duy một mình cô là ngây ngốc xem nhẹ.

Làn tóc mềm mại của cô quấn quanh cổ anh, Lương Chấn Y nhiệt huyết sôi trào, mạch đập như bay. Bao bọc cô, anh có chút không biết làm sao, nên làm thế nào đem tình cảm thể hiện ra ngoài mà không hù dọa cô? Nên vạch trần chuyện bạn trai cô sao? Có nên xúc động cho thấy tâm ý không?

Ánh trăng trong trời đêm sáng chói mắt, Lương Chấn Y sầu muộn thở dài. Nhưng là. làm thế nào đem lời yêu nói ra miệng? Trưởng thành trong trí nhớ chính là lời cha mẹ chỉ trích tức giận mắng chửi nhau, muốn làm thế nào bày tỏ tình yêu với cô gái trong lòng? Ấm áp thân ái tình cảm anh chưa từng cảm thụ được, tự nhiên cũng sẽ không bày tỏ phân tình ý ấm áp dưới đáy lòng kia. Anh chỉ có thể ngây ngốc dùng phương thức của chính mình bảo vệ cô, cô có thể hiểu không? Cô có thể hiểu được chứ?

Lương Chấn Y không yên, Hà Phi thích bạn trai cô bao nhiêu? Anh không thể biết, tình cảnh này, anh vừa động tâm, đồng thời, lại thương cảm mơ hồ ý thức được chính mình bất lực. Chỉ sợ tình yêu đích thực làm anh tránh không được tư vị bị tổn thương.

Sắc trời xanh lam, đèn sáng. Một ly cà phê bốc khói, yên tĩnh đặt trên bàn. Hà Phi vẫn ngủ dưới chiếc áo vét ấm áp trên ghế sofa mềm mại. Cô cuộn mình, khẽ ngáy.

Lương Chấn Y ngồi ở trước bàn, một đêm chưa ngủ, canh giữ cho Ôn Hà Phi. Lật xem bản kế hoạch, xem kỹ tiến độ của cô, phát hiện mỗi một ý tưởng đều bị gạch chéo, rõ ràng cô đã muốn rơi vào ngõ cụt, không tìm thấy giải pháp.

Châm một cây thuốc lá, giữa mịt mờ sương khói, anh cầm bút ở trên cuốn vở viết xuống mấy chữ.

Sáng sớm, Hà Phi đột nhiên bừng tỉnh, trông thấy ngoài cửa sổ sắc trời xanh tím. Tiêu rồi! Ôm lấy đầu nhảy xuống sofa, đáng chết, cô lại ngủ thiếp đi! Sao lại thế này? Đột nhiên phát hiện áo vét trên người, cô chớp tới quan sát, đây là?

Đợi chút, cô lại nhìn trừng trừng sofa, mình làm sao có thể ngủ ở chỗ này? Chạy đến trước bàn, thấy đã lạnh ngắt cà phê, trên gạt tàn có vết giụi tàn thuốc lá, giật mình hiểu ra, kinh hô ra tiếng. “Shit!”

Lương Chấn Y đã tới, mà cô nhưng lại ngủ như chết. Lại thoáng nhìn một gói to trên bàn, cô nghi hoặc mở ra, bên trong có mì đã nguội, còn có rất nhiều đồ ăn vặt, cơm nắm, đồ uống, ngay cả Red Bull tăng lực cũng đều có.

Hà Phi ngây ngẩn cả người, bỗng nhiên cổ họng nghẹn lại, lệ dâng lên, nhìn về phía cửa khép chặt. Anh đã đi rồi, anh đã đợi bao lâu?!

Cô hoảng hốt ngồi trước bàn, ngây ngốc cầm lấy áo vét anh, thấy ban đầu vốn tán loạn trên mặt đất văn kiện giờ ngăn nắp đặt ở trên bàn, tay run run chạm vào cuốn vở thiết kế mở ra, thấy chữ viết của anh, nghiêm chỉnh nằm giữa của cô hỗn loạn tạp kí ——

Còn nhớ rõ hôm phỏng vấn V. J anh nói gì với em sao?

Đương nhiên nhớ rõ, anh nói quảng cáo chính là lừa gạt, bất luận sản phẩm tốt hay xấu, chính là lừa gạt con mắt người tiêu dùng. Lừa?! Hà Phi mắt tròn to, đúng vậy, làm sao chỉ vì không có điều tra thị trường mà sợ nghĩ không ra kế hoạch? Cô có thể lừa a, lừa bên Hán Quần. Đột nhiên bừng tỉnh, rõ ràng thông suốt, thoáng chốc các loại ý tưởng nảy lên trong đầu.

Hà Phi tức khắc tinh thần phấn chấn, ngồi ở vị trí của Lương Chấn Y, xoay mở Red Bull uống một ngụm lớn, lại cầm lấy cơm nắm mảnh liệt cắn, thoáng chốc axit dạ dày ra cuộn cuộn, thật đói! Cô thật sự rất đói, ngấu nghiến ăn, cũng không biết vì sao chớp mũi chua chua nước mắt liền rơi xuống. Cô nghẹn ngào, ôm chặt áo vét anh, vừa ăn vừa sụt sịt, quệt lệ ẩm ướt mặt.

Cô thực ngốc, cô trách lầm anh, anh dịu dàng khiến cô cảm động khóc nức nở.

33. Chương 33

Trong cao ốc thương mại, bên Hán Quần đang nghe Ủy Nhân Nhân thuyết trình kế hoạch. Cô hùng hồn trình bày, nói đến thần thái phần chấn.

“Chúng tôi cho rằng quý công ty nên tranh thủ khách hàng ở mọi độ tuổi, bất luận là vợ chồng mới cưới, độc thân quý tộc, giới thượng lưu, hoặc là dân nghệ sĩ. Chúng tôi sẽ đưa ra một cái cách chấn động toàn bộ nghiệp giới, kết hợp móc xích với siêu thị lớn, đưa ra cho người mua một ý tưởng trang trí hoàn hảo. . . .” Ủy Nhân Nhân sinh động giải thích đồ án vốn cắt dán từ trên tạp chí xuống chấp vá lại mà thành, phóng to mấy chiếu lên. “Khách hàng không cần đích thân tới quý công ty, chỉ cần đến siêu thị chọn lựa phong cách muốn trang trí, thảo luận với nhân viên siêu thị, sau đó Hán Quần sẽ phái chuyên viên tới tận nhà định giá, dùng đồ dùng gia đình của Hán Quần phối hợp với vật trang trí, tư vấn miễn phí. Khách hàng không cần mất rất nhiều tiền mời nhà thiết kế mà chỉ cần bỏ một số tiền duy nhất mua sắm gia cụ lại được hưởng lợi giá trị kèm theo vô tận. . . .” Cô cuối cùng tự tin tổng kết một câu: “Ước chừng thị trường ít nhất là hai trăm triệu.”

Hai trăm triệu? Bên Hán Quần nghe được trùng to mắt, có người đặt câu hỏi: “Công ty cô đã làm kế hoạch thị trường chưa? Đã tiếp xúc cùng các cửa hàng nào rồi?”

Ủy Nhân Nhân liếc Hà Phi một cái. Cô trùng to mắt, sợ hãi mặt tái mét. Đương nhiên là không có, chỉ một buổi tối a, cùng quỷ tiếp xúc chắc? Ủy Nhân Nhân đương nhiên biết tài liệu trong tay tất cả đều là Hà Phi chém gió.

May mắn cô trình độ diễn xuất cùng công phu đe dọa người cũng là một chín một mười, Ủy Nhân Nhân đảo mắt, hé ra tươi cười xinh đẹp cấp vô địch vũ trụ. “Ha ha. Đây là tất nhiên.” Cô cười tủm tỉm, đọc ra số liệu báo cáo Hà Phi viết mò loạn bậy. Cô nói không chút nào chột dạ, Hà Phi phục sát đất. “Vì không để ý tưởng mới toanh này bị lộ ra ngoài, phân phối thị trường cùng tư liệu, thậm chí là việc tiếp xúc với các siêu thị, tất cả đều được chúng tôi bí mật tiến hành, cam đoan lợi ích của Hán Quần tuyệt đối được bảo đảm.”

Ha ha a. Ủy Nhân Nhân cười sáng lạn, quả thực phải tự bội phục chính mình thông minh. Nếu là nặc danh, liền không thể chứng thực. Nếu là cơ mật, Hán Quần càng không thể đi kiểm chứng tính thực tế của tư liệu. Ai, Nhân Nhân ơi là Nhân Nhân, trên đời này còn có ai thông minh hơn người nữa? Ha ha ha ha.

“Ừ, công tác chuẩn bị làm thực chu đáo!” Các quản lý nhìn vừa lòng liên tục gật đầu.

Hà Phi da đầu run lên, xấu hổ phân phát tư liệu, mồ hôi lạnh nhỏ giọt. Quả thật thực chu đáo, cắt dán chấp vá những tư liệu kia hại tay cô sắp đứt mất. Cô liếc nhìn trưởng phòng một cái. Trưởng phòng kia công phu mặt lạnh lừa chết người không đền mạng quả thật chân chính làm cô sùng bái.

Ủy Nhân Nhân tươi cười tràn ngập tự tin, tài ăn nói lưu loát, cùng kia công phu lừa chết người không đền mạng, hừ bên Hán Quần ngốc lảng, không có người biết kế hoạch này chỉ là từ một buổi tối nước tới chân mới nhảy.

Hán Quần vốn nghiêng về quảng cáo Thái Cực, giờ lại phát hiện ý tưởng của V.J có thể bao quát nhóm đối tượng tiêu dùng tới mọi tầng lớp, lập tức châu đầu ghé tai, tham lam trộn to mắt, mặt mày hớn hở thảo luận.

Cuối cùng tổng giám đốc của bọn họ cùng Ủy Nhân Nhân bắt tay. “Cô Ủy—” ông già đầu hói kia cười tủm tỉm nắm chặt Nhân Nhân thon thon ngọc thủ. “Chúng ta ngay lập tức ký hợp đồng.”

“Cái gì?!” Ký hợp đồng? Hà Phi kinh hô, Nhân Nhân giẫm cô một phát, sợ cô lộ ra dấu vết.

“Ha ha a.” Nhân Nhân nhàn nhạt cười, một bộ không chút nào ngoài ý muốn, thần sắc tự nhiên cùng tổng giám đốc bắt tay. “V.J nhất định sẽ toàn lực làm việc, cam đoan làm quý công ty vừa lòng.” Nha, chắc chắn chắc, ta sao lại thiên tài như vậy a? Cô choáng váng nghĩ.

Một gã đàn ông cao gầy, vẻ mặt hoảng hốt đứng trong văn phòng Phương Tuấn Mẫn.

Phương Tuấn Mẫn cười hì hì, nhưng là hàm răng trắng lóe sáng, từ trong mắt gã đàn ông kia xem ra giống như là dã thú ăn thịt người.

Trần Đình đem hình ghi trên TV ngừng lại, trong hình ảnh là người đàn ông kia đêm khuya quanh quẩn ở phòng kế hoạch, lén lút động chạm ngăn kéo của Hà Phi.

“Du Thiên Hạm.” Chủ tịch Phương cười tùm tùm nhìn anh. “Cậu không nghĩ tới là trong phòng kế hoạch lại lắp camera đi?” Vì đúng là để tránh cho loại hành vi xấu xa này.

“Chỉ bằng cái băng này, Du Thiên Hạm, anh sẽ phải vào tù.” Lương Chấn Y lạnh nhạt nói. Thiên Hạm sợ hãi mất ứng đồ. Lúc V.J cùng nhân viên ký hợp đồng cũng đã ghi rõ hậu quả để lộ bí mật.

Du Thiên Hạm quả thực vô dụng, thế nhưng đã rớt xuống nước mất, hai chân như nhũn ra, run lẩy bẩy giống như lá rơi trong gió.

“Tha cho tôi, nói thật, tôi không phải là muốn giúp Thái Cực, tôi chỉ là.” Anh thần sắc ảm đạm. “Chỉ là. Chỉ là. Tôi đã nghĩ trưởng phòng sẽ đem vụ Hán Quần ình, không nghĩ tới.” Anh ánh mắt ai oán. “Từ sau khi Ôn Hà Phi tới, trong mắt trưởng phòng cũng chỉ có cô ta, tôi nhất thời ghen tị mới. Tôi sợ sẽ bị Hà Phi đẩy đi xuống.”

Phương Tuấn Mẫn nghe xong ha ha cười. “Làm ơn, cậu làm gì mà phải sợ một cô gái chứ? Đáng sao? Rơi xuống tận mức này.”

Lương Chấn Y ánh mắt lạnh lùng quan sát anh. “Tôi có thể không truy cứu, nhưng anh sẽ bị đuổi việc.”

Du Thiên Hạm nghe xong mặt trắng bệch. “Tổng giám đốc Lương.” Nghẹn ngào.

Bỗng nhiên di động vang lên, Lương Chấn Y tiếp lấy điện thoại, đầu kia một phen tiếng nói phấn khởi rống đến.

“Thành công, thành công.” Hà Phi ở đầu kia vì hưng phấn mà cùng trưởng phòng hét chói tai. “Chúng em đã lấy được hợp đồng, nha, em thật không dám tin.” Tiếng nói của cô trở nên nghẹn ngào.

Lương Chấn Y khước mắt cong cong, dịu dàng khẽ nói vào điện thoại: “Chúc mừng.”

Cúp máy xong, anh quay sang Trần Đình: “Chuyển hợp đồng Hán Quần sang cho tôi.” Đồng thời nhìn lại Du Thiên Hạm. “Còn ở chỗ này làm gì?” Anh lạnh lùng nói. “Nhanh chóng đi thu thập đồ dùng đi.”

Du Thiên Hạm thông vai, ủ rũ đi về hướng cửa. Trần Đình khinh thường cách làm tiểu nhân như vậy, ở sau lưng anh hừ một tiếng.

Phương Tuấn Mẫn khụ khụ, nhìn Chấn Y liếc mắt một cái.

“Đợi chút ——” Lương Chấn Y gọi lại Du Thiên Hạm, anh quay đầu, nghe Lương Chấn Y lại nói: “Nếu đồng ý ký một thư cam kết cam đoan không tái phạm, tôi có thể lại cho anh một cơ hội.”

Phương Tuấn Mẫn lấy ra thư cam kết đã được chuẩn bị tốt từ trước. “Đúng thế đúng thế. Cậu là con trai duy nhất, trong nhà còn có mẹ phải phụng dưỡng, mau tới đây ký, tôi tha cho cậu một lần.”

Thiên Hạm không thể tin được boss lại nhân từ. “Thật. Thật sự?”

“Hừ!” Trần Đình không cho là đúng. “Rất dễ dàng cho hần ta.” Cô nhíu mày lạnh nhạt nói. “Bậc tiểu nhân này, chủ tịch còn dùng hần?” Cô đối với Phương Tuấn Mẫn độ lượng thấy thực nhàm chán.

Phương Tuấn Mẫn nhún nhún vai. “Đây là ý tứ của tổng giám đốc nhà em.”

Du Thiên Hạm vội vàng chạy tới, lập tức ký tên.

Sự tình xử lý tốt, Lương Chấn Y dặn dò Trần Đình: “Đem băng giám thị cắt vào hồ sơ.” Anh nghiêm mặt cảnh cáo Du Thiên Hạm: “Cùng với ghen tị Ôn Hà Phi, không bằng đem tinh thần tập trung vào làm việc.”

“Vâng, vâng!” Thiên Hạm xấu hổ, liên tục gật đầu, nghĩ rằng hần ta có gan lớn như con trời cũng không dám tái phạm.

Lương Chấn Y cùng Du Thiên Hạm lần lượt rời đi, Trần Đình sắp xếp văn kiện, khom người lấy ra băng giám thị. Phương Tuấn Mẫn mỉm cười nhìn bóng lưng cô cao gầy yếu điệu, động tác tao nhã. Anh chú ý thấy Trần Đình có một đôi chân dài phi thường xinh đẹp, bộ đồ công sở màu đen, cắt may gọn gàng, thực phù hợp với cô tính tình nghiêm túc thận trọng.

34. Chương 34

Lúc Trần Đình xoay người cầm lấy thư cam kết trước bàn anh, Phương Tuấn Mẫn ánh mắt mang ý cười, nhìn lên khuôn mặt nghiêm túc mỹ lệ của cô. “Em rất máu lạnh nha.” Đối với cô lạnh nhạt khắc sâu ấn tượng.

“Đối với loại tiểu nhân, không đáng mềm lòng.” Trần Đình rút ra văn kiện, Phương Tuấn Mẫn bỗng nhiên đè lại tay cô, Trần Đình ngẩn người, đôi mắt xinh đẹp nhìn thủ trưởng, thấy anh nhếch miệng cười, hàm răng trắng dưới ánh nắng chột lóe. Cô đồng tử co rút lại, thấy trong mắt anh lóe ra tia sáng, đó là ánh mắt đặc hữu khi đàn ông theo đuổi phụ nữ.

Trần Đình nhú mày. “Chủ tịch.” Tiếng nói lạnh đủ để đóng băng anh nhiệt tình ánh mắt. “Xin ngài buông tay ra.”

Phương Tuấn Mẫn mỉm cười. “Từ khi em vào công ty, anh đã hẹn em không dưới mười lần.” Anh bám riết không tha hỏi cô. “Đây là lần thứ mười một, tối nay có rồi không? Có thể có vinh hạnh cùng em dùng bữa tối chứ?”

“Đây là lần trả lời thứ mười một của tôi.” Trần Đình dùng sức một cái, rút ra văn kiện, trừng nhìn anh ánh mắt mang theo ý cười, đáp lại ngắn gọn hữu lực. “Tôi thích một mình ăn cơm.” Cùng lắm là chịu được một con mèo bầu bạn.

Anh vẽ mặt tổn thương làm cho cô đôi mắt xinh đẹp của cô đột nhiên sáng lên.

Phương Tuấn Mẫn mở tay ra. “Chưa thấy qua cấp dưới nào cứng đầu giống em như vậy.”

Trần Đình lạnh lùng khiêu mi, lườm anh một cái. “Chủ tịch Phương, tôi là tới làm việc, không phải đến để hẹn hò.”

Phương Tuấn Mẫn cười ha ha, không thêm để ý Trần Đình cho anh biến nguy hiểm chớ gần. “Nói chuyện đừng như tát nước vào mặt nhau như vậy chứ.”

Trần Đình đem văn kiện cất vào cặp tài liệu, trước khi đi bỏ xuống một câu: “A, mất hứng thì đuổi việc tôi a!”

Anh cười đến lớn tiếng hơn nữa, không có cách nào với cô. “Phản, phản rồi, kiêu ngạo đến như vậy.” Rồi hướng phương hướng cô ly khai nói vọng tới: “Anh sẽ hỏi lần thứ mười hai nữa. . . .”

Trên hành lang, Trần Đình nghe thấy, chỉ hừ một tiếng “Nhạt nhẽo”, lập tức ẩn xuống nút thang máy, hoàn toàn không đem Phương Tuấn Mẫn để vào mắt.

Bình yên vượt qua sóng gió Hán Quần, ở trong lòng Ôn Hà Phi, bóng dáng Lương Chấn Y dần dần lớn dần. Cô phát hiện nhiều khi mình nhìn Từ Thiệu Khâm nhưng lại nhớ tới Lương Chấn Y.

Cô phát hiện mỗi khi ở công ty cùng Lương Chấn Y chạm mặt, cho dù chỉ là sát bên người mà qua, cô sẽ tự nhiên mà rung động.

Cô bắt đầu lo được lo mất, cùng bạn trai hẹn hò thì không yên lòng. Cô thử càng cố gắng làm việc, ý đồ muốn che giấu trong lòng không yên, nhưng là cô bị ai phát hiện, cô lúc thường thường lơ đãng sẽ nhớ tới Lương Chấn Y đêm hôm đó dịu dàng.

Từ Thiệu Khâm dần dần cũng phát hiện Hà Phi khác thường. Đêm trước khi bay đi San Francisco, hẳn xuất ra nhẵn đã chuẩn bị sẵn, đưa cho Hà Phi.

Trên chiếc nhẫn có nam kim cương. Ánh kim cương lấp lánh trong đôi mắt kinh ngạc của Hà Phi.

“Đây là. . . .”

Từ Thiếu Khâm chủ động đem nhẫn đeo lên ngón áp út của cô. “Anh đã thông suốt rồi, anh sẽ không ép em, anh sẽ chờ em tự nguyện giao chính mình cho anh.” Hắn hôn lên đầu ngón tay Hà Phi. “Em nguyện ý chờ anh trở về sao? Phi, gần đây em rất hồ hởi với anh, anh rất sợ.” Hắn ừ ừ. “Lòng em có phải có người khác hay không?”

Hà Phi đột nhiên tránh đi ánh mắt của anh, kích động thất thố. “Không. Không có a.” Vì sao lại chột dạ? Cô cũng không có làm chuyện gì xin lỗi Thiếu Khâm, thế mà lại bị ánh mắt tra xét của bạn trai làm kinh hoảng.

“Chiếc nhẫn này đại biểu cho tâm ý của anh.” Hắn nắm chặt tay Hà Phi. “Anh ở Mỹ nhất định sẽ học hành thật chăm chỉ để lấy đến tấm bằng. Hà Phi, anh sẽ cho em một tương lai thật tốt đẹp. Em nguyện ý chờ anh sao?”

Hà Phi cúi thấp mặt, nhìn chiếc nhẫn lóe ra lấp lánh, bỗng nhiên cảm thấy chính mình do dự thật là đáng giận.

“Em. Em. Chúng ta thật sự thích hợp sao?” Rốt cục hỏi ra chính mình hoang mang.

“Anh biết bố mẹ anh bọn họ quá hăng hái dọa sợ em.” Thiếu Khâm nắm chặt tay cô, không ngừng kể ra quá khứ ngọt ngào trước đây. “Em còn nhớ rõ lúc trước anh theo đuổi em đã từng nói gì sao?” Ánh mắt của anh lấp lánh, Ôn Hà Phi là cô gái duy nhất anh để ý. “Anh sẽ chăm sóc em cả đời, anh tuyệt sẽ không phụ em. Ngày mai anh phải ra nước ngoài rồi, duy nhất không yên tâm chỉ là em. Đáp ứng anh, chờ anh trở lại. Đáp ứng anh được không? Em sẽ chờ anh chứ? Hà Phi.”

Không nghĩ tới lòng cô không yên đã muốn rõ ràng đến mức làm cho bạn trai nhìn ra, Hà Phi áy náy, bất chấp bỏ xuống mơ mộng viễn vông với Lương Chấn Y, rút về siết chặt tay nói: “Em. Anh yên tâm. Em sẽ không thay lòng, em chờ anh.” Trước kia lựa chọn Từ Thiếu Khâm, Hà Phi nguyện ý chịu trách nhiệm, cùng Thiếu Khâm đi tới cuối cùng.

Thiếu Khâm nhẹ thở ra, cách bàn ăn, ôm bạn gái. “Có lời cam đoan của em, anh yên tâm.”

35. Chương 35

Đầu đông gió lạnh tràn về. Ngày trời âm u ảm đạm, Từ Thiếu Khâm cùng với người thân rời đi Đài Loan. Thực lòng mà nói, anh thật không nỡ rời Hà Phi. Tình cảm của anh với cô là nghiêm túc, đáng tiếc Hà Phi luôn hi vọng sau khi kết hôn mới thân mật, anh đường đường một gã đàn ông khỏe mạnh, đương nhiên đành phải tìm một chỗ khác để phát tiết.

Từ Thiếu Khâm ở sân bay chia tay người nhà, Ôn Hà Phi phải đi làm, không tới tiễn đưa. Mang theo lòng quyến luyến với Hà Phi, dưới trời đông rét mướt, hắn một mình bay đi San Francisco xa xôi.

Ở công ty, Ôn Hà Phi đứng trước cửa kính mờ sương, cảnh sắc xám xịt làm cho cô thấy không rõ lắm màu trời.

Cô thở dài, thời gian này tâm tình buồn bực, cũng giống như hôm nay sắc trời âm u. Cô nhìn xa xa phía chân trời, Thiếu Khâm hẳn là đã lên máy bay đi? Cô nhớ tới buổi sáng lúc Ủy Nhân Nhân thấy chiếc nhẫn kim cương trên ngón áp út của cô thì đã hét ầm lên ——

“Này! Em làm cái trò gì vậy?” Cô bắt lấy bàn tay Hà Phi đeo nhẫn nhìn chằm chằm. “Thực tính giả cho cậu ta?”

Hà Phi nhún nhún vai. “Anh ấy đi du học, hi vọng em chờ anh ấy trở về, cho nên. Á!” Ủy Nhân Nhân nhưng lại ra sức muốn tháo nhẫn của cô ra, dọa đến Hà Phi thét chói tai, vội vã rút tay về.

“Cởi ra, mau cởi ra!”

“Làm gì chứ!” Hà Phi cản lại Nhân Nhân. “Vì sao phải cởi ra?”

“Ngốc thế!” Nhân Nhân trỏ trán Hà Phi. “Đồ đầu heo, không có chuyện gì sao lại đeo nhẫn. Không nơi nơi công bố với người thì em sẽ chết chắc?” Ngu, sao phải cắt chính mình đường lui?

Hà Phi nghe xong nhúu chặt mày. “Em có chết rồi, chờ anh ấy đến, bọn em sẽ kết hôn.” Cô giống như trần thuật sự thật, trên mặt không hề có biểu tình hưng phấn, ánh mắt có chút bất đắc dĩ.

Nhân Nhân nhúc đầu, vỗ vỗ cái trán. “Ai da! Em đùa ngốc này. Em có hiểu đối với chính mình tốt một chút hay không a?” Cô dạy bảo Hà Phi. “Em còn trẻ, trên đời đàn ông còn đầy, làm sao lại cứ khăng khăng Từ Thiệu Khâm, nhờ đâu có người rất tốt thì sao? Có người càng thích hợp thì sao? Chị đã nghe em kể về cái cậu Từ Thiệu Khâm ấy rồi, chị cảm thấy cậu ta một chút cũng không tốt.” Cô lay lay cánh tay Hà Phi đeo nhẫn. “Em đeo chiếc nhẫn kia chạy rong khắp nơi, ai còn dám theo đuổi em hả? Đàn ông thích em đều bị cái nhẫn này dọa chạy!”

“Chị nói vớ vẩn gì thế, lại không có người thích em.” Hà Phi nhúu mày.

Nhân Nhân nhin không được đối cô rít gào. “Ai nói không có, Lương Chấn Y kia kia!”

Hà Phi kinh ngạc. “A? Cùng anh ấy có liên quan gì?” Cô không rõ.

Úy Nhân Nhân lườm cô. “Đương nhiên là có liên quan, liên quan rất lớn. Em không cảm giác thấy sao, tổng giám đốc thích em a!” Hai cái tên trì độn này! Úy Nhân Nhân dứt khoát hảo tâm giúp bọn họ một phen. Cô nhìn như thế nào cũng cảm thấy hai người này tuyệt phối, không ở cùng nhau rất đáng tiếc.

Không nghĩ tới lời của cô cũng không thể khiến Hà Phi thông suốt. “Chị. Chị không nhầm chứ?” Hà Phi chỉ ngốc hề hề nói câu này, cũng không cho là thật. “Làm sao có thể, anh ấy cũng chưa nói thích em a?!”

Úy Nhân Nhân mắt trợn trắng, nhin không được rống cô: “Anh ấy có thể nói như thế nào? Cả công ty người nào không biết em Ôn Hà Phi có bạn trai yêu nhau đã năm năm, em muốn anh ấy nói như thế nào? Tổng giám đốc cũng không phải là mấy thằng nhóc choai choai mới lớn đi chơi cái trò cướp bạn gái người ta. Không nắm chắc mười phần, chị xem anh ấy cũng không dám tùy tiện hành động.” Úy Nhân Nhân thở dài. “Giờ thì hay rồi, em nếu đeo cái nhẫn chết tiệt này, cùng anh ấy liên thật sự không có khả năng!”

Nước mưa đánh lên cửa sổ, trên cửa kính mờ hồ phản chiếu ảnh Hà Phi ngẩn người.

Chuông tan tầm vang lên, Hà Phi thở dài, cùng mọi người vào thang máy xuống lầu, đi ra khỏi cao ốc. Cô đứng lặng trước sảnh, mưa rất lớn, trên đường bột nước bắn tung tóe. Cô muốn sang bên đường đi xe buýt, lại bị trận mưa rào này cản lại đường đi. Hà Phi co vai, cân nhắc có muốn đợi mưa chạy qua đường không.

Một chiếc xe Benz màu đen bỗng nhiên đứng ở trước đường, cửa kính xe kéo xuống, vừa nhìn thấy mặt, Hà Phi hoảng hốt đem tay trái để đằng sau lưng, giấu đi chiếc nhẫn.

Bên trong xe Lương Chấn Y ra hiệu đi lên xe, lại chĩa chĩa bầu trời đang mưa.

Hà Phi không yên tâm chú nhìn khuôn mặt anh tuấn của anh, bỗng nhiên cảm thấy chính mình giấu đi tay trái thực buồn cười. Hà Phi, mày làm cái trò gì vậy? Cô thở dài, đem tay trái duỗi trở về. Nhìn Lương Chấn Y, cô lắc đầu cự tuyệt ý tốt của anh. Bỗng nhiên thật chán ghét chính mình như vậy, chán ghét bị anh đảo loạn tâm. Thiệu Khâm vừa mới đi, cô ngay lúc này lại vì Lương Chấn Y mà bị mê hoặc, từ đáy lòng cô dâng lên cảm giác tội lỗi.

36. Chương 36

Thấy Hà Phi lắc đầu cự tuyệt, Lương Chấn Y đáy lòng giấu không được một trận thất vọng. Thật sâu nhìn cô đứng sau màn mưa, xoay người cầm lấy ô, mở cửa xe, bung ô, chạy tới.

Anh đem ô đưa tới tay Hà Phi, vì thế nhìn thấy trên ngón áp út của cô một chiếc nhẫn kim cương. Anh mắt tối lại, như không có việc gì nhét ô vào trong tay Hà Phi, sau đó nhìn vào đôi mắt xinh đẹp của cô, nhìn cô ánh mắt đậm đậm kinh hoàng. Anh mỉm cười với cô, trong lòng khổ đắng tràn ra khắp tâm can, nhưng anh chỉ cười nhạt một câu: “Nhẫn rất đẹp.” Dem thương tâm che giấu rất khá, cô căn bản không phát hiện.

Hà Phi thần sắc thê lương, không nhìn anh, gật gật đầu, nắm chặt ô, nhẫn lạnh như băng dưới Lương Chấn Y chú mục, nháy mắt nhưng lại giống như ngọn lửa thiêu đốt ngón tay cô.

Hà Phi co quắp nói: “Em có thể đợi mưa tạnh rồi qua phố, anh đưa ô cho em, vậy anh.”

“Không sao cả.” Thật sự không sao cả, anh cười khổ. Cô trong lòng có người khác, cũng không sao cả, ngay từ đầu anh đã biết rõ tình thế đối anh bất lợi, là anh chính mình muốn rơi vào, là anh tự mình đa tình nhện không được đối tốt với cô.

Tim của anh đã sớm ướt đầm đìa, chút mưa này thì có là cái gì.

Chiếc nhẫn trên tay Hà Phi giống như một lời nguyện rủa, nhắc nhở anh đa tình. Lương Chấn Y đem ô giao cho Hà Phi, xoay người nói lời tạm biệt. Anh cởi áo khoác, trèo lên trên đầu, đội mưa trở lại bên trong xe, đóng cửa xe chạy nhanh rời đi. Chỉ có chính anh biết, cảm giác thương tâm, tư vị thất vọng, là cỡ nào đau lòng người. Cơn mưa xối xả giống như trăm ngàn cây châm, cùng lúc đâm xuống trong lòng anh. Kính chắn gió bị mưa làm mờ, tầm mắt của anh cũng đi theo mờ mịt Là anh tự mình đa tình, đích thật là anh tự đi tìm khổ. Tình yêu đau khổ này, là chân chính dày vò.

Hà Phi nắm chặt cán ô, nắm đến đầu ngón tay biến trắng. Đáy lòng tự hỏi, anh thực thích cô sao? Có như vậy một khoảnh khắc, nhìn đến bóng lưng anh đội mưa đi, rất muốn liều lĩnh đi theo anh. Giọt mưa ai oán theo mép ô rơi xuống, tiếng mưa rơi ào ào bao phủ cả thành phố này.

Hà Phi có rất nhiều thứ nghĩ muốn nói với anh, cuối cùng vẫn chỉ là nhìn xe của anh chạy nhanh rời đi trước mắt cô, chạy nhanh nhập vào dưới màn mưa mù mịt. Thanh âm của cô, nhiệt tình của cô, tất cả đều nghẹn lại ở cổ họng, muốn nói mà nói không nên lời.

Cô bỗng nhiên không vội vàng sang phố mà lại ngẩn ngơ đứng ở giữa dòng người đi đường. Trên ngón tay trái có nhẫn kim cương Thiếu Khâm tặng, trong bàn tay phải có ô Lương Chấn Y đội mưa đưa tới. Lúc anh đem ô nhét vào trong tay cô thì cán ô vẫn còn lưu lại độ ấm bàn tay của anh.

Ông trời! Hà Phi bàng hoàng, bỗng nhiên cảm thấy tiền đồ mờ mịt. Cô làm thế nào mà đi đường tình thế này?

Kỳ thật chính mình đáy lòng rất rõ ràng, một chiếc ô này, so với chiếc nhẫn kia càng làm ấm lòng cô. Nhưng là anh cũng không nói, anh yêu cô, anh thích cô, anh cũng không tỏ vẻ gì.

Cô cũng không dám hỏi, hỏi tâm ý anh. Cô trong lòng đã sớm có một người, làm sao có tư cách để mà hỏi được.

Thứ tình cảm hỗn loạn này quấy rầy đến cuộc sống bình yên của Hà Phi.

Hà Phi vì tâm loạn mà buồn rầu, vì tình mà ưu sầu, đến cạn sạch sức lực.

“Bà ngoại.” Chôn mặt trên đầu gối ấm áp của bà ngoại xem tivi, Hà Phi vừa gọi đầu, bà ngoại giúp cô sấy tóc. Cô đột nhiên hỏi: “Bà lúc trước vì sao quyết định gả cho ông?”

Bà ngoại vuốt tóc của cô. “Cháu cùng Thiếu Khâm xong rồi?” Bà thực hưng phấn. “Thế là tốt nhất, nếu thực nó ra nước ngoài, cùng nó cắt đứt không còn một mảnh!”

Hà Phi trừng mắt liếc cô một cái. “Bọn cháu rất tốt.” Cô ngượng ngùng nói. “Cuối tháng hội trường sinh của bà không phải muốn đi A Lý Sơn chơi sao? Tuần đấy lại đúng là vào Giáng sinh, cháu định đi xem Thiếu Khâm.” Nếu không gặp bạn trai, chỉ sợ lòng của cô sẽ dao động còn lợi hại hơn, hiện tại cô liền thường nhện không được nghĩ đến Lương Chấn Y, thực phiền não muốn chết. “Cháu visa đều làm xong hết rồi.”

Ôn bà bà thực khiếp sợ. “Cháu cái con nhóc này, Thiếu Khâm tuần trước bảo cháu đi qua thì cháu không phải là cự tuyệt sao?” Hà Phi lười biếng nói: “Ai bảo bà muốn đi A Lý Sơn chơi, cháu đây một người ở nhà buồn chết được, một tuần a, xin luôn nghỉ đông đi gặp anh ấy, thuận tiện cho anh ấy cái kính hi.” Hà Phi phẫn cái mặt quý. “Anh ấy luôn chê cháu quá lạnh nhạt với anh ấy đâu.”

Ôn bà bà nhú mày trừng mắt liếc cháu gái một cái. “Nghiệt duyên a!” Từ Thiếu Khâm này thật đáng ghét, toàn quần quít lấy cháu gái yêu quý của mình.

“Bà ngoại, bà lại nói lung tung rồi nha.” Cô nghiêm lại mặt.

“Bà nói cho cháu biết a, con nhóc.” Cô vuốt tóc Hà Phi, giọng khàn khàn cúi đầu nói. “Bà vì sao quyết định phải gả cho ông ngoại cháu, rất đơn giản a, cháu cứ như vậy tự hỏi mình, lúc cháu bắt lực nhất thì ai là

người đầu tiên cháu nghĩ đến? Còn có, thời điểm cháu thê thảm nhất, cháu cảm thấy người kia nhất định sẽ không bỏ rơi cháu, vậy thì đúng rồi, gả cho người kia liền trăm phần trăm không thành vấn đề!”

Hà Phi không có lên tiếng, Ôn bà bà vỗ vỗ đầu cô còn nói: “Ha, ần như bà ngoại nói, cháu cẩn thận ngẫm lại, lúc cháu bất lực nhất thì cháu nghĩ đến là Từ Thiếu Khâm sao? Thời điểm cháu thê thảm nhất, cháu có tự tin tuyệt đối nó sẽ không bỏ rơi cháu mặc kệ cháu sao? Ha, nếu thật sự là nó, thì cháu phải gả cho nó thôi! Nếu không, con nhóc chết tiệt kia, cháu mau mau chia tay với nó, đỡ phải phí thời gian như vậy, mọi người đều già đi.”

“Cháu không biết.” Khuôn mặt Lương Chấn Y cùng Từ Thiếu Khâm trùng điệp cùng một chỗ, chiếm cứ toàn bộ đầu óc cô. Hà Phi thở dài. “Có lẽ là tại cháu mãi mê làm việc, lâu lắm không cùng Thiếu Khâm ở chung, có lẽ đi Mỹ một chuyến này thì tốt rồi.”

“Tốt cái gì?” Ôn bà bà hỏi ——

Có thể tốt tốt trấn an chính mình mê vọng hỗn loạn tâm. Hà Phi nhắm mắt lại, không có đáp lời.

37. Chương 37

Một tháng sau khi Từ Thiếu Khâm xuất ngoại, thuận tiện các dự án cũng đều kết thúc, Hà Phi ở trước đêm Noel xin bảy ngày nghỉ đông, xuất ngoại thăm bạn trai.

Mang theo một vali hành lý, một quyển hướng dẫn du lịch, Hà Phi một mình bay đi San Francisco. Đây là cô lần đầu tiên xuất ngoại, cô có chút sợ hãi, ngồi trong khoang máy bay giữa trời đêm bay đi, muốn từng chút từng chút một vứt bỏ bóng dáng Lương Chấn Y. Tình cảm rối rắm vô cùng phiền muộn, cô tính cùng bạn trai ôn lại quãng thời gian vui vẻ trước đây. Nghĩ tới chính mình tâm tư đơn thuần lúc trước, giờ lòng rối loạn khiến cô sợ hãi. Hà Phi tưởng tượng lúc bạn trai nhìn thấy cô lúc ấy có bao nhiêu cảm động, nghĩ mà mỉm cười. Thiếu Khâm từng viết thư tình cho cô, Hà Phi trong lúc hành trình nhàm chán lấy ra ngồi xem lại, cô một lần lại một lần nhắc nhở chính mình, bọn họ cũng đã từng có những năm tháng tốt đẹp.

Cô tự nói với mình mơ mộng với Lương Chấn Y chính là nhất thời ý loạn tình mê, rất nhanh đều sẽ trôi qua, lòng của cô rốt cuộc cũng sẽ bình tĩnh lại.

Trải qua chuyến bay mười mấy giờ, máy bay cuối cùng hạ cánh xuống sân bay San Francisco.

Hà Phi lên taxi đi đến chỗ ở của bạn trai, cùng lúc này, Đài Loan là lúc sáng sớm, Lương Chấn Y một mình ngồi ở phòng khách, trong gạt tàn nằm ngổn ngang cả đồng tàn thuốc.

Lương Chấn Y mất ngủ, nghĩ Hà Phi nghĩ đến đau lòng. Xin phép nghỉ của cô là anh tự mình phê chuẩn, tính thời gian, cô hẳn là đã nhìn thấy bạn trai, bọn họ lại thân mật ôm nhau. Anh ghen tị phát cuồng, bắt lấy gạt tàn xúc động ném vào vách tường, mảnh nhỏ bắn ra, xước qua khuôn mặt anh. Anh âm u đứng trước tường siết chặt nắm tay, tuy rằng vẫn nhắc nhở chính mình đừng suy nghĩ nữa, lại vẫn không nhịn được nghĩ đến Hà Phi đầu nhập vào vòng tay ôm ấp của một người đàn ông khác, nghĩ đến ngực phẳng phất như bị thiêu đốt. Ghen tị hỏa diễm hung mãnh cắn nuốt anh, anh lại chỉ có thể gặp nguy mà không thể thoát.

Taxi chạy nhanh vào trong khu nhà ở, cây cối hai bên đường đều được trang hoàng đèn nê ông, xe đứng ở trước một khu nhà màu lam.

Hà Phi trả tiền, đẩy ra cửa, đuổi chân đang bước xuống xe, đột nhiên mắt trợn trừng, đóng mạnh lại cửa xe.

Lái xe không hiểu, dùng tiếng Anh liên tiếp hỏi Hà Phi.

Hà Phi thần sắc kinh hoàng, nhìn một đôi nam nữ đi qua trước mắt, xuyên qua cửa kính xe, người nam ôm chặt eo người nữ. Cô gái cười ngả vào lòng gã đàn ông, bọn họ hôn môi, tiếng cười thực suông sã.

Hà Phi dùng non nót tiếng Anh xin lái xe chờ cô, sau đó đẩy ra cửa xe, đuổi theo đôi nam nữ kia. Cô thở hổn hển, lồng ngực căng cứng, nhìn người nam hôn tai cô gái kia, lại thỉnh thoảng thân miệng của cô, tay

hắn bồi hồi quanh cặp mộng cô gái. Lúc bọn họ sắp bước vào nhà thì Hà Phi rút cuộc đuổi kịp, giữ chặt lấy người nam. Hắn bị lực đạo hung mãnh kia kéo lấy, mắng một tiếng quay đầu sang.

Đèn đuốc sáng trưng, cửa sổ nhà ai còn phát ra bài hát Giáng sinh. Đêm vui vẻ này, Hà Phi trong mắt lại bốc cháy hừng hực lửa giận. Cô không nhận nhầm người, trừng mắt nhìn người con trai đang kinh ngạc trước mắt, phần nộ cùng nan kham toàn bộ viết ở trên khuôn mặt khiếp sợ của cô.

“Từ-Thiếu-Khâm!” Cô cắn chặt răng kêu tên hắn.

Thiếu Khâm giống như gặp quỷ, sắc mặt trắng nhợt, vội vàng đẩy cô gái bên cạnh vừa quấy được từ quán bar ra. Cô gái tức giận đến liên tiếp phun ra lời thô tục.

Dưới Hà Phi phần nộ nhìn chằm chằm, Thiếu Khâm vội vàng giải thích. Lời nói chột dạ qua quýt kia lại giống như dao nhọn lạnh lẽo đau đớn Hà Phi tâm địa ôn hậu.

“Phi? Em. Em không phải là không thể tới sao?” Hắn ra vẻ không có gì cười với cô. “Đến xem anh sao? Anh thật là cao hứng.” Ấp úng giới thiệu cô gái sắc mặt xanh mét bên cạnh. “Đây. Đây là. Là bạn bè bình thường.”

Hà Phi nheo lại mắt, không có hé răng, vẻ mặt sợ hãi của Thiếu Khâm nhìn ra lại thấy buồn cười.

Đại khái biết mình nói được có bao nhiêu vớ vẩn, chột dạ, hắn đơn giản nói thẳng: “Ai da, em hãy nghe anh nói ——” hắn giữ chặt cánh tay Hà Phi, thấp giọng giải thích. “Em đừng loạn nghĩ nha, anh là đàn ông thôi, đương nhiên là có bình thường dục vọng. Anh rất nhớ em, cô ta chính là tạm thời thay thế em theo giúp anh qua đêm, chính là giải quyết dục vọng của anh. Hiện tại em đến rồi là tốt nhất, anh lập tức bảo cô ta rút!” Từ Thiếu Khâm quả thực lập tức rống lên với cô gái kia, dùng tiếng Anh bảo cô ta trở về. Cô gái kia tức giận đến gợn ngón giữa lên với hắn rồi mới rời đi.

Hắn quay đầu dắt tay Hà Phi, cười hì hì hỏi: “Hành lý của em đâu?” Nhìn ra xa tắc xi ở bên đường. “Ồ trong xe à, anh giúp em lấy.”

Anh tự biên tự diễn đi tới tắc xi, Hà Phi chính là nhìn hắn, thủy chung không lên tiếng. Đến tận tới lúc này mới biết được chính mình có bao nhiêu ngu ngốc. Yêu một kẻ như vậy, hắn ta nhưng lại có thể đồng dạng nói hắn tịch mịch liền cùng một cô gái xa lạ lên giường. Thực đáng sợ, đây là người đàn ông cô yêu năm năm, tính phò thác chung thân? Mà cô đâu, nhưng lại vì một gã đàn ông như vậy đau khổ áp lực lòng mình? Thường thường lại còn phải chịu lương tâm dằn vặt? Quá ngốc! Cô là cỡ nào ngu ngốc?! Nhìn Từ Thiếu Khâm, Hà Phi lưng một trận lạnh lẽo, giả như không có một chuyến tới đây, không phát hiện một màn này, cô còn muốn ngây ngốc cùng người này tiêu tốn bao lâu? Cả đời sao? Ông trời, cô ngu ngốc đến có đi chết đi! Bà ngoại sớm đã sớm nhìn ra hắn không đáng tin, cô lại vẫn. Cảm giác sợ hãi quá nhiều phần nộ, nan kham lại quá nhiều thương tâm.

Hà Phi nhìn Thiếu Khâm cùng lái xe nói nói mấy câu, nhìn hắn khom người vào trong xe, tính cầm lấy hành lý, cô bỗng nhiên chạy lên, một phen đẩy ra hắn.

“Đừng đụng vào đồ của tôi!” Cô rít gào.

“Hà Phi?” Thiếu Khâm bị đột nhiên đẩy thiếu chút nữa té ngã. Hắn ổn định thân mình, hoảng sợ nhìn bạn gái chui vào bên trong xe.

Ở Hà Phi đóng cửa xe một khắc kia, Từ Thiếu Khâm đúng lúc giữ lấy cửa. Hắn thấy Hà Phi cố ý muốn đóng cửa, đành phải vội vàng quát: “Bảo bối. Phi a. Đừng giận anh, Phi, bình tĩnh bình tĩnh a, em muốn đi đâu? Đã trễ thế này, mau xuống dưới! Xuống dưới a.” Hắn là thật sự sợ hãi mất đi cô.

Hà Phi kéo cửa xe không được, dứt khoát đá hắn một cước, hắn đau đến buông tay, cô tức khắc đóng cửa, muốn lái xe chạy quay về sân bay. Xe khởi động, chậm rãi chạy rời đi, Hà Phi kéo xuống cửa kính xe, dùng sức tháo xuống nhấn ném đi. Cô mắt lạnh nhìn Thiếu Khâm chạy, nhìn hắn đuổi theo xe, nghe hắn lớn tiếng la lên tên của cô.

Lúc này đây cô không có mềm lòng, lúc này đây cô quay mặt qua chỗ khác chăm chú nhìn con đường phía trước. Mắt của cô đỏ, không phải bởi vì anh phản bội, mà là vì mình mà cảm thấy bị ai. Đã tốn thời gian

dài như vậy, lại yêu phải một tên khốn, rất ngốc, thật sự rất ngốc.

Trở lại sân bay, Hà Phi mới ý thức tới chính mình xúc động, đã trẻ thế này, ở một nơi xa lạ, cô thầm nghĩ rất nhanh bay trở về Đài Loan. Nhân viên bán vé lại bắt đầu dĩ giải thích với cô, vé máy bay của cô không có cách nào đổi ngày, rất nhiều người Hoa vội vàng quay về Đài Loan qua Giáng sinh, đã nhiều ngày còn chưa có vé.

Nửa đêm, Hà Phi vừa đói lại vừa mệt, chật vật kéo hành lý ở trong sân bay du đãng. Không khí trong trẻo lại lạnh lẽo, ngoài sân bay sương đêm mù mịt.

Hà Phi đáy lòng có nói không ra lời bi thương khổ sở, không nghĩ tới chính mình sẽ có thời điểm thê thảm như vậy. Cô có thể lại đi tìm Thiếu Khâm, tối thiểu có thể bình an vượt qua đêm nay.

Không, cô tức giận kéo nhanh hành lý. Đời này lại không muốn cùng hắn có liên quan gì hết. Du đãng trong sân bay vắng vẻ, bốn phía chỉ còn lại vài du khách nằm cuộn mình trên sô pha chờ hừng đông.

Cô bị ai nghĩ, mình là chẳng phải cũng nên tìm cái góc qua một đêm? Cô hoảng sợ bối rối, một chút chủ ý cũng không có.

Nhân viên công tác đẩy máy hút bụi ù ù làm sạch thảm, Hà Phi nhìn hé ra khuôn mặt xa lạ, không biết nên đi con đường nào. Đáy lòng có chút mờ mịt, càng nhiều lại là cảm giác bất lực sợ hãi. Kì nghỉ này chân chính thê thảm.

Cũng không biết làm như thế nào, cô ngây ngốc đến trước điện thoại công cộng, xuất ra thẻ tín dụng đút vào trong máy, nhin không được quay số về Đài Loan, chuyển được đến số di động của Lương Chấn Y. Hà Phi nắm chặt ống nghe, cúi thấp mặt, nước mắt tí tách rơi.

38. Chương 38

Đúng vậy, bà ngoại nói đúng vậy. Tại thời điểm chật vật như vậy, cô người thứ nhất nhớ tới là Lương Chấn Y, là anh. Hiểu đến không thể hiểu rõ hơn. Cô cuối cùng ở thời điểm bất lực nhất, sẽ nhớ tới anh.

Điện thoại không có người tiếp, Hà Phi nghẹn ngào, bất lực cầm lấy điện thoại, nước mắt rơi càng nhiều. Trong lòng tha thiết khẩn cầu anh ở, khẩn cầu anh nghe, tùy tiện nói cái gì đó đều được, chỉ cần nghe thấy thanh âm của anh, lòng cô khẳng định sẽ không bối rối sợ hãi như vậy.

Giữa đêm tối tăm, một sợi quang học phi như bay, vượt qua sông hồ, thiên sơn vạn thủy, ngàn dặm xa xôi, xuyên qua hai quốc gia, giữa mấy nghìn vạn điện tuyến phức tạp đến được tới di động Lương Chấn Y.

Tiếng chuông điện thoại chói tai ở lúc sáng sớm vang lên, Lương Chấn Y lười nghe.

Anh một đêm chưa ngủ, lại uống nhiều rượu, mệt mỏi ngồi chờ đợi ở sô pha, mặc cho điện thoại kêu vang.

Đội không được anh đón nghe, Hà Phi chạm vào máy điện thoại lạnh như băng, siết chặt điện thoại, nghẹn ngào bất lực khóc nức nở.

Cô rút cuộc từ bỏ, đi ra ống nghe.

“A lô?” Lương Chấn Y đón điện thoại.

Dường như nghe thấy âm thanh, Hà Phi vội vàng kéo ống nghe về bên tai.

“A lô?”

Là anh, âm thanh quen thuộc, từ một nơi xa xôi truyền vào tai cô. Hà Phi nhất thời im lặng, lắng nghe giữa đường dẫn rề rề giọng nói thuần hậu trầm thấp của anh vọng lại.

“A lô?” Lương Chấn Y bật đèn, nhìn lại số gọi đến trên di động, là dãy số của nước ngoài. Thoáng chốc hiểu được, kích động nắm chặt điện thoại, xúc động liên kêu ra anh âu yếm tên. “Hà Phi?!”

Một tiếng nức nở kinh động anh, là cô? Thật sự là cô?!

“Sao vậy? Xảy ra chuyện gì?” Lại là liên tiếp khóc nức nở thanh âm, đầu bên kia Hà Phi vì anh hỏi han lo lắng mà cảm động nói không nên lời, nước mắt lưng tròng, từ khi nào mà bắt đầu, mình hóa ra là ý lại anh như vậy.

Tiếng gọi của anh, thần kỳ làm cả tòa sân bay trong nháy mắt trở nên ấm áp, làm quốc gia xa lạ tức khắc trở nên quen thuộc thân mật. Tựa như anh kiên định làm bạn ở bên người cô, dĩ vãng như nhau cho cô dũng khí cùng sức mạnh. Lòng cô cảm động đến loạn một đoàn. Cô khóc không ngừng, đã quên đây là điện thoại quốc tế cỡ nào đắt đỏ, cô nhưng lại chỉ nhớ rõ khóc với anh, khóc đến Lương Chấn Y ở đầu bên kia điện thoại tâm cũng đều nát.

Anh dè nén xuống lo lắng, tỉnh táo lại thấp giọng trấn an cô. “Em đừng sợ, đừng hoảng hốt. Nói cho anh biết, xảy ra chuyện gì.”

Cô nói, Hà Phi trấn định xuống, khóc nức nở kể ra cảnh ngộ đêm nay. Cô cái gì cũng đều nói, nói mình có bao nhiêu gốc, nói Thiếu Khâm có bao nhiêu đáng giận, nói cô bị kẹt ở sân bay, không biết làm sao, cô đem chuyện khó của cô, đem sợ hãi của cô toàn bộ nói hết.

Anh vẫn lắng lắng nghe, kiên nhẫn nghe cô giọng nói thút thít, câu cú hỗn loạn.

Sau đó, thực trấn định giúp cô giải quyết từng việc một.

Anh nói ban đêm San Francisco rất lạnh, muốn cô đầu tiên đem hành lý mở ra, tìm ra áo khoác ấm mặc thêm vào, đừng để bị cảm lạnh; anh lại bảo cô đi tìm xô pha ở cửa ra gần nhất rồi ở yên đấy; anh muốn cô tỉnh táo lại đem nước mắt lau khô, anh dặn dò cô đừng ra sân bay, đừng nói chuyện với người lạ.

Sau đó hỏi rõ ràng cô mặc quần áo gì, hành lý là màu gì, cuối cùng anh dịu dàng cam đoan.

“Em đừng sợ. Anh có bạn ở phố người Hoa mở nhà trọ, anh lập tức gọi anh ấy đi đón em, sắp xếp cho em vào ở trong nhà trọ. Không có việc gì, em đến chỗ anh ấy, tắm một cái nước nóng, ăn một bữa cơm thật ngon, ngủ một giấc, cái gì cũng đều không cần nghĩ, không cần lại khóc.”

Anh nói cô không cần lại khóc, của anh an ủi lại hại cô nước mắt đã muốn ngừng lại rơi xuống dưới. Thời khắc này lòng cô mờ mịt đã lâu rồi cuộc thanh sáng, rõ ràng cảm nhận được quan tâm của anh, tìm cô loạn nhịp.

“Được. Được.” Hà Phi nghẹn ngào nói với anh. “Em nghe lời anh.”

Lương Chấn Y yêu thương cô thấp giọng dặn dò. “Mặc ấm một chút.”

“Được.”

Anh muốn cúp máy, lại luyến tiếc. “Anh muốn gọi điện thoại cho bạn.”

“Vâng.” Cô thật sự không nghĩ cúp máy. “Em. Như vậy. Tạm biệt.”

“Tạm biệt.” Lương Chấn Y do dự, không thực cúp điện thoại, muốn chờ cô treo trước. Cô cũng do dự, chờ anh treo, hai người không nói gì, lặng yên vài giây, sau đó, anh nhưng lại nghe thấy cô thương tâm nói một câu làm anh tim đập nhanh –

“Em rất nhớ anh.” Thật sự. Thật sự thật tưởng niệm anh, hận không thể có anh ngay tại bên cạnh. Tại đây lúc thời điểm bất lực mới nói ra lời bốc đồng như vậy, thật sự có chút giảo hoạt, cô ý thức được điểm ấy, đỏ mặt, muốn gác điện thoại.

“Đợi chút!” Lương Chấn Y thấp giọng nói. “Hà Phi, giáng sinh vui vẻ.” Anh thốt lên. “Anh thật cao hứng, em gọi điện thoại cho anh.”

“Vâng.” Hà Phi xoa mắt, mỉm cười, ngọt ngào đã quên sân bay lạnh thế nào. “Giáng sinh vui vẻ.” Thật sự vui vẻ, nghe thấy thanh âm của anh, là món quà giáng sinh tuyệt vời nhất ông trời ban cho cô.

39. Chương 39

Sáng sớm, Lương Chấn Y chạy như bay đến đập cửa nhà Phương Tuấn Mẫn, chuông cửa vang không ngừng.

Lúc người giúp việc đánh thức Phương Tuấn Mẫn từ ổ chăn dậy thì Lương Chấn Y đã muốn đợi không kịp nhảy bổ vào trong phòng anh.

Phương Tuấn Mẫn nhất thời chưa tỉnh, đột nhiên thấy Lương Chấn Y, cuối cùng so với Chấn Y còn hoảng.

“Xảy ra chuyện gì? Công ty bị cháy? Hay là bị ăn trộm?!” Phương Tuấn Mẫn ngồi bật dậy, sắc mặt kinh hoảng, nghĩ rằng Lương Chấn Y vội vàng tìm đến như vậy, nhất định là đã xảy ra chuyện phi thường nghiêm trọng, lập tức liên tưởng đến rất nhiều chuyện khủng bố, không nghĩ tới anh chính là một câu ——

“Mình muốn xin nghỉ đông.”

A? Như thế nào cũng không nghĩ đến Lương Chấn Y sáng tinh mơ tới cửa quấy rầy chỉ vì chuyện này? Phương Tuấn Mẫn choáng váng một giây, mặc vào áo ngủ, xuống giường trừng mắt anh. “Cậu. Cậu vì chuyện này mà dựng mình dậy?” Việc này gọi điện thoại là được thôi. “Được được được, mình đương nhiên đồng ý. Mãi gọi cậu đem ngày nghỉ tích góp lại nghỉ đông cho hết đi, là cậu không cần. Giờ muốn nghỉ, mình cầu còn không được!” Phương Tuấn Mẫn ngáp một cái. May mắn không phải chuyện gì kinh thiên động địa.

“Còn có, mình còn có việc.” Người giúp việc bưng trà tiến vào, Lương Chấn Y bới mái tóc đen, ánh mắt lóe ra thấp giọng một câu. “Muốn nhờ cậu. giúp mình lấy cái vé máy bay.”

“Vé máy bay?” Phương Tuấn Mẫn giục giục mắt. “Được thôi ——” Lương Chấn Y hôm nay là lạ nha, cần thận xem xét Lương Chấn Y, thấy anh mày nhều chặt thần sắc tối tăm, giống như là đang lo âu chuyện gì. Phương Tuấn Mẫn hỏi anh: “Vé đi lúc nào? Bằng quan hệ của cậu còn đặt không được?”

Lương Chấn Y quay sang, bình tĩnh nhìn lại Phương Tuấn Mẫn. “Muốn đi San Francisco, hôm nay, càng sớm càng tốt.”

“Đùa nhau chắc?” Anh kinh hãi. Mấy ngày nay đúng là ngày lễ, Phương Tuấn Mẫn ghen hòng nhìn trần trời. “Ê, đừng có nháo, muốn đi chỗ nào cướp vé? Mình xem cậu mấy ngày nữa lại ——”

“Không được!” Lương Chấn Y đi tới, đè lại hai vai Phương Tuấn Mẫn, ánh mắt kiên định, vẻ mặt dị thường nghiêm túc. “Mình chưa từng cầu cậu cái gì.”

“Ừ, nha.” Quái lạ, anh bị Lương Chấn Y làm cho ghen miệng, trong lòng một trận ngứa.

Lương Chấn Y ánh mắt sắc bén, cố chấp thấp giọng nói: “Cho dù là cướp lấy, hay mất nhiều tiền hơn nữa đều được. Giúp mình!”

Phương Tuấn Mẫn gãi gãi đầu, thanh thanh cổ họng. “Ồ.” Áo não suy tư. “Để mình nghĩ xem có ai hôm nay muốn đi San Francisco.” Anh khổ nghĩ, nhin không được ngẩng đầu tò mò hỏi: “Ê, chuyện gì mà cậu hôm nay không đi không được a? Chậm vài ngày không được sao? Cậu đi San Francisco làm gì vậy?”

Lương Chấn Y trầm mặc, Phương Tuấn Mẫn thấy anh sắc mặt tối tăm, thức thời xua xua tay. “Quên đi, quên đi, không nói thì thôi, mình giúp cậu ngẫm lại có biện pháp nào có thể lấy được vé máy bay không. Ồ.” Anh cố gắng suy nghĩ. Anh đưa không ít quà tặng đắt tiền cho tiếp viên hàng không, không biết các cô ấy có giúp được hay không. Đang nghĩ tới, bỗng nhiên nghe thấy Lương Chấn Y trả lời anh ——

“Ôn Hà Phi ở đấy. Cô ấy xảy ra chuyện, mình thực lo lắng.”

Phương Tuấn Mẫn bừng tỉnh đại ngộ. “Ồ ——” Trách không được tên bạn lo lắng như vậy, là Ôn Hà Phi hả? Thật không dễ dàng a, hai người kia thông suốt rồi?! Anh tức khắc nhảy xuống giường vồ lấy điện thoại, nhĩa khí mở ra danh bạ.

“Được! Việc này mình không thể không giúp, nhất định đem cậu đưa đến San Francisco gặp Ôn Hà Phi!” Anh hưng phấn kẹp lấy điện thoại, đi quấy rầy một đám bạn cũ.

Lúc hừng đông Hà Phi bình an được người đàn ông trung niên để ria mép nói tiếng Quảng Đông từ sân bay đón tới một nhà trọ nho nhỏ kiến trúc kiểu Trung Quốc trên phố người Hoa.

Nhà trọ có cái tên đậm chất giang hồ, kêu là “Nhà trọ Hòa Bình”. Trên lan can cửa sổ còn buộc lá cờ, là quán có Trung Quốc vị nhất ở phố người Hoa. Ông chủ là chú Hồ tính tình hào sảng, cầm chìa khóa tự

mình giúp Hà Phi mang hành lí lên lầu, đưa tới một gian phòng ở tầng trên cùng. Ông đẩy ra cánh cửa màu đỏ, không gian nho nhỏ, bố trí đơn giản, sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái.

Chú Hồ nói: “Chấn Y đột ngột nói với chú muốn phòng, thực xin lỗi, chỉ còn thừa lại gian phòng này. Có chút nhỏ, bất quá cái gì cũng đều có đủ hết.”

Hà Phi sợ hãi theo chú Hồ vào phòng, thăm màu đỏ, ánh mặt trời bị rèm cửa sổ che lại.

“Cám ơn chú.” Lòng cô tràn đầy cảm kích. “Thế này là tốt lắm rồi.”

Chú Hồ đem hành lý “cộp” một tiếng đặt lên trên thăm. “Lễ giáng sinh, lần nào khách sạn cũng đầy cả, cháu chịu khó vậy!”

Hà Phi gật đầu. “Vậy. Vậy sao phòng này không có người ở ạ?” Có chút tò mò hỏi.

Ông chủ liền quay đầu sang, thực quý dị thăm thì với cô: “Đúng vậy a!” Ông nheo lại mắt, thần sắc quý dị khiến Hà Phi trong lòng một trận sợ hãi, ông nhưng lại nói: “Phòng này trước kia có người chết, có chuyện ma quái a!”

Hà Phi sắc mặt trắng nhợt, hoảng sợ bắt lấy cánh tay ông chủ. “Thật. Thật vậy sao?” Đang hoảng hốt nhìn quanh bốn phía thì lại nghe thấy chú Hồ tuôn ra sang sảng tiếng cười. “Là giả, ha ha ha ha ha.” Ông mạnh vỗ vỗ lưng Hà Phi. “Cháu xem phim kinh dị nhiều quá đấy!” Ông nháy mắt mấy cái. “Chấn Y cùng chú giao tình rất tốt, chú nào dám thuê phòng có ma cho cháu ở chứ?!” Ông đi qua xoay mở lò sưởi. “Cậu ấy muốn chú giúp cháu thêm hai cái chăn, sợ cháu bị lạnh, còn nói cháu có thể sẽ đói, trên bàn có thực đơn, muốn ăn cái gì cứ việc nói.” Chú Hồ thấy không có việc gì, bước ra hướng cửa. “Chú đi đây, có việc gì cứ gọi mấy nội bộ.”

Hà Phi tiễn ông đi ra ngoài, chú Hồ cuối cùng với cô nháy mắt mấy cái. “Chú lần đầu tiên thấy Chấn Y cứng chiều người ta như thế, cô nhóc, cháu thực may mắn nha ——” Thấy cô mặt đỏ, ông cười tùm tùm rồi đi.

Hà Phi đá rơi giày cao gót, đi bộ một ngày, gót chân đều bị mài rách. Cô tứ chi đau nhức, kéo thân mình mỗi một tiến vào phòng tắm, nước nóng luồn qua mái tóc, chảy xuống đến ẩm áp thân mình mệt mỏi đến cực độ. Cô khoan khoái thở dài một hơi, tắm qua sau, ánh mặt trời sáng rực, mặc vào áo ngủ, kéo ra rèm cửa sổ. Hà Phi ngồi ở trên giường, nhìn bên ngoài ánh nắng sáng lạn.

Đôi mắt vì lúc trước khóc mà thập phần đau nhức, nhưng là lúc này nhìn trời xanh mây trắng, nhìn ánh nắng kia tràn ra một mảng lớn, cô lại tưởng niệm một đôi mắt đen thâm thúy, tưởng niệm của anh ánh mắt dịu dàng.

Lúc phổ người Hoa đoàn người bắt đầu chen chúc nhau, trong tiệm cơm có người đánh nhị hồ luyện hát hí khúc, kia thanh âm xướng khúc bén nhọn cao vút làm cô phi thường tưởng niệm tiếng nói của anh trầm thấp khàn khàn.

Hà Phi ngã xuống giường, xoay người ôm chặt lấy gối đầu. Cô thở dài, nhắm mắt lại, một trận chua xót.

Cô rất nhớ Lương Chấn Y, rất nhớ anh. Hóa ra khoảng cách sẽ làm sâu sắc tình cảm. Hóa ra té ngã, mới biết được đáy lòng chân chính muốn; cô tưởng niệm không phải là Từ Thiếu Khâm, mộng lung bóng dáng trong đầu cô, vẫn là Lương Chấn Y. Cô thở dài, tốt lắm, cô không cố kỵ nữa. Cô cảm thấy nhẹ nhàng bay bổng, tình yêu của cô, tự do rồi.

Nếu Lương Chấn Y giờ phút này ngay tại bên cạnh, cô biết mình sẽ không chút do dự chạy nhào vào vòng tay của anh!

40. Chương 40

Bên ngoài một mảnh cảnh sắc rực rỡ, một bàn thức ăn ngon nóng hôi hổi.

Chú Hồ thịnh tình khoản đãi Lương Chấn Y từ xa tới, ở hiệu ăn Phúc Viên phố người Hoa đặt hẳn một bàn mời hai người.

“Đến đây đến đây!” Chú Hồ trời sinh tính nhiệt tình, bận rộn giúp Hà Phi gấp đủ loại món ăn. “Ăn thử đi, vịt quay chính tông, ngũ canh tràng vượng*, gà cung bảo**.” Chú Hồ hớn ha hớn hở gấp thức ăn, Lương Chấn Y lấy cái đĩa tới, Hà Phi nhìn anh cau mày gấp ra hạt tiêu.

(*) Ngũ canh tràng vượng: một món hầm cay với nguyên liệu chính là tràng lợn

(**) Gà cung bảo: món gà cay truyền thống của Tứ Xuyên

“Đừng gấp, cô ấy không ăn cay.” Anh nói.

Anh ấy làm sao mà biết? Hà Phi kinh ngạc, thấy anh ngăn lại chú Hồ gấp món ăn. “Lấy mấy món ăn nhẹ thôi.”

Anh và chú Hồ uống một chén rượu, hai người thoải mái tán gẫu lại chuyện cũ.

Hà Phi yên lặng ăn mấy món ăn Lương Chấn Y giúp cô lần nữa chọn lại, đáy lòng vẫn là không hiểu rõ, anh ấy làm sao biết cô không ăn cay?! Chút chuyện nhỏ này mà cô nghiêm túc suy nghĩ hồi lâu vẫn chưa nghĩ ra được.

Ăn cơm xong, nhân viên phục vụ đưa tới mấy cái bánh bích quy hình đỉnh vàng.

Lương Chấn Y đưa bánh quy cho Hà Phi, Hà Phi ngẩng đầu nhìn anh.

“Em không ăn được nữa.” Cô lắc đầu. Nghe thấy chú Hồ cười giải thích.

“Cô nhóc, đây là tập tục của phố Hoa kiều bọn chú. Nhìn xem, cái này gọi là bánh may mắn, cháu mau lấy một cái xem, xem vận khí của cháu như thế nào?”

Hà Phi không hiểu rõ. Cô xem Lương Chấn Y chọn lấy một cái, cắn vỡ cái bánh, cô cũng chọn lấy một cái cắn vỡ, nhìn thấy một tờ giấy lộ ra. Mắt cô sáng lên, cầm lấy cuộn giấy mở ra nhìn, trên đó viết “Chuyện hỉ tới cửa, tình duyên đã đến”. Hà Phi vội vàng vo lại tờ giấy vào trong tay, trên mặt nóng ran.

Chú Hồ cười hỏi cô: “Viết gì vậy?”

Lương Chấn Y cũng hỏi: “Viết cái gì?”

Cô xấu hổ đỏ mặt, vội vàng xua tay. “Không có. Không có gì!” Cô hỏi anh. “Của anh viết cái gì?”

Anh nhú mày. “Em để cho anh xem trước.”

Cô một trận khấn trương, siết chặt tờ giấy. “Ừm. Không viết cái gì hết!”

“Rầm!” Chú Hồ đem tờ giấy của mình đập lên bàn, liếc Lương Chấn Y một cái, hai người nhếch miệng, sau đó rất ăn ý cùng nhau cười to.

“Cháu thần thần bí bí làm cái quái gì a?” Chú Hồ ngó tờ giấy Hà Phi giấu giấu diếm diếm. “Hiệu ăn nhà này mười cái cũng có tám cái viết ‘Chuyện hỉ tới cửa, tình duyên đã đến’! Ai, cháu không cần phải giấu nữa đâu!”

Hà Phi kinh ngạc, mồ hôi lạnh rơi xuống má, khuôn mặt nhỏ nhắn lúng túng đỏ bừng bừng. Lương Chấn Y liếc cô một cái, thấp giọng cười.

Dùng cơm xong, mua hai túi đồ uống lạnh, bọn họ trở lại nhà trọ. Trong ngày lễ phố người Hoa chật ních khách đi chơi, quá mức ồn ào, bọn họ quyết định đi trở về nhà trọ.

Bước lên cầu thang chật hẹp Hà Phi nhìn bóng lưng anh, không nhận được tò mò hỏi: “Anh. làm thế nào biết em không ăn cay?” Cô chưa từng nói với anh a!

Lương Chấn Y quay đầu lại nhìn cô một cái, lơ đãng trả lời. “Lần trước công ty liên hoan, em món ăn nào cũng hỏi có cay không, còn nói ăn cay sẽ đau dạ dày. Sao vậy, anh nhớ nhầm à?”

Hà Phi lắc đầu. “Không, anh không nhớ nhầm.”

Anh đi lên bậc thang, cô đi theo, ngược nhìn bóng lưng cao lớn của anh, không hiểu sao đáy lòng thấy ấm áp.

Thiếu Khâm luôn là không nhớ được cô không ăn cay.

Hà Phi nhìn chằm chằm Lương Chấn Y rộng lớn bóng lưng, tại sao? Cô chưa từng cố ý nhắc nhở, anh thế nhưng vẫn nhớ.

Lương Chấn Y lên trên tầng, rẽ vào đứng trước cửa, một đôi tay nhỏ bé từ phía sau ôm lấy anh, khiến anh không khỏi ngẩn ra.

Anh tim đập nhanh, không dám vọng động, cảm giác Hà Phi ngã mặt lên lưng anh.

Bóng dáng hai người trùng điệp trên bức tường cũ lốm đốm tróc sơn, hơi thở của cô ảm áp phả lên lưng anh. Anh trong thoáng chốc nín thở, cực kỳ hưng phấn. Đây là lần đầu tiên Hà Phi chủ động bày tỏ, anh lặng yên để tùy ý cô, không dám vọng động chút nào, rất sợ quấy rầy khoảnh khắc khó được này.

“Em.” Hà Phi đem mặt dán sát vào lưng anh, cổ lấy dũng khí nơm nớp nói. “Em cũng. rất thích anh.” Chỉ vì chút chuyện nhỏ anh nhớ cô không ăn được cay này.

Đúng vậy, chỉ vì như thế liền cảm động muốn khóc. Đúng vậy, khóe mắt cô bỗng dưng đỏ lên.

Có phải là chuyện quá nhỏ nhặt hay không! Đúng vậy, là chuyện rất nhỏ nhặt, nhưng cũng không hiểu ra sao, cô lại rất cảm động nha.

Đúng vậy, cứ như vậy chút ít chuyện, còn có rất nhiều. Thí dụ như anh từ vạn dặm xa xôi mà đến, thí dụ như anh an ủi cô lúc đau khổ, lại thí dụ như sau mỗi lần lạnh lùng giáo huấn cô lúc cô phạm sai lầm, cuối cùng lại ở sau lưng yên lặng ủng hộ cô. Điều chỉ là chút chuyện nhỏ, tích lũy dần, lại đẩy ngã tình cảm với bạn trai yêu nhau đã lâu. Từ Thiếu Khâm quá đáng lại càng tôn thêm Lương Chấn Y dịu dàng xuất sắc.

Lương Chấn Y cúi đầu, lòng bàn tay phủ lên đôi bàn tay nhỏ bé trước bụng kia. Cỡ nào vui mừng cô đáp lại tình cảm của anh, đột nhiên khoảng cách giữa hai người được kéo gần lại, ở nơi này giữa hai đôi bàn tay đang giao triền.

Một con con chim bồ câu trắng đậu lại trên lan can, rù rù nỉ non, nó hưởng thụ ánh mặt trời ảm áp không chịu đi.

Hai cái ghế tựa vào nhau, nắng vàng rực rỡ, bóng người in lên mặt đất.

Thật lâu chưa từng có nhân nhả như vậy, Hà Phi ngồi tán gẫu với Lương Chấn Y.

“Đàn ông thật sự có thể tách ra dự vọng cùng tình cảm sao?” Cô không nhịn được hỏi, nghĩ không ra tại sao Thiếu Khâm có thể vừa luôn miệng nói yêu cô, vừa lại cùng người phụ nữ khác anh anh em em.

Lương Chấn Y lười biếng nằm dựa vào trên ghế, chân dài duỗi chéo trên mặt đất.

“Không biết.” Ngay sau đó lại thành thực bổ sung một câu: “Thẳng thắn mà nói, phần lớn đàn ông anh biết đều có thể.” Anh đang nhìn bản đồ thành phố.

Hà Phi nhúm mày, mắt lạnh nheo lại nhìn anh. “Anh. Anh cũng như vậy sao?”

“Nói thật, ” anh trừng cô một cái. “Anh thật ra. không phải như vậy.” Anh trêu chọc cô, Hà Phi liếc anh cười, duỗi ra lưng mỏi, thoải mái hóp cà phê lạnh vừa mua lúc này.

Cô nhìn ra xa phía trước. “San Francisco có thật nhiều cao ốc a. Đằng trước có phải là công viên không a? Chỗ cỏ một dải màu xanh kia kia, thật đẹp.” Cô lại ngửa đầu, nhìn một đàn chim bồ câu bay ngang qua. “Còn dư lại một ngày em nhất định phải chơi cho đủ mới thôi, anh biết chỗ nào chơi vui không?” Cô hưng phấn quay đầu hỏi. ” Anh dẫn em ——” Cô chợt im miệng, thấy Lương Chấn Y đã ngủ gật, đầu tựa vào lưng ghế, đôi mắt thâm thúy chẳng biết từ lúc nào đã nhắm lại.

Ôn Hà Phi chợt hiểu ra anh phải có biết bao nhiêu mệt mỏi. Trước tiên anh thu thập hành lý bay tới gặp cô, lại trong lúc cô ngủ say canh giữ cho cô cả một đêm. Buổi sáng sau khi bọn họ triển miên lại bị chú Hồ kéo đi ăn cơm. Trời ạ, Hà Phi che ngực, nói cách khác, anh vô cùng có thể ước chừng hai mươi bốn giờ không ngủ; mà cô thì lại là ăn no ngủ kĩ lại còn muốn đi chơi, đáng chết! Hà Phi trong lòng tự trách.

Hà Phi nhìn chằm chằm con chim bồ câu đang rù rù kêu trên lan can. “Đi đi, đi đi!” Xua nó bay đi.

Ngây ngốc một hồi, Hà Phi lén lút dịch cái ghế dựa gần vào, lại nhẹ nhàng đưa tay quay mặt anh sang đây, để cho anh dựa vào trên vai mình.

Bản đồ trong tay anh rơi xuống, Hà Phi mỉm cười, tiếp được bản đồ, cầm tờ bản đồ kia phủ lên mặt của hai người, không để cho ánh mặt trời quấy rầy anh yên giấc.

Anh không có tỉnh, vẫn dựa vào đầu vai cô, khẽ ngáy. Hơi thở nóng rực của anh phả lên cổ cô, Hà Phi híp mắt lại, thực thỏa mãn thở dài.

Loại cảm giác ngọt ngào này, loại cảm giác hạnh phúc trướng mãn lồng ngực này, mới thật sự là tình yêu đi?!

Nếu như loại ngọt ngào đến tận đáy lòng này, loại cảm giác tràn đầy hạnh phúc này gọi là tình yêu, vậy thì, Hà Phi rốt cuộc hiểu được trong quá khứ cô sai lầm có bao nhiêu quá mức.

Giống như cô hiện tại chẳng qua là cùng Lương Chấn Y sống vai tẩn bộ, đi dạo trên con đường hoàng hôn, chẳng qua là lén nhìn gương mặt tuần tú của anh, lại không khỏi tủm tỉm cười.

Lần này sẽ lại không sai nữa đi?

41. Chương 41

Lúc cả đàn bồ câu bay qua quảng trường trung tâm, Hà Phi hưng phấn chạy qua nhìn.

“Những con chim bồ câu này không sợ người a!” Cô chạy qua, một đàn chim bồ câu còn ở lại trên mặt đất. Hưng phấn quay đầu hướng Lương Chấn Y kêu lên: “Anh xem, không sợ người á.”

Anh mỉm cười, ném chiếc bánh mì vừa mới mua cho Hà Phi. “Em có thể cho bọn nó ăn.”

Hà Phi mừng rỡ tiếp được bánh mì, xé một miếng ném trên mặt đất. Bầy chim bồ câu nhanh mắt tức thì bạo động lên, ầm ĩ vỗ cánh, bất chợt toàn bộ lao tới chỗ Hà Phi đang đứng. Thế cuồng loạn hung mãnh kia làm Hà Phi kinh hãi ném bánh mì thét chói tai, nhắc chân bỏ chạy, Lương Chấn Y thấy thế cười to.

“Cứu mạng!” Hà Phi chạy tới bắt lấy vai anh. “Anh có thấy không? Quá kinh khủng!”

Anh ha ha cười, nắm tay Hà Phi, cùng cô nhìn một đàn bồ câu đang mổ nhau hung mãnh tranh ăn.

Lương Chấn Y tâm tình tốt lắm, anh phát hiện đây là lần đầu tiên Hà Phi chủ động khoác tay mình.

Trên bãi cỏ ở quảng trường đặt rất nhiều tác phẩm của các họa sĩ tiền phong*, Hà Phi quên luôn đám chim bồ câu kia, hưng phấn chạy qua nghiên cứu tranh hiện đại.

(*) Từ gốc là avant garde, để chỉ những người hoặc những công trình mang tính sáng tạo hoặc thử nghiệm, thường được sử dụng trong các ngành nghệ thuật, văn hóa và chính trị.

Cô lần đầu tiên ra nước ngoài, chuyện gì cũng mới lạ làm cô hưng phấn bồng bồng.

“Anh xem có hiểu không?” Trên tấm vải vẽ tranh sơn dầu thượng là mấy đường cong đen xì xì quấn quanh nhau ở một chỗ.

“Anh ta vẽ địa ngục.”

Địa ngục? Hà Phi nhú mày. “Làm sao anh biết?”

Lương Chấn Y chỉ chỉ tên tiếng Anh đề dưới góc, Hà Phi trừng anh một cái.

“Thì ra là thế, em còn tưởng anh trình độ cảm thụ cao thế nào chứ!” Chợt nghe thấy tiếng boong boong, Hà Phi quay đầu lại, không nhìn được kêu lên. “Anh có thấy không? Xe cáp?! Thật sự là xe cáp a!”

“Chúng ta đi ngồi!” Lương Chấn Y kéo cô chạy.

Xe cáp San Francisco chuyên để chở khách du lịch, chạy từ từ để mọi người tùy thời lên xe. Nói thì là thế, Lương Chấn Y đuổi theo thoải mái, nhưng là Hà Phi chân ngắn, thiếu chút nữa thì chạy đứt hơi.

Không chờ kịp cô, Lương Chấn Y buông tay, nhảy trước lên xe cáp, lại quay đầu bắt lấy Hà Phi đi lên. Hà Phi vừa sợ vừa cười, cười vui vẻ không ngừng tiến vào lòng anh.

Trên xe sớm chật ních khách du lịch, bọn họ không thể làm gì khác hơn là dựa vào cạnh xe, hai người mặt đối mặt, thân thể thân mật dán chặt ở chung một chỗ. Con đường nghiêng nghiêng, xe cáp màu đỏ boong boong chậm rãi chạy lên sườn dốc, hai bên là dãy biệt thự xinh đẹp, mái nhà hết đỏ rồi xanh rồi lục, Hà Phi nhìn thấy mà hoa mắt.

Lương Chấn Y hơi xê dịch thân thể, tay trái vòng ở sau thắt lưng Hà Phi, tránh cho cô khỏi rơi xuống xe.

Người thấy mùi hương sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái trên người anh, ngẩng đầu lên nhìn thấy ngũ quan khôi ngô của anh, Hà Phi đỏ mặt. Mặc dù đã từng có thân mật tiếp xúc nhưng vẫn là vì ở gần sát anh mà tìm đập mãnh liệt nhiệt huyết sôi trào.

Có một người phụ nữ nước ngoài mỉm cười nói với Lương Chấn Y cái gì đó, anh lưu loát dùng tiếng Anh trả lời.

“Bà ấy nói gì vậy?” Hà Phi giật nhẹ áo anh, anh cúi đầu, ánh mắt đen huyền quan sát cô.

“Hỏi chúng ta có phải là tới hưởng tuần trăng mật không.” Ánh mắt anh lộ ra tia thú vị, vẻ mặt lại có chút xấu hổ.

“Vậy. Vậy anh nói sao?” Hà Phi sắc mặt có chút lúng túng hỏi anh.

Lương Chấn Y nghiêm nghị trừng cô một cái. “Này, nhân viên V. J. tiếng Anh lại kém như vậy?” Giương mắt lên giáo huấn cô, Hà Phi cúi đầu véo đùi anh một cái, bắp thịt rắn chắc của anh ngược lại lại làm đau tay cô, cô cau mày, nghe tiếng cười trầm thấp của anh lay động vào tâm khảm cô.

Xe cáp leo lên đỉnh sườn núi, Lương Chấn Y chột siết chặt cánh tay, hắt cằm chỉ chỗ đường phố bên dưới, chạy đến tận cùng là một mảnh xanh biếc thăm thẳm. Trời xanh mây trắng cùng đại dương hòa thành một mảnh, ánh nắng rực rỡ nhuộm sáng bừng lên phong cảnh xinh đẹp kia.

Anh nói: “Phía dưới chính là Bến tàu Ngư dân.”

Xe cáp đột nhiên bắt đầu lao xuống, cả xe du khách thoáng chốc kinh hô lên, cảm giác vừa sợ lại vừa hưng phấn. Hà Phi bị giật mình cũng hét lớn tiếng. Chỉ thấy xe cáp lao xuống một mảnh đại dương xanh thăm thẳm kia, Lương Chấn Y nhìn cô bộ dáng vừa hưng phấn vừa sợ hãi, không khỏi bật cười. Cô vì phong cảnh xinh đẹp mà tán thưởng, anh lại vì khuôn mặt đáng yêu của cô mà mất hồn.

Anh không muốn xem phong cảnh, chỉ thích nhìn Hà Phi vẻ mặt sinh động thú vị. Xe cáp lao vùn vụt, cô vui vẻ cùng du khách kêu rầm lên, mà chỉ cần cô cao hứng, đáy lòng anh cũng vui mừng theo.

Trên trời có chấm chấm sao nhỏ, dưới nhân gian có đèn nê ông xinh đẹp trang điểm treo trên cây. Mà ở một khúc quanh co lấp lánh ánh đèn bên bờ biển, Hà Phi dựa vào lan can, Lương Chấn Y vừa mới mua một cái máy ảnh.

Anh thấp người nhắm chuẩn tiêu cự, kêu lên với cô: “Cười a, Hà Phi, mau cười!”

Gió điên cuồng thổi, thổi loạn mái tóc cô. Hà Phi nôn nóng vén lại tóc. “Từ từ. Từ từ.” Cô vừa há mồm tóc liền bay vào, cau mày vội vàng gạt ra. “Từ từ a!” Cô phải lấy tư thế thật xinh đẹp chụp ảnh mới không uổng phí cảnh biển đẹp đẽ thế này.

“Đừng động tới tóc nữa!” Lương Chấn Y cao giọng nói. “Mau cười a, tự nhiên sẽ đẹp.”

“Không được!” Cô cau mày, ảo não dè dặt một đầu bị thổi rối tung như tóc xù. “Không được a! Tóc của em lại bị rối nữa! Chờ một chút, để em trước chuẩn bị xong đã.” Cô cũng không muốn chia cái đầu tổ quạ này vào ống kính nha.

Lương Chấn Y khóe mắt mỉm cười, trong ống kính Hà Phi tóc rối tung cùng vẻ mặt nóng nảy ảo não thật đáng yêu, anh nhin không được liền bấm nút chụp.

Tách tách!

Hà Phi sững người, tay còn cào ở trên đầu, thấy anh bấm nút chụp liền tức giận giậm chân, chạy đuổi tới đây đánh anh. “Không phải là bảo anh chờ một chút sao?!” Cướp lấy máy ảnh trong tay anh, anh giờ cao tay đáng ghét cười ha ha.

Mua cua nướng, đêm cuối cùng ở San Francisco, giữa đêm khuya mù sương, hai người sóng vai ngửa đầu nhìn tấm biển to đặt phía trên trung tâm thương mại. Bệnh nghề nghiệp nổi lên, Hà Phi chỉ vào tấm bảng lấp lánh ánh đèn.

“Cô gái trông hiện đại ghê chưa.” Nhìn cô gái trong tấm biển đeo kính râm nằm nghiêng trên ghế salon. Lương Chấn Y khước miệng khẽ nhếch, nghe Hà Phi nhẹ nhàng nói. “Tương lai nếu em phải thiết kế quảng cáo cho trung tâm thương mại, tuyệt đối sẽ không mời người mẫu lạnh lùng như vậy đi làm quảng cáo.” Ánh mắt cô nghiêm túc. “Lại càng sẽ không để người mẫu đeo kính râm. Trung tâm thương mại chính là muốn chào đón mọi người ghé quá, cảm giác lạnh lẽo sẽ làm giảm thấp nhu cầu mua đồ.”

Lương Chấn Y sửa lại cô. “Trung tâm này là đi theo con đường hàng hóa tinh xảo.” Anh mang Hà Phi đi vào, cũng dẫn cô xem hàng hóa trưng bày, giá bán cao dọa người, một cái ví da cũng phải từ một ngàn đô la trở lên.

“Wow! Hắc điểm.” Hà Phi ghé sát vào bên tai anh. “Nhìn cũng chẳng đẹp gì.”

May mắn nhân viên bán hàng nghe không hiểu tiếng Trung, Lương Chấn Y cúi đầu đưa mắt nhìn cô. “Một vài người nổi tiếng muốn chính là loại cảm giác xa xỉ chết người này. Bọn họ thích những thứ ít người mua nổi, không mang tính đại chúng, làm bọn họ cảm thấy mình càng đặc biệt hơn. Cho nên với loại hàng hóa đặc sắc này, quảng cáo không thể bày ra để lấy lòng đại chúng, ngược lại phải nhấn mạnh vào một mới độc đáo ít gặp, càng có khoảng cách lại càng thu được kết quả tốt.”

42. Chương 42

Hà Phi lờm Lương Chấn Y, khước mắt anh cong cong nhìn cô, Hà Phi chớp mắt mấy cái. “Anh là đang dạy dỗ em à? Tổng giám đốc đại nhân.” Mấy ngày chung sống cũng suýt quên mất thân phận anh ở công ty.

Lương Chấn Y bật cười, ôm lấy cô, rời đi trung tâm thương mại.

Anh lời lẽ chân thành nói. “Hà Phi, em chưa từng qua đào tạo chính thống, cho dù sáng kiến của em đủ mới mẻ, thế nhưng chỉ dựa vào mới mẻ hứng thú mà không có trụ cột vững vàng cũng không được.” Anh là ăn ngay nói thật.

Hà Phi nghe vào lòng, mặc dù cũng từng thầm nghĩ đi học, nhưng dù sao vẫn phải kiếm tiền nuôi bà ngoại đi? Nhớ tới bà ngoại, không biết bà ở A Lý Sơn đi chơi có vui không.

“Sao vậy?” Để ý thấy Hà Phi sắc mặt ảm đạm, anh hỏi.

“Em nhớ bà ngoại.” Cô ngẩng đầu, thành thật. “Em đây là lần đầu tiên rời đi bà ngoại lâu như vậy.” Lương Chấn Y hơi hơi nhíu mày, cô lập tức giải thích: “Đương nhiên là không phải ở cùng với anh không vui, chỉ là. em nhớ bà.” Anh có thể hiểu không? Mỗi lần nhắc tới bà ngoại, Từ Thiếu Khâm cũng không vui vẻ gì; nhưng là Lương Chấn Y chỉ lấy đôi mắt đen huyền nhìn cô, anh không có không vui, ánh mắt của anh ảm áp trầm tĩnh, thật giống như đèn đường nhóm lên giữa làn sương mù, cảm giác yên tĩnh lại có chút điểm ảm áp.

Anh cầm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Hà Phi, phần chân tinh thần nói: “Đi, chúng ta đi mua quà cho bà ngoại em.” Anh hâm mộ Hà Phi có một bà ngoại tốt, anh còn cha mẹ tuy khỏe mạnh nhưng lại luôn là tịch mịch một mình.

“Được!” Hà Phi vui mừng, anh mỉm cười, nhìn cô hoạt bát chạy lại một cái tủ kính, ra sức tìm kiếm. “Tặng cái gì cho bà ngoại đây?”

Lương Chấn Y kiên nhẫn cùng cô đi dạo thật lâu, cuối cùng cô ngồi chồm hổm bắt lấy một cái áo khoác len đỏ thẫm hưng phấn kêu lên: “Cái này đẹp này, bà ngoại nhất định thích!” Cô xem giá tiền, thần sắc buồn bã. “Đắt như vậy?!” Tương đương gần tám ngàn đồng tiền Đài Loan.

Không nỡ thấy cô thất vọng, Lương Chấn Y nói: “Mua đi.”

Hà Phi lắc đầu. “Không được, không được!” Cô có chút thất vọng phất tay một cái. “Quá đắt!” Chuyến đi lần này đã tiêu hết tiền để dành của cô, giờ thực sự muốn tham cũng không nổi. “Để em đi chọn cái khác vậy.”

“Nếu không đủ anh trả giúp em.” Anh đề nghị.

Hà Phi nhìn anh chằm chằm nghiêm túc nói: “Không được, em muốn tặng cho bà ngoại, dĩ nhiên là phải dùng tiền của mình.”

“Được rồi.” Không nài ép, anh cầm lấy áo khoác. “Anh giúp em mặc cả.” Anh tự động dùng trôi chảy tiếng Anh đủ khiến Hà Phi xấu hổ mặc cả với người bán hàng.

Hà Phi nghe như lọt vào sương mù, Lương Chấn Y thân thể chắn ngang, ngăn trở ánh mắt tò mò của cô, thừa dịp Hà Phi không chú ý giấu một khoản tiền cho nhân viên bán hàng, chờ lúc Hà Phi ghé được đầu vào thì nhân viên đã đem y phục bỏ vào trong hộp.

“Anh nói xong rồi? Cô ấy làm gì mà đóng gói lại vậy? Em cũng không nói là muốn mua nha!” Cô nghiêm túc nói. “Một trăm bốn mươi đô la, có mua không?” Anh hỏi, buồn cười nhìn Hà Phi mãnh liệt gật đầu.

“Mua mua mua!” Oa! Anh ấy biết mặc cả thật à? Hà Phi lấy ra đô la trả tiền, hưng phấn nhận lấy y phục, không nhìn thấy phía trên Lương Chấn Y nháy mắt với cô gái bán hàng, cảm ơn cô giấu giếm cho.

Mua xong quà cho bà ngoại, Hà Phi thật vui vẻ, giơ lên túi, cười sung sướng nhìn Lương Chấn Y, khoác tay anh, bước lên con đường dốc đứng đặc hữu ở San Francisco.

“Em thật vui vẻ!” Cô cười híp mắt. “Bà ngoại em thích nhất áo có hoa văn.” Khoác chặt cánh tay Lương Chấn Y, cười với anh. “Bà ngoại em thích nhất là đan áo len hoa, nếu em nói cho bà biết anh mặc cả hộ bà, bà nói không chừng sẽ đan một cái áo len hoa thật to cho anh nha ——”

“Tha cho anh đi!” Anh nhú mày nói.

Hà Phi ngửa đầu cười đến hai vai run bần bật, nghĩ đến bộ dáng anh mặc áo hoa, cô cười đến đau cả bụng, mà tiếng cười của cô đem tâm anh cũng cười tan ra.

Đi qua quán rượu, Hà Phi quay đầu lại muốn anh chờ. “Anh tốt với em như vậy, em mời anh uống rượu!” Cô một mình xông vào mua rượu.

Lương Chấn Y tâm tình vui vẻ chờ ở ngoài tiệm, chợt nghe thấy òa một tiếng, nghe cô cười hì hì giơ lên túi đựng chai rượu vọt tới lôi kéo anh, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng mừng rỡ ríu ra ríu rít với anh.

“Trời ạ, anh không tin được đâu, ông ấy tưởng em là vị thành niên, muốn xem hộ chiếu của em chứ!” Ánh mắt của cô tỏa sáng, vọng vào đáy lòng anh. “Em nhìn trông rất trẻ sao?”

Lương Chấn Y bật cười, không nghĩ tới chút chuyện nhỏ này sẽ làm cho cô vui vẻ như vậy. Anh nhận lấy chiếc túi, nghiêng người rất tự nhiên hôn lên gương mặt cười hồng hồng của cô.

Hà Phi ngưng tiếng cười, giữa sương mù lạnh lẽo, cô a một tiếng, nhắm mắt lại, cảm giác anh thân mật ấn môi lên trên má.

43. Chương 43

Quán trọ nhỏ bao phủ trong bóng đêm, trăng sáng bị sương dày che mờ.

Trên giường đơn, bọn họ chen chúc nằm cùng nhau, uống một chút rượu, hơi hơi say ỷ vào nhau. Bởi vì cảnh đêm rất đẹp, bởi vì đây là một đêm cuối cùng tha hương, bọn họ không kìm chế được lại ở trên giường ôm hôn, hai người dây dưa, lúc tình sinh ý động thì Hà Phi chợt ngăn cản anh.

“Chờ một chút.” Cô ý chí bạc nhược nhắc nhở anh. “Em. Chúng ta. Không có tránh thai.” Cô không thể lại lần nữa quên chuyện trọng yếu như vậy.

Bàn tay ấm áp của anh vuốt ve trên thân thể trắng nõn của cô, lúc cô khấn trương nói vậy thì anh cúi người hôn lên mắt cô, hỏi ngược lại cô một câu: “Em ghét trẻ con?”

“Không phải thế. Chẳng qua là. Nhỡ như mang thai.” Anh sờ lên bụng cô hại cô không thể chuyên tâm nói chuyện. Anh hôn lên cổ cô nỉ non thăm thì.

Anh thấp người không để ý Hà Phi kháng nghị hôn lên chiếc bụng có thể dựng dục đứa bé, khàn khàn nói: “Có con tốt lắm.” Tưởng tượng Hà Phi có con của anh, anh vừa nhiệt tình lại cảm động.

Lời của anh lập tức trấn an Hà Phi, lời của anh khiến cô cảm thấy thật là ấm áp. Không biết tại sao, lúc anh hôn lên chiếc bụng mềm mại của cô, lúc anh vuốt ve chỗ ẩn mật của cô, lúc anh vừa dịu dàng lại nhiệt tình như vậy mà yêu cô thì Hà Phi đầu choáng mắt hoa nghi, có một đứa con của Lương Chấn Y, hình như thật tốt lắm. Mà cô lại mong đợi vĩnh viễn cùng người đàn ông này ở cùng một chỗ.

Khi Từ Thiệu Khâm hăng hái dạt dào thảo luận tương lai bọn họ thì Hà Phi luôn nghe thấy mà sợ hãi.

Khi Lương Chấn Y ở ban đêm thân mật yêu cô, anh chỉ nói là có con tốt lắm, anh cũng không có nói cái gì lời ngon tiếng ngọt hoặc là thật yêu thật yêu cô, nhưng là động tác dịu dàng, biểu hiện tình cảm của anh, đều làm Hà Phi động dung, làm cô không có chút nào phòng bị, chỉ ngây ngốc rộng mở chính mình nghênh đón anh, hết thảy chỉ vì loại cảm giác được cưng chiều này thật sự quá tốt đẹp.

Khi Lương Chấn Y ở trong chỗ sâu của cô di động, khi của anh dịu dàng bắt đầu trở nên nguyên thủy nhiệt tình, Hà Phi ở dưới thân thể cường tráng của anh hạnh phúc mà run rẩy.

Tự đáy lòng cô nghiêm túc tin tưởng, cô nguyện ý cùng người đàn ông này cả đời, nếu như là anh, nhất định có thể hạnh phúc.

Triền miên đi qua, Hà Phi ngồi trên đồng chăn ga hỗn độn, đột nhiên sờ lên khóe mắt Lương Chấn Y đang nằm nghiêng.

“Em đã biết tại sao mắt của anh thoát nhìn đặc biệt sâu.” Ngoài cửa sổ sương khói mênh mông, Hà Phi nhìn mắt anh chuyên chú dịu dàng. Lương Chấn Y tỉ mỉ nghe cô nói: “Bởi vì.” Đầu ngón tay mềm mại của cô khẽ xoa đuôi mắt anh. “Anh chỗ này có vết chân chim, lúc anh cười lên, làm động tới vết nhăn, vì vậy ánh mắt lại càng sâu.” Cô buồn cười trợn to hai mắt nhìn anh. “Lúc anh cười, ánh mắt sâu xa sẽ làm hại lòng của phụ nữ tan vỡ mất thôi.”

Mà nụ cười xinh đẹp của cô sẽ hại anh quên mất mình là ai.

Lương Chấn Y ánh mắt cô đơn yên tĩnh, lại giống như đại dương ban đêm. Anh vuốt lấy mái tóc Hà Phi tán loạn trên vai, khuôn mặt của cô mềm mại thêm một tầng nhân nhật đồ ửng, anh biết tầng phiền hồng kia là bởi vì mình. Mu bàn tay anh nhẹ nhàng theo chiếc cổ xinh đẹp của cô trượt xuống khuôn ngực rất tròn, một đường đi xuống đến bụng.

Tay anh đo lấy chiếc bụng khả ái của cô, dịu dàng nói: “Em nói. nơi này đã có thể có cái tiểu baby chưa?”

Hà Phi nghe thấy cả người nóng ran, chẳng qua là chỉ là rụt rè cười. Khẩu khí anh nói chuyện, thật giống như anh vô cùng hi vọng thật sự có tiểu baby ở bên trong.

Sau đó, ánh mắt thâm thúy của anh liền nhiệt tình quan sát chiếc bụng trắng nõn của cô, trời ạ, anh thật thích nơi mềm mại này của cô, lại nhớ tới mình mới vừa rồi vùi vào sâu trong nơi này, ánh mắt của anh lập tức trở nên ám trầm nóng bỏng, kéo cô ngã vào ngực, thật nhiệt tình lại thật sâu đoạt lấy cô.

Lương Chấn Y rất muốn nói với cô, anh không cần mỗi người đàn bà vì anh tan nát cõi lòng, anh chỉ hi vọng cô vì anh mà tâm động. Mà khi cô ánh mắt dịu dàng chạm lên đuôi mắt anh thì anh lại muốn nói là, không có một người đàn ông nào có thể chống đỡ được cô như thể dịu dàng ngọt ngào; ít nhất, anh sẽ không thể may mắn thoát khỏi. Ngay lần đầu gặp gỡ Hà Phi, cô đã dùng một đôi mắt to biết nói hấp dẫn anh mất rồi.

Mà nay lúc này, cô dùng một đôi mắt như sao mà nhìn anh, cô vừa nói chính là một cái mộng tưởng anh mơ đến, anh mơ đến chính là, cô yêu anh. Còn có tương lai hạnh phúc của hai người.

Máy bay đi trong ban đêm, ánh sao trở nên rất gần rất gần, Lương Chấn Y nhìn những chấm nhỏ, nhiều ánh sao lóa mắt như vậy, dường như cũng đang vì anh mà vui mừng.

Hà Phi ngủ ở bên cạnh, dựa vào bả vai anh. Dưới chăn, tay bọn họ giao ở một chỗ, cúi đầu ngấm cô ngủ say, hơi thở của cô nhẹ nhẹ hướng về phía anh. Nhìn bộ dáng cô không có chút phòng bị nào như thế, lồng ngực của anh tràn đầy yêu thương.

Khi máy bay hạ xuống, gọi tắc xi đưa Hà Phi trở về nhà. Lương Chấn Y giúp Hà Phi xách hành lý lên lầu, sau đó hôn lên má cô nói lời từ biệt.

Nhìn anh, Ôn Hà Phi trong lòng có chút thấp thỏm. Khoảng thời gian ở San Francisco lãng mạn đến không giống như thật, cũng không tin được Lương Chấn Y cứ như vậy chân thực đứng ở trước cửa nhà mình.

Khuôn mặt tuấn tú của anh, bờ vai rộng lớn của anh, thân hình cao lớn rắn chắc mê người của anh, cô thật sự cùng người đàn ông này thân mật trên giường chen chúc hai ngày sao?

Lương Chấn Y nhìn Hà Phi vẽ mặt ngẩn ngơ, anh mỉm cười vuốt vuốt cằm cô.

“Mấy ngày nữa, anh có việc muốn nói cho em.”

Hà Phi ngược mặt nhìn anh. “Chuyện gì? Hiện tại không thể nói sao?”

Anh nháy mắt, ánh mắt ẩn ẩn ý cười. “Đừng sốt ruột, rất nhanh sẽ nói cho em biết.” Sau đó anh nói tạm biệt, Hà Phi luyến tiếc đứng ở trước cửa, nhìn theo anh đi xuống lầu, mãi cho đến tiếng bước chân biến mất mới thôi.

Hà Phi có chút thấp thỏm không yên, tốn một buổi tối quét dọn trong nhà. Cô đặt áo hoa cùng Lương Chấn Y mua lên trên giường bà ngoại, chờ bà trở lại sẽ có món quà bất ngờ đợi mình.

Trong phòng không có bà ngoại có chút tịch mịch, cô đi tắm rửa, chạy đi lật lịch xem, phải ba ngày nữa bà mới có thể trở lại. Cô bật nhạc, sau đó ngồi ở trên sàn nhà sửa sang lại đồ đạc bên trong vali.

Cô nhìn thấy quà giáng sinh ban đầu đóng gói rất đẹp để tặng cho Từ Thiếu Khâm, bên trong là một cái khăn quàng cổ màu trắng. Nhớ tới chuyện xảy ra ở San Francisco, Hà Phi cầm lên trực tiếp ném vào trong thùng rác.

“Vút” một tiếng vút bỏ, thực vô cùng sáng khoái. Hà Phi mỉm cười, tức khắc đáy lòng thấy nhẹ nhõm.

Lại bắt đầu dọn dẹp quần áo dưới đáy vali, chợt dừng lại động tác, nghi hoặc cầm lên một cái áo lông cừu cao cổ màu vàng nhạt. Hà Phi cầm nó quan sát dưới ánh đèn, không nhớ rõ mình có chiếc áo này lúc nào? Từ tay áo chợt rơi xuống một tờ giấy, Hà Phi nhận ra, đó là tờ giấy trong bánh may mắn, khi đó ở quán ăn phố Hoa kiều xa xôi cô giấu giếm tờ xăm nháo thành trò cười. Bỏ xuống chiếc áo lông cừu, nhặt lên tờ giấy, cuộn mở ra thì vẫn là thấy lời tiên đoán như cũ——

Chuyện hỉ tới cửa, tình duyên đã đến

Hà Phi vành mắt chợt đỏ, tầm mắt mơ hồ. Bên cạnh dòng chữ có nét chữ cô quen thuộc.

Lương Chấn Y không biết từ lúc nào lên mua chiếc áo này, còn nhét tờ xăm vào tay áo.

Bên cạnh lời tiên đoán kia viết lên mấy hàng chữ, từng nét từng nét bút cứng cáp kia khắc vào tâm khảm cô, thâm tình để lại ấn ký.

44. Chương 44

Hà Phi, em vội vàng mua quà cho bà ngoại, lại quên mua vật kỉ niệm ình.

Áo lông cừu là kỉ niệm anh giúp em từ San Francisco trộm được. Em mặc nó vào, anh nhìn thấy rồi, thuận tiện sẽ cho em một cái tương lai hoàn toàn mới. Lúc này đêm đã khuya, lại vài tiếng nữa, chúng ta sẽ phải về Đài Loan.

Trong phòng không có đèn sáng, nhìn thấy em ở trên giường trong bóng đêm, giống như đêm đó, ngôi sao băng bay qua kia rực sáng ở trong mắt anh, anh đã ước nguyện rồi.

Dĩ nhiên, anh không thể đem nguyện vọng nói ra, như vậy, nguyện vọng là có thể thực hiện đi?

Hà Phi siết chặt tờ giấy, chuyện hỉ đến cửa, lời tiên đoán là thật sao?

Cũng không hiểu sao, thời gian ngắn ngủi, tình yêu nhưng lại có thể hốt nhiên đâm chồi nảy lộc cao đến vậy. Lương Chấn Y là người có tâm, Hà Phi cũng không phải tâm địa sắt đá, cô cầm lên chiếc áo lông cừu mềm mại ghé vào trên má. Lông cừu giống như ngón tay ấm áp của anh, vuốt ve gò má cô.

Cô nghĩ, lần sau gặp mặt, cô phải mặc áo lông cừu màu vàng.

Cô tâm tình vui vẻ nhặt lấy món quà bị ném vào thùng rác, không cần ghi hận Từ Thiếu Khâm, ngược lại, cô thập phần cảm kích anh ta ngoài ý muốn dẫn đến duyên phận giữa cô cùng Chấn Y.

Dưới ánh đèn ấm áp, Hà Phi mặc vào chiếc áo lông cừu, rúc vào trong cổ áo mềm mại, sau đó cô mỉm cười ngã ập xuống sàn nhà, nhìn chằm chằm chiếc đèn tuýp màu vàng cam trên trần nhà. Cô nghĩ đến, nếu là cô không đi San Francisco, cô rất có thể cứ như vậy ngây ngốc cùng Từ Thiếu Khâm kết hôn, hoàn toàn không biết tư vị chân chính của tình yêu, một loại tư vị ngọt đến tận trong tâm khảm, cảm nhận được một loại tình cảm tối kích động này đó.

Cô nhớ tới Lương Chấn Y cùng cô chen chúc ngủ trên chiếc giường đơn, có mấy lần trong mộng cô thiếu chút nữa ngã xuống giường, nhưng là không có một lần ngã đau, cuối cùng sẽ luôn có một cánh tay, ở một khắc nguy hiểm đó ôm cô trở về.

Mà khi Lương Chấn Y hôn sâu cô thì cô liền hưng phấn nóng hôi hổi như gặp nước sôi, khi anh tiến vào chỗ sâu trong cô, cô sung sướng đến dường như muốn tan chảy. Hà Phi chưa bao giờ biết mình thì ra là cũng sẽ nhiệt tình như vậy, thân thể của cô thật thích Lương Chấn Y vuốt ve, những thứ này đều là chuyện lúc cùng ở một chỗ với Thiếu Khâm chưa từng phát sinh.

Cô ngọt ngào lại mỉm cười suy nghĩ, chuyện Lương Chấn Y muốn nói với cô là chuyện gì? Hà Phi nhú mi, cô cảm thấy lúc anh rời đi cười vô cùng giảo hoạt, anh rốt cuộc là muốn nói gì với cô?

Cô lại nghĩ tới, may mắn cô bỏ qua yêu, nếu không làm thế nào hiểu được hiện tại cảm giác này là đúng rồi. Hà Phi mơ hồ cảm thấy Lương Chấn Y sắp sửa nói với mình sẽ là một chuyện rất hạnh phúc. Bởi vì ánh mắt mỉm cười của anh nói như vậy.

Sau khi từ San Francisco trở lại, Lương Chấn Y mở hộp thư thoại, tất cả đều là điện thoại ba gọi tới, nói muốn gặp anh gấp. Lương Chấn Y tắt thư thoại, gọi điện thoại cho Phương Tuấn Mẫn, hẹn anh ta ngày mai gặp mặt.

Anh tắm rửa, sửa sang lại hành lý, uống chút rượu liền ngủ.

Anh trần trọc khó ngủ, đột nhiên cảm thấy giường trở nên thật to thật to, lại tưởng niệm chiếc giường đơn chật chội ở San Francisco kia. Anh bật cười, hoặc có lẽ thật ra là anh tưởng niệm cảm giác ôm lấy Hà Phi. Anh thở dài, trời ạ, thật hi vọng mỗi ngày ôm lấy cô mà ngủ. Lúc ở San Francisco anh không cần đến chất cồn liền vẫn có thể ngủ rất ngon.

Thân thể mềm mại của Hà Phi là thuốc ngủ tốt nhất.

Giờ phút này một người ngủ, anh thấy thực hư không.

45. Chương 45

Sáng sớm, ba Lương Chấn Y liền tới nhấn chuông cửa.

“Ba?” Lương Chấn Y mở cửa. Anh vào phòng tắm tắm rửa, cạo râu, tinh thần sảng khoái thay quần áo.

“Chấn Y, tuần sau ba muốn ra tòa.” Lương Tinh Vũ cũng không quan tâm con trai có đang nghe hay không, bận rộn cầm lên đủ loại văn kiện. “Luật sư của ba nói, chỉ cần con đồng ý ra tòa giúp ba làm chứng mẹ con luôn ở bên ngoài chung chạ, cho tới bây giờ cũng chưa từng quan tâm đến chúng ta, cả ngày đi chơi mạt chược tiêu tiền như nước. . . .” Ông lấy ra công văn của tòa án. “Ngày hôm nay, con cứ việc nói hết âm ức lúc còn nhỏ với thẩm phán, thế là ba có thể ly hôn với bà ta. Kiện tụng đã ba năm, phiền chết được!”

Lương Tinh Vũ ngẩng đầu, thấy con trai đang mặc vào áo khoác. “Này, ba đang nói với con đấy, con có nghe hay không hả?”

Lương Chấn Y đang đứng trước gương, nhàn nhã cài khuy tay áo. Mặc một chiếc áo sơ mi màu xanh nước biển, trong ánh nắng, anh nhìn qua vẻ mặt phấn chấn, khôi ngô tuấn tú. “Ba, con đang định cầu hôn với một cô gái.” Anh nói.

Lương Tinh Vũ rất là kinh hãi, đột nhiên bật dậy, vô cùng kích động cầm cánh tay của Chấn Y, phi thường nghiêm túc quan sát anh.

“Con trăm ngàn lần phải nghĩ cho thật kĩ. Nói thật, ” ông hít sâu một cái. “Con trai à, hôn nhân là một chuyện vô cùng đáng sợ, ba chính là ví dụ tốt nhất. Một mình con không phải đang sống rất tốt sao?”

Lương Chấn Y biết cha đối với hôn nhân thất vọng ê chề. Anh mày rậm nhẽ nhíu. “Con đã suy nghĩ kỹ rồi.”

Lương Tinh Vũ gấp gáp. “Từ từ, nó là một cô gái tốt sao? Ba là nói, nó có thể hay không phung phí tiền của con? Nó là thật lòng yêu con sao? Nó đáng tin sao? Đây cũng không phải là nói đùa, nếu như không thích hợp, một khi kết hôn xong muốn chia tay là cực kì khó khăn, con nhất định. . . .” Còn chưa kịp nói xong, Lương Chấn Y đã phát tay bỏ đi.

“Con có hẹn với chủ tịch Phương, chuyện với mẹ tự hai người giải quyết đi!” Anh cũng không muốn tiếp tay làm việc xấu.

Buồn cười, ba mẹ sốt ruột muốn ly hôn, anh nhưng lại vội vàng muốn kết hôn.

Vừa nghe Lương Chấn Y muốn cầu hôn với Hà Phi, Phương Tuấn Mẫn mừng như điên. Anh ta mang Lương Chấn Y đi cửa hàng đá quý quen thuộc để chọn nhẫn kim cương.

“Mua nhẫn cứ hỏi ta là được rồi. Số nhẫn kim cương ta đem tặng đếm cũng không hết đâu!” Cô gái bán hàng cười đến mắt híp tịt, gật đầu lia lịa.

Lương Chấn Y xem xét kiểu dáng.

Phương Tuấn Mẫn thành thạo như người trong nghề giải thích cho anh nghe. “Để quyết định giá trị kim cương phải dùng 4C để đánh giá, Colour, Clarity, Cut, Carat!” Anh nói vô cùng chuyên nghiệp, cô gái căn bản là không chen miệng vào nổi.

Lương Chấn Y không có để ý tới những thứ kia. Giữa cả một hàng kim cương lấp lánh, anh chỉ nhìn chăm chăm một chiếc nhẫn kim cương màu vàng rực rỡ. Hà Phi nói, màu vàng đặc biệt đẹp mắt.

Cô gái cười toe toét, Phương Tuấn Mẫn kinh hô.

“Ai da, cậu thực biết hàng. Cái này gọi là fancy colour, loại màu vàng này rất đắt nha.”

Ngay cả Phương Tuấn Mẫn luôn luôn hào phóng nghe giá tiền cũng không khỏi rú lên. Lương Chấn Y mày cũng không nhú liềm mua chiếc nhẫn kim cương xinh đẹp kia.

Phương Tuấn Mẫn cười híp mắt. “Cậu thực yêu cô ấy nha, chỉ mạnh tay như vậy?!”

Lương Chấn Y nhạo báng anh ta. “Số nhẫn kim cương trước đây cậu mua tặng đem cộng lại, ước chừng còn vượt qua số tiền này.”

“Nói cũng đúng!” Phương Tuấn Mẫn không sao cả cười. “Cậu mà đem chiếc nhẫn này dâng lên, mình đảm bảo, không có một người phụ nữ nào từ chối được. Cô ấy nhất định sẽ tiếp nhận lời cầu hôn của cậu.”

Chỉ hy vọng là như thế. Lương Chấn Y hít sâu một cái, kéo kéo cà vạt. Anh chỉ cần lại đi mua một bó hoa, sau đó ở giữa trời đêm sao sáng, đập ánh trăng đi gõ cửa nhà cô. Anh tưởng tượng ra vẻ mặt Hà Phi khi nhìn thấy chiếc nhẫn, anh tưởng tượng ánh mắt lấp lánh như biết nói của cô, chỉ mong cô nói, cô nguyện ý.

Lúc đêm khuya, gió lạnh thổi vào ban công. Cảm thấy lạnh, Hà Phi vội vàng kéo xuống cửa sổ ban công. Đúng lúc này chuông cửa vang lên, Hà Phi phủ thêm áo khoác, trước khi ra mở cửa cô chần chừ mấy giây.

Bà ngoại ngày mai mới trở lại, đã trẻ thế này, mặt cô đỏ lên, vô cùng có thể là Lương Chấn Y tới. Cô hốt hoảng kéo xuống khăn quần tóc, vuốt vuốt tóc, lúc này mới mở cửa. Một trận mùi rượu nồng nặc tràn vào, Hà Phi cau mày, bóp mũi, kinh ngạc sững sờ đứng ở trước cửa.

Cô đời này lần đầu tiên nhìn thấy đàn ông cũng có bộ dáng chật vật như vậy, cô cũng lần đầu tiên nhìn thấy đàn ông rơi lệ. Hà Phi giật mình, không thể tin vào hai mắt của mình.

Gương mặt quen thuộc như vậy, luôn kiêu ngạo tự phụ Từ Thiệu Khâm, giờ quần áo xốc xếch, mùi rượu nồng nặc, mà nước mắt. nước mắt từ khóe mắt đỏ sẫm của hắn tuôn rơi.

“Anh sao lại.” Hà Phi khiếp sợ. “Anh không phải là ở Mĩ sao?”

Từ Thiệu Khâm chợt tựa như đứa bé nước mắt lưng tròng nhìn lại Hà Phi, giọng nói dùng dục, ý nghĩa mơ hồ. Hắn nhìn khuôn mặt trắng sáng của Hà Phi, phát hiện mình chưa bao giờ cần cô đến vậy như trong giờ phút này.

“Anh đã sớm trở lại. Anh mỗi ngày đều tới. Phi. Em. tha thứ cho anh.” Hắn vẽ mặt thống khổ dường như một giây kế tiếp sẽ sụp đổ mất. Nghĩ đến mất đi cô, anh ta sách cũng đọc không nổi nữa, mất ăn mất ngủ, cả người gầy thật nhiều.

Hà Phi nhú mày. “Anh. Anh đến vừa đúng lúc, tôi đã dọn lại một chút đồ đạc muốn trả lại cho anh.” Không, sẽ không thể tiếp nhận hắn. Ở cùng với Lương Chấn Y, cô mới phát hiện lúc trước khi hắn vẫn ở bên cạnh mình cũng không chút vui sướng. Hà Phi bức mình không thể mềm lòng. Cô ánh mắt kiên định, Thiệu Khâm thấy thế lòng nổi lên chua xót. Cô nói: “Chúng ta không có khả năng.”

Từ Thiệu Khâm yếu đuối dựa vào bên cạnh cửa, lời của Hà Phi làm ắt của anh càng đỏ hơn. Hắn hít sâu một cái, quay mặt với cô nói: “Nhưng anh. anh yêu.” Hắn chợt rất thống khổ há to mồm, Hà Phi trợn trừng hai mắt, lui lại từng bước. Hắn. Hắn muốn làm gì,

Từ Thiệu Khâm dịch dạ dày cuộn cuộn. “Anh. Ờ —”

“A.” Trong lòng la hét điên cuồng! Trời ạ, hắn ta nôn ra đây. Hà Phi thét chói tai, vội vàng né tránh, vẫn bị uế vật bắn lên cánh tay.

“Anh làm cái trò gì vậy hả?!” Cô té xỉu đến nơi rồi, Từ Thiệu Khâm che miệng lại, thân thể lại oặt ngã vào người cô. Hại cô tiếp tục la hét, đẩy cũng đẩy không ra.

Trắng sáng lộ ra, hàng cây bên đường bị gió đêm dịu dàng vuốt ve, vui vẻ đong đưa. Đạp lên bóng cây đang khiêu vũ, Lương Chấn Y vòng vào khu nhà chỗ Hà Phi ở, ngẩng đầu, chìm trong bóng trăng, nơi người trong tim kia ở có ánh đèn ấm áp.

Phủ trắng trên ban công, hoa nhài nở rộ, thật giống như cũng đang hoan nghênh anh đến.

Cửa tòa nhà rộng mở, Lương Chấn Y ôm bó hoa lên lầu. Tiếng bước chân vang vọng giữa cầu thang vắng lặng, càng đến gần chỗ ở của cô, tim của anh lại càng thấp thỏm, đôi mắt lại càng dịu dàng. Anh cảm giác được đến hạnh phúc. Chờ cửa nhà cô cửa mở ra, anh sẽ hỏi cô, gả cho anh được không?

Tưởng tượng cô sau khi nghe được, tưởng tượng đôi mắt lấp lánh của cô, tưởng tượng hình ảnh cô ngửa mặt ha ha, tưởng tượng cô khuôn mặt tràn đầy vui vẻ, ánh mắt tựa như đang nằm mơ.

Lúc ấn xuống chuông cửa, Hà Phi đang ở trong phòng tắm sấy tóc.

Lương Chấn Y mỉm cười nhìn cánh cửa màu đỏ thẫm mở ra, bên trong nhà chiếu ra ánh sáng ấm áp, từng chút một chiếu lên khuôn mặt tuần tú của anh, mà vẻ mặt tươi cười ấy, trong nháy mắt đông cứng lại.

Tất cả hạnh phúc mong đợi nhìn thấy người ra mở cửa biến hóa thành vẻ mặt cứng đờ. Hạnh phúc nhưng lại giống như bọt nước, trong nháy mắt biến mất giữa đôi mày chau.

Từ Thiệu Khâm nhìn chằm chằm chàng trai mặc tây trang, đang cầm hoa tươi trước mắt. Từ Thiệu Khâm ánh mắt mông lung, chiếc áo dính uế vật kia đã sớm bị anh ta ném xuống đất. Hắn đang ở trần, mặt đỏ hồng, cố gắng muốn nhận rõ người vừa mới tới.

46. Chương 46

“Anh. tìm ai?” Hấn không biết người đàn ông cao lớn này.

Lương Chấn Y nhìn vào phía sau Từ Thiếu Khâm. Bên trong cũng không có thân ảnh của Hà Phi, nhưng là anh nghe thấy tiếng máy sấy âm ỉ. Anh sắc mặt kiềm chế, giống như có một con dao sắc bén cắm vào lồng ngực, đâm vào trái tim mềm mại của anh. Ánh mắt tối sầm, thanh âm khô sở hỏi Từ Thiếu Khâm.

“Hà Phi có ở đây không?” Anh cũng phải hỏi cho rõ ràng, mặc dù anh cảm thấy phỏng đoán đáng sợ này nọ như xoáy nước muốn nhấn chìm anh, mặc dù anh cảm thấy đau đớn đang ở trong lòng lan tỏa.

Từ Thiếu Khâm mất say u mê, khẩu khí hàm hồ. “Cô ấy đang tắm! Anh có chuyện gì? Tìm cô ấy làm cái gì a?” Hấn ta ợ một hơi rượu rất là mất lịch sự.

Lương Chấn Y vẻ mặt trang nghiêm, sắc mặt rất khó nhìn, thối lui. “Không có chuyện gì.” Xoay người xuống lầu, mỗi một bước đều giống như giẫm đạp lên chính lòng mình là như vậy bị thương.

Lúc sắp đi ra ngoài, Lương Chấn Y chợt dừng bước, nhắm mắt lại, hít sâu một cái. Vẫn sợ bị thương, vẫn không muốn có tình cảm, một khi rơi vào vòng tình, cảm giác sợ hãi này vẫn cứ phải đến.

Tình yêu thật vĩ đại, cũng có lúc cũng rất tàn khốc. Anh vừa mới giống như lên thiên đường nhẹ nhàng bay bổng, trong nháy mắt lại bị kéo xuống địa ngục, cảm giác này giết anh không kịp trở tay, quả thực là đáng sợ.

Anh không muốn phỏng đoán Từ Thiếu Khâm vì sao lại áo quần lại xộc xệch; anh không muốn đoán Hà Phi vì cái gì mà đang tắm. Hình ảnh kia thật đáng sợ, anh không muốn suy nghĩ tiếp nữa.

Nhưng khi anh đi ra khỏi khu nhà, bước vào dưới ánh trăng xinh đẹp, anh lại bắt đầu cảm thấy chói mắt. Bóng đêm thật đẹp, anh lại cảm thấy rất thương cảm. Gió đêm lạnh lạnh, thổi qua mặt, thế nào cũng giống như quất đau anh. Ngồi vào trong xe, một bó hoa hồng nở rộ, chói mắt mà như đang cười nhạo đôi mắt anh đang đầy u buồn.

Lương Chấn Y hỗn loạn bởi mái tóc đen, kéo xuống cà vạt, xoay mở nhạc. Đổ vào ghế ngồi, mệt mỏi thở dài. Cảm giác này tựa như đột nhiên bị cuốn vào dòng nước xoáy đen đặc. Anh vẫn cứ nghĩ đến nghi vấn làm người ta đau đến thấu xương kia, anh biết là không nên nhưng lại không từ bỏ được hình ảnh hiểu lầm như khoét đục tâm can kia.

Sợ nhất chính là ngáy ngốc rộng mở trái tim như vậy, giống như hoa hồng nở rộ, không chút nào đề phòng nghênh đón ánh nắng ấm áp. Lại không biết rằng, một lòng hướng về ánh sáng, cánh hoa cũng sẽ bị nắng cháy mà tổn thương.

Trong chớp mắt, một lòng muốn yêu cũng sẽ yếu ớt mà bị thương, trái tim khô héo.

Ôn Hà Phi sấy khô tóc, kin kít chùi gương phủ mờ sương, nhìn vào kính xoa xoa mắt, mặc quần áo tử tế, là chiếc áo lông cừu Lương Chấn Y mua cho cô, đi ra khỏi phòng tắm.

Từ Thiếu Khâm say rượu nằm trên ghế sa lon, mùi rượu ngất trời, cô cau mày oán trách. “Hồi quá đi mất!” Chạy đi kéo rèm, mở cửa sổ ra, không nhận được chạy ra ban công, tì tay lên lan can, hít vào một hơi không khí mới mẻ.

Bên trong xe Lương Chấn Y từ từ kéo xuống cửa sổ xe, đôi mắt đen huyền nhìn thấy đang chân không đứng trên ban công Ôn Hà Phi. Ánh trăng chiếu vào trên người cô, chiếc áo lông cừu anh tặng dán lên thân thể tuyết trắng, cùng với một chiếc quần vải lạnh đỏ thắm rộng thùng thình. Mái tóc dài xõa ở sau vai, cô ngược lên bầu trời, chỉ cách một khoảng cách ngắn ngủi, cô lại không nhìn thấy anh. Cô nhìn lên trời sao, vẻ mặt hồn nhiên lại ngây thơ.

Ngay tại trong ánh mắt thâm tình của Lương Chấn Y, cô xoay người đi vào bên trong, mái tóc tung bay. Anh phẳng phất có thể nghĩ thấy được hương thơm hoa nhài, tiếu nuối mà tràn đầy chớp mũi.

Hà Phi vừa vào trong nhà liền hỏi say bí tỉ Từ Thiếu Khâm. “Sao vừa rồi tôi giống như là nghe thấy tiếng chuông cửa?”

Từ Thiếu Khâm lơ đãng ngồi dậy, ới cũng đã ới, men say hơi lui đi, hần khổ sở nương nhờ lại ở nhà cô.

“Thật xin lỗi.” Hần ngượng ngừng lúng túng. “Anh không phải cố ý uống rượu say.”

Hà Phi thở dài một hơi, giúp hần rót chén nước uống cho tỉnh rượu, sau đó. . . . “Anh đi đi.” Cô lấy ra một hộp giấy. “Trong này đều là đồ của anh, bao gồm cả những bức ảnh của chúng ta mấy năm nay, anh đem đi đi.”

Từ Thiếu Khâm bắt lấy cổ tay Hà Phi. “Hà Phi,” hần vô cùng nghiêm túc giải thích. “Đàn ông đều có dục vọng, anh cùng cô gái đó chẳng qua là thuận túy chỉ là phát tiết dục vọng mà thôi, trong lòng anh nhưng là —” hần ta tóm chặt ngực. “Anh thật sự yêu em mà! Em phải tin tưởng anh!” Đây là thật, người hần muốn kết hôn cũng chỉ có Hà Phi.

Hà Phi nheo mắt lại, rút tay ra. “Tôi thật là nghe không hiểu nổi!” Cô không chút vui mừng trừng mắt nhìn hần. “Cái gì mà dục vọng hả? Ý của anh là anh yêu tôi, rồi lại cùng đứa con gái khác làm loạn, đây là chuyện không có liên quan gì sao? Ông trời ạ!” Cô liếc mắt xem thường. “Tôi bây giờ mới biết quan niệm của chúng ta khác nhau nhiều như vậy, tôi thật là. . . .” Cô nhúc nhích đi ra mở cửa. “Anh trở về đi thôi, tôi bất kể anh nghĩ thế nào, đối với tôi mà nói, bởi vì dục vọng mà có thể cùng những người khác làm loạn, là chuyện cực kì bẩn thỉu!”

Từ Thiếu Khâm sắc mặt khó coi. “Anh hứa sẽ không phát sinh chuyện như vậy nữa, anh hứa với em. Anh có thể vì em mà thay đổi, anh có thể thề, Hà Phi ——” hần ngẩng đầu lên nhìn cô thật sâu. “Em không hiểu, anh thật sự thật sự rất yêu em.”

Hà Phi bình tĩnh nhìn lại hần, hốt nhiên lại thấy thực cảm khái. “Kỳ quái, anh cả ngày lẫn đêm nói anh yêu tôi, nhưng tôi lại càng ngày càng cảm thấy, anh yêu căn bản là chính bản thân mình. Anh nghĩ phát tiết dục vọng, cứ thế làm bấy cùng cô gái khác, hoàn toàn không cảm thấy tôi sẽ thương tâm; anh nghĩ mở nhà hàng, sẽ bắt tôi phải nghĩ việc phối hợp anh, nói là vì tốt cho tôi, thật ra thì cũng là vì để thuận lợi cho anh; còn có ——” cô không chịu nổi trợn mắt rống lên. “Anh vĩnh viễn vĩnh viễn không nhớ được tôi không ăn cay! Còn có ——”

“Có ăn cay hay không rất quan trọng sao?” Hần ta ngắt lời cô. Mắt tức thì trợn to, kinh hãi thấy Hà Phi xông đến thở phò phò chỉ vào mặt hần mà mắng.

“Còn có chính là anh lúc nào cũng ngắt lời của tôi! Từ Thiếu Khâm, của anh yêu ra khỏi miệng từ đầu tới cuối căn bản chỉ có mình anh!”

“Nếu như. . . . anh tiêu tụy hốc hác như vậy vì em đều không gọi là yêu, thế cái gì mới coi là yêu?” Hần phản bác lại cô.

Hà Phi nhìn hần, lại nhớ tới Lương Chấn Y, chiếc áo lông cừu khiến cho cô cả người ảm áp dễ chịu.

Cô mân miệng nói: “Tôi chỉ biết có người, cho tới bây giờ chưa từng nói một câu anh yêu em, một câu cũng không có. . . .” Cô nhú mày nghiêm mặt nói. “Nhưng là rất kỳ quái, tôi có thể cảm giác được, vô cùng tình tường cảm giác được, anh ấy yêu tôi. Anh ấy rất yêu, rất yêu tôi!”

Từ Thiếu Khâm nghe mà như đưa đám. “Mà em. . . . em cũng yêu anh ta?” Hần dè dặt hỏi, nơm nớp lo sợ.

Hà Phi lại đáp phải như đinh đóng cột: “Đúng vậy, tôi yêu anh ấy. Tôi yêu anh ấy! Tôi thật sự yêu anh ấy!”

Từ Thiếu Khâm có tư cách gì để mà ai oán, đây hết thảy là từ tay hần tạo thành.

Ôn Hà Phi đáy lòng cực hiểu rõ, người nào là ở lúc cô bất lực nhất khích lệ cô; người nào lại ở lúc cô thương tâm nhất ảm áp bên tai thăm thẳm lòng cô bằng hoàng bất an; là người nào, vừa gọi điện thoại, liền ngàn dặm xa xôi bay tới gặp cô.

Trên đời này sẽ không còn người nào nữa sủng cô giống như Lương Chấn Y vậy.

Ôn Hà Phi vẻ mặt quyết tuyệt, giọng nói quả quyết, đáp án như đinh đóng cột, làm Từ Thiếu Khâm hoàn toàn tỉnh ngộ. Hà Phi đã không thể nào quay đầu lại.

Hắn thương tâm rơi lệ, giống như một đứa trẻ không ai giúp đỡ, Hà Phi đột nhiên không biết nói cái gì cho phải, không thể làm gì khác hơn là ngồi xuống, ngược nhìn trước mắt chàng trai đã cùng cô trải qua biết bao năm tháng thanh xuân, không khỏi cũng thấy mũi chua chua.

“Chúng ta. đều tự đi tìm người thích hợp hơn với mình đi. Mấy năm qua. vẫn là cảm ơn anh.”

Nghe thấy lời của cô, hắn giống như càng khổ sở hơn, đem mặt chôn vào trong lòng bàn tay.

Hà Phi thở dài. “Chờ anh hết say rồi lái xe trở về sau.” Sợ hắn xảy ra chuyện ngoài ý muốn, hơn nữa lại đang là lúc hắn kích động thương tâm.

Trời tờ mờ sáng, Từ Thiếu Khâm nằm ngủ trên ghế sa lông; mà ở ngoài phòng, Lương Chấn Y đau khổ đợi một đêm vẫn không thấy Từ Thiếu Khâm rời đi. Đến rạng sáng bốn giờ, Lương Chấn Y nổi máu, chiếc xe Benz màu đen ở dưới sắc trời tím nhạt nhập vào con đường yên tĩnh vắng lạnh, rời đi chỗ ở của người trong lòng.

47. Chương 47

“Đây là chuyện gì xảy ra?” Ủy Nhân Nhân cùng các đồng nghiệp chen chúc ở trước bảng thông báo công ty. Trương Thiển nhai kẹo cao su, neho mắt lại đọc tờ thông báo phát ra từ phòng nhân sự kia.

“Tổng giám đốc Lương Chấn Y chuyển sang đảm nhiệm cố vấn tiêu thụ V.J New York. Tiệc chia tay sẽ tổ chức tại.” Trương Thiển xem xong rồi rất là thô tục chửi một tiếng, cùng với nhân viên trực tổng đài cùng nhau than thở.

“Công ty người đẹp trai lại độc thân đã ít thì chớ, tổng giám đốc lại còn đi!”

Cô gái trực tổng đài rất là đau lòng. “Tổng giám đốc không phải là vẫn không đồng ý sao? Như thế nào sau cái nghỉ đông quay về liền chịu đi. Anh ấy không thật là nở bở được chúng ta sao? Thật vô tình á.”

Ủy Nhân Nhân nhìn chằm chằm tờ thông báo thấp giọng rủa. “Khốn kiếp, tổng giám đốc uống nhầm thuốc à?”

Phía sau truyền đến một tiếng hít không khí.

Ủy Nhân Nhân quay đầu lại. “Hà Phi?” Cô kéo đi Hà Phi vẫn đang trừng trừng nhìn bảng thông báo, cười híp mắt nói: “Ai nha, có mang quà về cho trưởng phòng hay không hả?” Cô hỏi, chọc chọc vào eo nhỏ của Hà Phi. “Cà phê chị nhờ em mua hộ có cầm đến không? Thế nào, chơi vui chứ hả? Hà Phi?!”

Ủy Nhân Nhân chọc chọc cô, cô không có cảm giác; néo néo tay cô, cô không có phản ứng. Cô chẳng qua là nhìn chằm chằm tờ thông báo kia, giống như bị một tia sét đánh trúng đầu, ánh mắt kinh hãi, chân như mọc rễ xuống đất.

Anh ấy? Anh ấy muốn đi New York?! Bởi vì quá mức kinh ngạc, đầu Hà Phi trống rỗng, quả thực như có người đóng đinh cô xuống đất, không chút nhúc nhích ngẩng nhìn tờ thông báo kia. Là thật sao? Cô vô cùng kinh hãi, nhìn xem mà mơ mơ hồ hồ, tâm tư rối bời.

“Ê!” Ủy Nhân Nhân vẫy vẫy tay trước mặt cô. “Xin nghỉ xong về biến thành ngu ngốc rồi à?”

Cô chỉ ngây ngốc quay mặt lại nhìn Nhân Nhân. “Trưởng. Trưởng phòng.” Thanh âm cô yếu ớt, miễn cưỡng nặn ra nụ cười, hỏi: “Công ty chúng ta có phải là có đến hai Lương Chấn Y không? Trùng tên trùng họ?!” Không thể nào, anh ấy không thể nào đi New York, bọn họ vừa mới vui vẻ như vậy từ San Francisco trở lại, anh ấy còn nói có chuyện phải nói cho cô, anh làm cô cảm thấy anh vẫn nợ cô một lời hứa hẹn, anh muốn ở cùng một chỗ với cô. Đúng không?

Ủy Nhân Nhân trừng mắt nhìn cô một cái, giống như câu cô hỏi có bao nhiêu ngu ngốc. “Oa oa! Hà Phi, em bị thiếu năng đây à?” Cô chỉ chỉ chữ viết phía trên. “Tổng giám đốc Lương Chấn Y, chẳng lẽ công ty cũng có hai tổng giám đốc chắc?” Cô cười tùm tùm lấy cùi chỏ thúc thúc Hà Phi. “Ê, là không nở nha?” Cô ghé miệng lại gần, kề sát vào lỗ tai Hà Phi lỗ tai thì thầm nói: “Nhất định là vì em đi San Francisco gặp

người yêu làm anh ấy chịu phải đả kích quá lớn nên mới có thể đột nhiên quyết định đi New York đi.”

Không phải như thế! Bên tai Ủy Nhân Nhân thầm thì trách móc, Hà Phi ngơ ngẩn nhìn tờ thông báo, hốc mắt đỏ ửng, lệ hướng đáy lòng rơi, một trận chua xót. Sự thật vừa vặn ngược lại, cô tiếp nhận tình cảm của anh, bọn họ rất vui vẻ ở chung vài cái ban đêm, da thịt thân thiết, giọng nói dịu dàng của anh vẫn còn ở lại dưới đáy lòng cô, vì sao anh lại đột nhiên ra quyết định như vậy?! Cô không hiểu, cô thật sự không hiểu!

Hà Phi vô tâm làm việc, chỉ ngồi xử lý vài dự án đang đợi giải quyết. Vốn là hôm nay bà ngoại trở về, cô muốn mời Lương Chấn Y tới bữa tối, thức ăn cũng đã chuẩn bị đủ. Cô ngày hôm qua đã tạm thời bổ sung lại kỹ thuật nấu mấy món ăn, chuẩn bị hôm nay ra tay khoe tài. Cảm xúc uể oải bao phủ lấy Hà Phi, nhưng càng nhiều hơn là cảm giác bị lừa gạt, hoang mang không hiểu vì sao.

Lương Chấn Y chẳng qua là vui đùa với cô một chút sao? Nhưng anh ấy rõ ràng không phải là hạng người như thế a! Hà Phi thế nào cũng nghĩ không ra, anh ấy rõ ràng có thể không đi New York, nhưng vì sao anh lại vẫn cứ đi?

“Chết tiệt!” Hà Phi muốn hỏi cho rõ ràng.

Rốt cục ở lúc sắp tan làm, thừa dịp trên hành lang không có người nào, giống như thường ngày, cô lén lút chạy vào phòng làm việc của anh. Cô mở cửa, ghé đầu nhìn vào bên trong.

Lương Chấn Y nghe thấy tiếng động, ngẩng mặt lên nhìn cô. “Hà Phi?” Anh như không có việc gì khép lại văn kiện. Nhìn cô thần sắc có chút lo sợ đi vào, đóng cửa lại.

Hà Phi lưng dựa vào cửa, ánh sáng hoàng hôn rọi vào phòng làm việc, chiếu lên khuôn mặt khô ngò của anh. Ánh mắt thâm thúy, vẻ mặt sâu xa khó hiểu, hôm nay anh cảm giác thực xa xôi.

“Ừm. Em.” Cô muốn hỏi anh tại sao muốn đi New York, lại ngập ngừng không thốt nên lời.

Lương Chấn Y nhìn khuôn mặt của Hà Phi, không khỏi liền nghĩ đến đêm hôm qua Từ Thiếu Khâm quần áo xộc xệch. Đôi mắt đen thẫm thoáng qua một mặt u buồn, nhưng rất nhanh liền bị ánh mắt lạnh nhạt che giấu đi.

“Em nhìn thấy thông báo rồi?” Anh thử không suy nghĩ nữa, trời mới biết anh đã nghĩ đến mau nổi điên.

“Vâng.” Cô muốn xin anh đừng đi, lại ngắc ngứ không nói ra miệng. Tại sao sau khi trở lại Đài Loan anh ấy đột nhiên trở nên xa lạ như vậy, Hà Phi quả thực nghĩ đến San Francisco tất cả bất quá cũng chỉ là một tràng mộng đẹp. Cô gãi gãi tóc, miễn cưỡng nặn ra thanh âm. “Anh lúc nào thì quyết định vậy?”

“Ngày hôm qua, anh đã nói chuyện điện thoại với chủ tịch Phương.”

Hà Phi trong mắt lóe lên một tia tức giận, nắm chặt hai tay lại. Nói cách khác — anh ta căn bản chưa từng suy nghĩ đến cô?

“Còn có việc sao?” Anh hỏi. Cố ý dùng thanh âm lạnh lùng hờ hững để che giấu của anh thất vọng thương tâm.

Hà Phi nắm đấm càng nắm càng chặt, anh ta coi cô là cái gì? Thái độ lạnh lùng của anh làm bụng cô giống như thiêu như đốt, như một cây đuốc đốt lên đến tận đỉnh. Cô ngẩng phát đầu, gằn thét: “Anh là đồ khốn kiếp!”

Ủy Nhân Nhân gõ cửa đi vào, liền kinh hãi nghe thấy tiếng gằn rống này. Cô cương cứng ở cửa, sắc mặt lúng túng, nghẹn họng trợn trối, cô có. có nghe lầm hay không, đồ nhi dân đệ của cô mắng Lương Chấn Y khốn kiếp?! Còn chưa lấy lại được tinh thần, Hà Phi đã quay đầu xông qua rồi đi.

Nhân Nhân nhắm mắt đi vào đóng cửa lại. “Ồ. Đây là dự án hôm nay phải ký kết.” Cô nơm nớp lo sợ đặt văn kiện lên bàn Lương Chấn Y, rất sợ bị giận cá chém thớt.

Lương Chấn Y trầm mặc lật xem văn kiện, Ủy Nhân Nhân vẫn là không nhin được cã gan hỏi một câu: “Anh cùng Hà Phi sao vậy?”

Lương Chấn Y ký tên, không có đáp lời, sắc mặt tối tăm.

Nhân Nhân liền chết lại hỏi: “Không phải là rất thích Hà Phi sao, thật chịu đi New York?”

Lương Chấn Y khổ sở cười một tiếng, dừng bút, cho cô một câu rất đáng giá nghiền ngẫm.

“Chính là vì quá thích cô ấy, cho nên. . . . anh đi New York.” Anh đã nghĩ rất nhiều, anh phải suy xét cho thật rõ ràng, anh làm một cái quyết định anh tự nhận là tốt nhất. Anh chỉ là cần chút thời gian bình tĩnh lại.

Nhân Nhân nghe mà không hiểu gì cả, Lương Chấn Y ngẩng đầu nhìn cô, chậm rãi nhíu mày. “Còn không hiểu?”

Cô rất bất đắc dĩ nhún nhún vai. “Có lúc thật không hiểu anh là đang suy nghĩ cái gì. Anh làm chuyện gì để cho cô ấy nổi giận vậy?”

“” Lương Chấn Y cúi đầu, nhìn chằm chằm mặt bàn màu nâu tối, khổ sở nói: “Anh làm cái gì?” Chuyện anh vẫn muốn làm chỉ có sủng ái cô, nhưng là tình yêu thật quá cực khổ. Hà Phi có hiểu hay không – đàn ông cũng có thời điểm không biết phải làm sao? Có mấy lời căn bản hỏi không ra miệng được.

48. Chương 48

“Ai da!” Ôn bà bà vui mừng ngồi ở trước bàn, thức ăn phong phú ở trên bàn làm bà cười toe toét. “Nhiều món ăn như vậy, muốn bà bội thực mà chết à?!” Bà vừa trở về, thần sắc mệt mỏi, nhưng vẻ mặt cũng rất là vui vẻ. Chuyến đi lần này đúng thỏa được tâm nguyện của bà. Bà xem thấy mặt trời mọc lúc trẻ tuổi đã dính ước nhau cùng xem, ánh mặt trời ấm áp rơi chiếu vào đôi mắt nhăn nheo, làm bà cảm giác bạn già giống như cũng tới nhìn mình.

Hà Phi xới cơm cho bà ngoại. “Ăn nhiều một chút a! Bà hình như gầy đi đấy!”

Bà ngoại ha ha cười. “Cháu cũng nấu quá nhiều đi?” Cũng không biết ban đầu Hà Phi muốn mời Lương Chấn Y tới.

Hà Phi miễn cưỡng mỉm cười, cô không muốn làm bà mất vui, cười nghe bà ngoại liên miên kể chuyện thú vị trong chuyến đi chơi. Cô nghe mà mơ mơ màng màng, cả đầu đều là vẻ mặt hờ hững, giọng nói lạnh nhạt của Lương Chấn Y.

“Phi à ——” Ôn bà bà dùng chiếc đũa đâm đâm cháu gái đang ngẩn người. “Ai nha, giờ đến cháu kể a, cháu đi San Francisco xem thằng nhóc kia, thế nào, có vui không?”

Hà Phi hồi tỉnh, bỏ xuống một câu: “Chúng cháu chia tay rồi.”

“Cái gì?!” Ôn bà bà chấn động, nhìn chằm chằm Hà Phi, ngay sau đó ôm ngực an ủi một câu. “Hứa nguyện của bà rốt cục thành hiện thực, quá tuyệt vời!”

“Bà ngoại!” Hà Phi trừng bà. “Nào có người nào hi vọng cháu gái mình thất tình không?”

“Gì chứ?” Ôn bà bà nhìn chằm chằm Hà Phi ánh mắt hồng hồng, dè dặt hỏi: “Thật đau lòng sao? Thằng nhóc kia lại không tốt, cháu nghe bà, cháu tuyệt đối có thể tìm được người tốt hơn. Cái kia tổng giám đốc công ty bọn cháu không phải là đối với cháu ——”

“Bà ngoại!” Hà Phi cắt đứt lời của bà. “Ăn cơm thôi!”

Ôn bà bà vẫn chưa chết tâm. “Thật đấy, cái kia tổng giám đốc thật có ý đối với cháu, bà ngoại tuyệt không sẽ đoán sai ——”

“Bà ăn chút thịt sấy tỏi đi.” Hà Phi nói sang chuyện khác, cô hiện tại không muốn nghe nhất chính là chuyện này.

Ôn bà bà không biết cháu gái lòng còn đang rớm máu, lại vô tâm đập lên tử huyệt của cô. “Cái kia tổng giám đốc a, cháu cho cậu ta cơ hội, cậu ta chắc chắn ——”

“Hắn-ta-muốn-di-New-York-rồi!” Hà Phi đập bàn hét lên, Ôn bà bà bị dọa sợ đến làm rơi cả đũa xuống đất.

Ôn bà bà nhặt lên chiếc đĩa, không dám lên tiếng. Kinh khủng kinh khủng, Hà Phi nổi giận rồi, bà xem Hà Phi dùng dùng tức giận vùi đầu vào ăn cơm, nha, thì ra nó chân chính thương tâm chính là chuyện này.

Ai! Ôn bà bà thở dài, không dám làm sai gì nữa, chẳng qua là gấp đồ ăn cho Hà Phi. “Ngoan, ăn nhiều một chút, cháu gầy đi đấy, bà ngoại nhìn đau lòng.” Bà ngồi lải nhải liên tục. “Bà ngoại ra ngoài lâu như vậy, không biết nhớ cháu biết bao nhiêu. Bà ngoại nhìn thấy sao ở trên núi, liền hứa nguyện hi vọng sống lâu một chút, nếu không Hà Phi đáng yêu của bà biết làm sao đây.”

“Bà bị hâm rồi!” Hà Phi trừng bà ngoại một cái. “Cũng không phải là sao bằng, bà cầu nguyện linh tinh cái gì vậy.”

Ôn bà bà chan canh cho Hà Phi. “Mặc kệ, bà nhìn thấy Thần Mộc, bà cứ thế cầu nguyện, hi vọng bảo bối ngoan của bà cùng cái tên nhóc hồ đồ kia chia tay, bằng không nếu bà chết, để cho tên nhóc thôi kia chăm sóc cháu, bà cũng không yên tâm.”

“Nói nhăng nói cuội gì đó a!” Hà Phi đá bà ngoại, buồn cười. “Nào có người nào hứa nguyện cái loại này?”

“Tại sao không có?” Ôn bà bà còn nghiêm túc nói. “Bà nhìn thấy mặt trời mọc a, bà liền cầu nguyện, hi vọng nhanh lên một chút có một người tốt, cưng chiều Hà Phi đáng thương của bà. Nó từ bé đã không có ba, mẹ lại bỏ đi mất, Hà Phi của bà trợ trợ một mình đáng thương biết bao, phải có người yêu thương nó mới được.”

Hà Phi trừng bà. “Bà ngoại yêu thương cháu là được rồi!”

“Con bé ngốc này, bà ngoại cũng sẽ chết thôi.”

“Bà đừng có nói lung tung nữa!” Bà ngoại thế nào suốt ngày nói chết chóc, đáng ghét!

Ôn bà bà ha ha cười. “Cháu không nhớ à? Bà ngoại dù chết cũng có thể đi gặp ông ngoại của cháu, cho nên ngày nào đó bà mà chết, con nhóc, cháu cũng không được khóc a, mà phải thực cao hứng, bởi vì bà ngoại cùng ông ngoại rốt cục gặp mặt rồi.” Ôn bà bà nói xong Hà Phi liền lớn tiếng kháng nghị. Sau khi ăn xong, bà mặc vào chiếc áo hoa Hà Phi tặng, rồi lại lấy ra quà cho Hà Phi.

Đó là một cái túi hoa được buộc rất chặt.

Ôn bà bà thúc giục: “Mau xé ra xem a!”

Buộc thật sự rất chặt, Hà Phi ra sức cởi, rốt cục nút thắt lỏng ra, trong thoáng chốc trước mắt tràn ngập màu hồng, những mảnh hồng li ti tung bay, rơi xuống, chạm lên khuôn mặt kinh ngạc của cô.

Cô nghe tiếng bà ngoại cao hứng kêu lên: “Rất đẹp phải không? Hoa anh đào trên núi đó, bà ngoại đi nhặt về cho cháu đấy.” Cánh hoa anh đào phủ đầy trên người Hà Phi.

“Ông ngoại cháu nói nhìn thấy hoa anh đào núi sẽ có chuyện tốt đến, Phi à, cháu chờ xem, nhất định sẽ có chuyện tốt nha!”

Hà Phi nghĩ tới bà ngoại ở trên núi rét lạnh vì cô mà nhặt nhiều hoa anh đào như vậy, ánh mắt cô cũng đỏ như cánh hoa anh đào. Cô dụi dụi mắt, chợt ngồi chồm hổm xuống, ôm lấy đầu gối khóc nức nở.

“Ai nha, khóc cái gì a?” Ôn bà bà vội vàng ôm lấy cháu gái đỡ. “Ngoan nha, đừng khóc nữa, khóc làm chuyện tốt cũng chạy mất thôi, đừng khóc, đừng khóc!”

Bà ngoại hướng về phía Thần Mộc cầu nguyện, cô liền thật sự cùng Từ Thiếu Khâm chia tay.

Vậy hứa nguyện của bà ngoại ở A Lý Sơn lúc mặt trời mọc cũng sẽ thành hiện thực sao? Hà Phi dựa vào trong lòng bà ngoại ấm áp, dưới ngón tay chính là chiếc áo cùng mua với Lương Chấn Y. Mất linh a, bởi vì thứ mà cô cho là hạnh phúc, sẽ phải rời đi đến chỗ rất xa đi.

Ấm áp cùng tình yêu anh cho cô, hóa ra cũng giống như sao băng, rực rỡ vụt thoáng qua trước mắt, đương lúc cô nhìn thấy thật vui vẻ thì như thế nào liền biến mất vào trong đêm tối rồi?

Tiệc đưa tiễn đặt vào hôm Thứ Năm. Chủ tịch Phương đã đặt trước khu ghế lô lớn nhất, đồng nghiệp trong V. J đều tham dự, mọi người ở bên trong ghế lô giành microphone tranh nhau muốn hát.

Ở trong góc, một mặt bóng hình cao lớn hân ám, Lương Chấn Y tịch tịch hút thuốc.

Ủy Nhân Nhân ra sức gọi điện thoại thúc giục Hà Phi. Cô không thể đến muộn được, thời gian đã qua một giờ, cô lại chậm chạp không xuất hiện. Nhân Nhân biết rõ, người Lương Chấn Y muốn thấy nhất chỉ có Hà Phi.

Chủ tịch Phương ngược lại rất vui vẻ cùng các đồng nghiệp nam uống rượu, vừa uống vừa tán dóc. Giữa không khí náo nhiệt, thân ảnh Lương Chấn Y yên lặng hút thuốc xem ra lại càng thêm tịch liêu.

Ngoài cửa sổ mưa phùn bay lả tả, mưa bụi nghiêng đánh cửa sổ, dòng nước mưa quanh co cũng tựa như nước mắt trên mặt Hà Phi, lem nhem đứt quãng, dày đặc đã khô.

“Bà ngoại.” Cô co lại bả vai ngồi ở trong phòng bệnh bệnh viện tỉnh.

Ôn bà bà sắc mặt tái nhợt, nằm ở trên giường bệnh.

Nhớ lại tình cảnh hỗn loạn mới vừa rồi, Hà Phi bị dọa sợ đến một thân mồ hôi lạnh.

Bà ngoại có thói quen ngủ trưa, nhưng là tối nay lúc cô phải ra ngoài tham gia tiệc tiễn biệt, bà ngoại cũng không tỉnh lại. Cô phát hiện khác thường, gõ cửa đi vào, mới phát hiện bà ngoại không biết đã hôn mê bao lâu.

49. Chương 49

Là vì trời quá lạnh sao? Bà ngoại huyết áp quá thấp, mặc dù đã cấp cứu qua, nhưng là tình huống vẫn không ổn định.

Hà Phi bắt lực lại sợ hãi, vẫn canh giữ ở trước giường bệnh, nắm chặt lấy tay bà ngoại.

Y tá đẩy xe đi vào tiêm cho Ôn bà bà.

“Bà không sao chứ? Bà sẽ tỉnh sao?” Hà Phi nóng lòng hỏi y tá.

“Cô đừng lo lắng.” Cô y tá thân thiết mỉm cười nói. “Trời quá lạnh, huyết áp của bà ấy quá thấp, lại có bệnh tiểu đường nên mới có thể hôn mê.” Cô điều chỉnh độ cao của chai truyền dịch. “Ngày mai chắc là sẽ tỉnh lại rồi. Cô cố giữ ấm cho bà. Có chuyện gì, liền ấn vào nút khẩn cấp, y tá trực đêm sẽ giúp cô.”

Hà Phi nghe rõ ràng, một đêm cũng không dám ngủ. Cô nâng cằm, đưa mắt nhìn khuôn mặt bà ngoại già nua đã đầy nếp nhăn.

Nếu như bà ngoại chết, cô cũng chỉ còn lại một người. Hà Phi sợ hãi đến sống lưng phát lạnh, không thể tưởng tượng được ngày mà không còn bà ngoại. Ngẩng đầu quan sát sắc trời âm tối ngoài cửa sổ, ở nơi xa có ánh đèn nê ông lấp lờ. Tiệc đưa tiễn cũng đã bắt đầu rồi đi? Hà Phi dụi dụi đôi mắt đau nhức, nhìn trên người bộ lễ phục vốn muốn mặc để tham gia buổi tiệc, trên chân thậm chí vẫn còn mang giày cao gót, không khỏi nhếch miệng cười khổ.

Lương Chấn Y sẽ phải ra nước ngoài, bọn họ nhưng không có tử tế nói chuyện với nhau, hiện tại cả lời tạm biệt cũng không kịp nói.

Lại có cái gì khác nhau đâu? Không cần đi tiệc chia tay, không cần đối mặt anh, Hà Phi ngược lại thở phào nhẹ nhõm.

Thấy anh, chỉ sợ mình sẽ lại càng thương tâm. Ở buổi tiệc chia tay, cô nên lấy vẻ mặt gì đối mặt với của anh hờ hững thờ ơ. Hà Phi khổ sở nghĩ, cô dù sao cũng không máu lạnh được như anh, có thể giả bộ giống như giữa bọn họ chuyện gì cũng không phát sinh quá.

Hà Phi ôm đầu vẫn không hiểu được, nghĩ không ra, anh ta tại sao lại ghê tởm đến như vậy? Tại sao lại tàn nhẫn đối với cô như vậy?! Anh ta như thế nào làm được như vậy?! Hà Phi chưa từng ghét quá người nào, nhưng giờ khắc này, cô thật sự hận Lương Chấn Y.

Mà có lẽ vì hiểu được ngọt ngào của tình yêu, liền không tránh nổi oán hận.

Hà Phi oán anh ta, nếu vừa bắt đầu cũng không có ý định nghiêm túc đối với cô thì cần gì phải đuổi theo đến San Francisco. Cô không hiểu, cô thật không hiểu! Cho dù chẳng qua là chỉ nói với cô một câu thôi cũng đều được, nói cho rõ ràng ý nghĩ của anh. Giả như anh cảm thấy hết thấy chuyện xảy ra ở San Francisco chẳng qua là bởi vì thành phố kia quá lãng mạn, chỉ cần anh ta nguyện ý nói rõ ràng, coi như anh nói anh cảm thấy bọn họ thật ra không thích hợp, chỉ cần anh ta chết tiệt nói rõ, cho dù thương tâm hơn nữa cô cũng có thể chịu đựng, nhưng anh ta khốn kiếp lại quyết định đi New York, thái độ như không có chuyện gì xảy ra triệt để tổn thương cô.

Nhìn về phía ngã bệnh bà ngoại, nghĩ đến Lương Chấn Y lạnh lùng hờ hững, Hà Phi thương tâm bất lực ở ban đêm rơi lệ.

Đáy lòng Lương Chấn Y rốt cuộc là có cô hay không?!

50. Chương 50

Cho đến phút cuối cùng anh vẫn chưa bao giờ từ bỏ cô. Rất cảm động với chi tiết cuối cùng này. Một người đàn ông hoàn mỹ thế này đúng là chỉ có trong tiểu thuyết thôi à T_T

Thế là hết truyện rồi. Với mình đây là bộ truyện hiện đại hay nhất của Đan Phi Tuyết, không phải vì giọng văn điêu luyện hay tình huống truyện hấp dẫn. Đơn giản là thấy Hà Phi và Chấn Y quả thực có cái gì đó rất hợp nhau, rất có tiềm năng trở thành một cặp đôi hoàn hảo. Đường như người này đúng là soulmate của người kia, thu hút nhau, yêu nhau và ở bên nhau đến trọn đời. Một bộ truyện vô cùng ngọt ngào <3>

Giờ thì sẽ tiếp tục xử lí Em là của anh, duy nhất. Một cặp đôi thú vị khác. Và đang suy nghĩ ko biết có nên làm 1 bộ cường thủ hào đoạt ko. Mình là mình khoái thể loại đó lắm nhe ;))

Vĩ Thanh

Thiếu đi tổng giám đốc, chủ tịch Phương sáng sớm đã ở V. J tuyên bố sẽ có thay đổi trong nhân sự, Ủy Nhân Nhân rất có thể sẽ lên chức giám đốc kế hoạch.

“Giờ quả thực là quá lăm rồi nha!” Sau khi tan họp, Ủy Nhân Nhân nhìn chằm chằm đồng hồ đeo tay. “Có chuyện gì với Hà Phi vậy?”

“Cô ấy đến muộn nha!” Trương Thiển ngáp một cái, ngồi ghi chép lại hội nghị. “Tối hôm qua cô ấy cũng không tới. Xin đi nghỉ về rồi cũng không muốn đi làm nữa à?”

Ôn Hà Phi rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì à? Nhân Nhân gọi điện thoại tìm Hà Phi, không ai nghe máy.

“Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì rồi?” Nhân Nhân có chút lo lắng. Lương Chấn Y ra nước ngoài đã kích cô lớn đến mức không muốn đi làm luôn sao?

Rốt cục, Hà Phi gọi điện thoại tới.

“Em đang làm cái trò gì vậy hả? Đại tiểu thư, còn chưa tới đi làm?!” Nhân Nhân rống lên với ổng nghe. Tên ngu ngốc này hại cô lo lắng gần chết.

Hà Phi cau mày. “Đừng tức giận a!” Cô quay lại nhìn bà ngoại một cái. Ôn bà bà đã tỉnh, đang ăn cháo. Hà Phi hạ thấp giọng nói: “Trưởng phòng, em muốn xin nghỉ, bà ngoại em nhập viện rồi.”

“Cái gì?” Nhân Nhân nghe thấy khẩu khí lập tức dịu lại. “Thì ra thế, có nghiêm trọng lắm không?”

“Đã không sao rồi. Nhưng phải nằm viện quan sát thêm.”

“Vậy sao, được rồi, em yên tâm chăm sóc bà ngoại đi, nghỉ để chị xin phép giúp cho. Bất quá có mấy vụ đang cần gấp, em tới lấy về chỉnh lý lại đi.”

“Vâng.” Hà Phi len lén nhìn trộm bà ngoại, nhỏ giọng hỏi Nhân Nhân: “Vậy. Ừm.”

“Em muốn hỏi Lương Chấn Y hả?” Nhân Nhân thông minh lập tức đoán ra.

“Nhỏ giọng một chút.” Hà Phi đỏ mặt, sợ người khác trong phòng làm việc nghe được.

“Anh ấy máy bay lúc 10 sáng a, giờ chắc cũng đến sân bay rồi đi?” Nhân Nhân cười lạnh. “Này, chị thật không hiểu nổi, em giống như cũng thật thích anh ấy, vậy tại sao không chấp nhận lời cầu hôn của anh ấy hả?”

“Cầu hôn?” Hà Phi kinh ngạc nghi ngờ, Ôn bà bà lập tức đóng tai sang đây nghe ngóng, Hà Phi ngăn lại bà. “Chị nói linh tinh cái gì thế, cái gì mà cầu hôn?”

Nhân Nhân nhìn quanh hai bên, cúi thấp người xuống, núp ở cạnh bàn nhỏ giọng nói: “Là Trần Đình kể với chị. Tối hôm qua chủ tịch Phương khoác lác với cô ấy, nói anh ta mang Lương Chấn Y đi chọn một chiếc nhẫn kim cương vô cùng đắt, lại nói đáng nhẽ ra cũng phải mua một cái cho Trần Đình!”

“A?” Hà Phi hồ đồ. “Chủ tịch Phương muốn cầu hôn với Trần Đình?!”

“Không phải, đồ ngốc!” Nhân Nhân gào lên. “Là Lương Chấn Y mua nhẫn kim cương, chủ tịch nói anh ấy muốn cầu hôn với em, với em đấy! Thứ Bảy vừa rồi á!”

“Cái gì cơ?” Hà Phi nghe được hồ đồ.

Úy Nhân Nhân vội vàng nói: “Kết quả Lương Chấn Y hôm Chủ Nhật lại nói với chủ tịch là muốn đi New York. Em không phải là từ chối anh ấy, làm anh ấy thương tâm liền nhận công tác ở bên kia đấy chứ hả. Phi a, sao em lại không đồng ý hả, Từ Thiếu Khâm kia làm thế nào mà hơn được.”

“Từ từ đã!” Hà Phi siết chặt ống nghe nói. “Chị để em nghĩ một chút đã!” Cô bưng trán, nhắm mắt lại nghiêm túc suy tư.

“Muốn làm gì vậy?” Nhân Nhân hỏi, đầu bên kia một mực trầm mặc, Nhân Nhân không nhận được lại rống: “Nghĩ xong chưa hả? Em là đang muốn nghĩ cái gì a? Hà Phi?!”

“Shit!” Cô chột mắng một tiếng, cuống quýt cúp điện thoại.

Shit? Nhân Nhân sửng sốt, nhìn chăm chăm ống nghe, lúc phục hồi lại tinh thần liền tức đến nổi gân xanh, phát điên ngồi xồm rú rít với ống nghe:

“Muốn chết hay sao mà dám mắng trưởng phòng của cô hả? Hà Phi?” Đối phương đã dập máy rồi.

Hà Phi đã nghĩ ra, thứ Bảy hôm đó cô ở trong phòng tắm nghe được tiếng chuông cửa là của Lương Chấn Y. Anh ấy chắc canh là hiểu lầm cô, ô ô. Loại tình huống đó anh ấy làm sao có thể không nghĩ lung tung được? Ông trời ạ! Cô sao lại có thể sơ sẩy như vậy được?!

Ôn bà bà nhìn cháu gái đáng vẻ kích động lại tức cười vò đầu bứt tóc liên tục đảo quanh phòng, lẩm bầm, thoát nhìn vừa vội vừa tức lại buồn bã ủ rũ.

Ôn bà bà gơ tay nủ lầy Hà Phi. “Cháu đừng có vòng đi vòng lại nữa, bà ngoại nhìn cũng chóng mặt.” Bà ước chừng nghe hiểu được. “Tổng giám đốc kia hiểu lầm cái gì? Ai da! Không quan trọng, máy bay lúc mười giờ nha, cháu vẫn còn đi đi lại lại trong này? Mau đuổi theo a!”

Đuổi theo? Đúng đúng đúng, Hà Phi đột nhiên bừng tỉnh. “Vậy bà nhớ phải ở ——”

“Được rồi, nhanh đi đi!”

Giữa phi trường, Lương Chấn Y cầm theo hành lý làm thủ tục.

Cô gái bên hàng máy bay nhiệt tình giúp chọn chỗ ngồi cho anh. Cầm lại hộ chiếu, Lương Chấn Y mua cà phê chờ xuất cảnh, từ giờ đến lúc lên máy bay còn có một tiếng, ánh nắng từng tia ấm áp chiếu rọi vào cửa kính sân bay.

Bên ngoài cửa thủy tinh, hành khách qua lại vội vàng.

Lương Chấn Y uống li cà phê đen đắng ngắt, một lần cuối cùng vọng nhìn nơi anh đã gắn bó lâu dài. Ký ức ở nơi này, chỉ có Hà Phi là tối âm áp, cũng khiến anh tối hạnh phúc. Nhớ tới Hà Phi, cà phê đắng nghét phảng phất cũng thấy ngọt ngào.

Vẫn nhớ tới lúc đầu gặp gỡ của cô xinh đẹp tóc dài, rực rỡ áo khoác, cô nổi giận với máy bán nước, rút ra đôi bốt đánh rầm rầm lên thùng máy.

Khi cô quay đầu lại thấy anh, đôi mắt đẹp của cô thật giống như đang nhìn vào sâu trong tâm khảm anh, từ đó hại anh mất ngủ, vì cô mà tâm thần không yên. Cửa cô xấu hổ lúc phỏng vấn, khuôn mặt đỏ bừng, ánh mắt nghiêm túc của cô lúc tức giận, luôn hại anh tim đập loạn nhịp.

Lương Chấn Y yên lặng uống cà phê, khoe mắt cong cong, lại nhớ tới khuôn mặt tươi cười của cô. Cô giờ đang làm gì?

Tiệc tiễn biệt, cô không có xuất hiện, cô có thể hay không có một chút luyến tiếc anh?

Hà Phi lúc này nhưng là liều mạng chạy ra ngoài, không để ý hình tượng đang mặc lễ phục đi giày cao gót cộp cộp cộp vọt ra khỏi bệnh viện, ngăn lại một chiếc xe tắc xi, ngồi bên cạnh lái xe vừa rống vừa gào ép người ta nhấn ga lạng lách, đến sân bay mới phát hiện không có mang theo ví.

Chết tiệt! Hà Phi sắp phát khóc. “Tôi. Tôi quên mang theo ví rồi.”

Lái xe trừng trừng nhìn cô. “Cô đang đùa với tôi đấy à, cô đang đùa à? Một ngàn đồng đấy!”

Hà Phi mở ra cửa xe. “Chú chờ cháu một chút, cháu đi lấy tiền cho chú. Cháu đang vội gặp một người, xin chú đấy!”

Lái xe thối nghiêm mặt. “Đùa chứ, ai biết cô có thể quay lại hay không?”

Ồ. Hà Phi cầu xin ông ta. “Chuyện này liên quan đến hạnh phúc cả đời cháu, xin chú đấy ——” sắp không còn kịp rồi!

“Một ngàn đồng cũng liên quan đến hạnh phúc cái bụng tôi, không được, nếu không tôi lại đưa cô về nhà lấy.”

51. Chương 51

Mặc kệ, Hà Phi bất chấp, đẩy ra cửa xe liền chạy vào phi trường.

Oa cái quái gì thế! “Ê! Ê!” Dám lớn mật bỏ chạy?! Lái xe bị chọc tức, xuống xe định đuổi theo, cảnh sát sân bay lại chỉ vào ông ta dừng xe không đúng chỗ, ngăn lại ông ta đuổi theo.

Chạy vào phi trường, cả đám người hỗn loạn, Hà Phi đi thẳng tới nơi xuất cảnh, chen vào đám người, thở hồng hộc, chân đau đến muốn chết, rốt cục ở trước cửa nhập cảnh nhìn thấy đang kiểm tra hộ chiếu Lương Chấn Y.

“Lương Chấn Y!” Cô hét lên chạy qua, tuyệt vọng nhìn anh vừa lúc xuất cảnh.

Bức tường thủy tinh ngăn trở tiếng gọi của cô, Hà Phi chạy dọc theo tường thủy tinh về phía anh, cô hét gọi, anh lại không có chút phản ứng nào đi vào hành lang xuất cảnh. Hà Phi gấp đến độ ở giữa khu xuất cảnh hô to tên anh, chọc ọi người nhìn chằm chằm.

Cô ra sức đập vào cửa kính, nhìn anh đi qua trước mắt, không, không! Mặc kệ thế nào đi chăng nữa, Hà Phi phát điên, khom người nhấc lên giày cao gót, K lên cửa thủy tinh.

“Rầm rầm!” Tiếng động thật lớn!

Lương Chấn Y quay đầu lại, không chỉ anh mà tất cả mọi người cũng đều quay đầu lại, nhìn thấy Hà Phi, anh giật mình. Ánh mắt sâu thẳm dưới đôi mày rậm nhìn cô chăm chú. Giữa vòng người, Hà Phi lệ nóng doanh tròng, mặc trên người bộ lễ phục hở vai, giày cao gót nắm trong tay, tay trái quệt mặt khóc rờn rờn. Cảnh sát sân bay đi tới, tóm lấy cổ tay cô, nghiêm túc cảnh cáo hành vi của cô. Cô không có nghe, cô không để ý tới, chỉ lo sợ nhìn lại đối diện tấm kính Lương Chấn Y.

Bức tường thủy tinh giữa bọn họ bị Hà Phi đập kêu rầm rầm, giữa bọn họ, một bức tường dày vô hình tựa hồ cũng theo đó mà nứt vỡ. Hà Phi khóc nức nở, với cảnh sát tra hỏi một mực im lặng, nước mắt lưng tròng chỉ nhìn anh.

Lương Chấn Y ánh mắt dao động, lồng ngực căng chặt. Không thể tin được cô ngay cả cửa kính sân bay cũng dám đập. Anh chuyên chú lại thâm thúy ngưng mắt nhìn khuôn mặt rưng rưng nước mắt của Hà Phi, nước mắt của cô thật giống như từng cây kim châm đau đớn anh. Anh đau lòng, đánh rơi hành lý.

“Đừng đi.” Cô khóc nức nở nói với anh, thanh âm bị tấm thủy tinh chặn lại.

Lương Chấn Y không nghe được, cổ họng lại thấy chua xót nghẹn ngào, mơ hồ hiểu được cô nói gì.

Hà Phi rưng rưng. “Đừng đi a.”

Bỏ lỡ mất chuyến bay, Lương Chấn Y vừa tức vừa buồn cười. Hà Phi ôm chặt anh khóc nức nở, dường như mất đi lý trí, mơ hồ úp mặt vào đầu vai anh, vội vàng giải thích với anh chuyện Từ Thiếu Khâm đêm hôm đó.

“ Anh. Anh hiểu lầm em. Anh tại sao không hỏi. Anh có biết em khổ sở thế nào không?”

Lương Chấn Y trầm mặc nghe, ánh mắt dịu dàng ngắm nhìn cô, bàn tay khẽ vuốt lọn tóc rơi loạn trên vai cô.

“Anh nghĩ. hiểu lầm chính là em đi?” Anh thấp giọng nói.

“A?” Hà Phi ngẩng mặt lên, nhìn thấy một đôi mắt tràn đầy thâm tình. “Em hiểu lầm?”

Anh lau đi nước mắt trên mặt cô, sâu sắc quan sát vẻ mặt thương tâm của cô. “Anh đoán là. ngày hôm qua em đã nhận được bưu kiện rồi đi?”

Hà Phi nhúm mày. “Bưu kiện gì?”

“Anh đã đem gửi chiếc nhẫn cho em.” Vẻ mặt kinh hãi của cô làm anh mỉm cười. Anh cầm lấy tay Hà Phi. “Đêm hôm đó. anh quả thật rất không thoải mái. Anh nghĩ, anh ghen tị đến muốn điên rồi. Thế nên anh đã nhận công việc ở New York, đến bên kia dự định xin thêm trợ lý với công ty, ích kỷ muốn đem em điều tới New York. Dĩ nhiên, điều kiện tiên quyết là sau khi em nhận được bưu kiện nguyện ý đáp ứng lời cầu hôn của anh, tới New York tìm anh. Anh tự tâm hi vọng hẳn sẽ không còn được gặp lại em nữa. Anh ngay cả vé máy bay cũng đã gửi cho em.” Ánh sáng lóe ra trong mắt anh làm tim cô đập loạn.

Anh tiếp tục nói: “Dĩ nhiên, còn bà ngoại của em nữa, nhà ở công ty cấp cũng đủ cho ba người chúng ta ở. Hiện giờ em đã đến đây rồi.” Hà Phi nghe mà choáng váng không hiểu ra sao, anh vuốt ve gương mặt đầm lệ của cô. Hít sâu một cái, thấp thỏm hỏi cô: “Vậy anh sẽ trực tiếp hỏi em, em nguyện ý gả cho anh sao? Nguyện ý cùng bà ngoại đến ở New York sao?” Sợ cô cự tuyệt, anh vội vàng đảm bảo. “Anh đã giúp em nghĩ hết rồi, anh có thể xin trường học để em tiến tu khóa học quảng cáo, anh không thể bảo đảm chắc chắn em sẽ sống vui vẻ hơn ở Đài Loan, nhưng anh sẽ cố gắng hết sức, được không?”

Hà Phi ngậm chặt miệng, ánh mắt lấp lánh. “Ông trời ạ!” Cô cảm động đến không biết làm thế nào. “Em. Em không biết phải nói gì nữa.” Anh như vậy dụng tâm lương khổ, cô lại ngu ngốc cái gì cũng không biết. Thật không ngờ có người như vậy sủng ái cô, từ lâu đã sớm vẽ lên một bức cuộc sống tương lai thật hạnh phúc, cô đã hăm sâu ở trong tấm lưới ôn nhu này, hưởng thụ nâng niu trong lòng bàn tay trân trọng.

Anh đoán cô hẳn là đáp ứng, bởi vì cô đỏ mặt, cảm động đến khóc không thành tiếng. Lương Chấn Y cảm thấy buồn cười, cô là như vậy đáng yêu làm người ta sinh lòng yêu thương a. “Như vậy.” Anh nháy mắt. “Anh coi như em đồng ý rồi?”

Hà Phi gạt đầu, nước mắt rơi xuống vòng tay ấm áp của anh.

“Cô kia!” Tại thời điểm lãng mạn như vậy, một người đàn ông nói giọng Đài Loan rất không thích thời, hỗn hển thở cật đứt câu chuyện của bọn họ.

Lương Chấn Y ngẩng đầu nhìn thấy một người đàn ông trung niên hùng hùng hổ hổ trừng mắt nhìn Hà Phi.

“Một ngàn đồng!” Ông ta gào lên. “Không đưa cho tôi sẽ gọi cảnh sát bắt cô!” Khốn kiếp —— rốt cuộc tìm được, tức chết người ta mà!

Lương Chấn Y không hiểu, nhìn lại Hà Phi, thấy Hà Phi mặt đỏ như lửa, vô cùng lúng túng nín lấy cánh tay của anh. Cô thì thầm hỏi anh: “Ừm. Anh. Có một ngàn đồng không?”

Lương Chấn Y bật cười, lấy ra ví da đưa tiền.

Nhớ tới lúc đầu bọn họ gặp nhau, Hà Phi câu nói đầu tiên cũng là muốn mượn anh mười đồng, hiện tại, lại muốn mượn anh đến một ngàn đồng!

Lương Chấn Y vòng tay bên hông cô, giúp cô trả hết tiền xe. Anh bật cười, Hà Phi khốn quẫn đỏ bừng mặt, rúc vào đầu vai anh.

Ánh nắng nhân nhã chiếu lên thân ảnh bọn họ ôm nhau. Tại phi trường, giữa dòng lũ khách gấp gáp qua lại, hai người thân thiết kề sát nhau, thân mật thầm thì trao nhau lời thề vĩnh hằng

=====END=====

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sung-nguoi-den-tan-troi>